

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Настављено 23.11.2004. године са почетком у 9,30 сати.

Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу, те да су присутни: заменик тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених адвокати Даниловић и Тодоровић, те Наташа Кандић, а одсутни су адвокати Баровић, Фрањићевић и Лозналијевић – Даниловић. Надаље, присутни су браниоци оптужених, адвокати Петрушић, Заклан, Перковић, Вукотић, Перески, Калањ, Штрбац, Дозет, Ђурђевић, Бојков, Бељански, Мунижаба, Продановић, док су одсутни браниоци, адвокати Јеврић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Перески Ви и даље браните оптуженог Перића до доласка колеге Јеврића, као и јуче?

Те Станић, Станојловић, Јелушић, као и Илија Радуловић и Слободан Сташевић, али одбрану оптуженог Мугоше, као и јуче, преузима бранилац, адвокат Продановић.

Одсутни су, такође, и браниоци, адвокати Левајац и Апро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Ђурђевићу, Ви?

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Уз допуштење суда и у договору са колегом Јелашићем и његовим брањеником, ја бих преузео данас одбрану Ђанковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђанковићу?

Оптужени исказује да је сагласан са тим да га данас на претресу брани адвокат Ђурђевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви оптужени присутни? Сви су оптужени присутни.

Приступи и пуномоћник оштећених, адвокат Томић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За данас смо планирали сведоке Марчек Јана и Каранфилов Борчу. Да ли су присутни? Присутни су, обојица? Марчек Јан, Каранфилов Борче?

Присутни су и сведоци Марчек Јан и Каранфилов Борче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Марчек, Ви ћете сачекату у ходнику суда, док прво не чујемо сведока Каранфилова, па ћемо, потом, наставити са радом са Вама. Хвала.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Каранфилов Борче?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Борчо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Борчо, официр војске Србије и Црне Горе, у чину?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Пуковника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуковника, је ли тако? Живите у Београду, улица?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Карађорђева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 4, рођени сте у Кочанима?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: У Кочанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: 1963.

Сведок, дакле, Каранфилов Борчо, са подацима као са записника од 05.11.2003. године, упозорен и опоменут, уз подсећање председника већа на заклетву за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Каранфилов, саслушаћемо Вас као сведока, дужни сте да казујете истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговарате на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти или знатној материјалној штети, или, пак, кривичном гоњењу. Све што Вам је познато о ономе о чему ћемо Вас ми питати, Ви сте дужни да изнесете потпуно, дакле, ништа не смете да прећутите. У овом правцу Ви сте својевремено, дакле, тог 05.11. прошле године положили и заклетву за сведока и ја Вас само на ту заклетву подсећам. Ја претпостављам да Ви знате зашто сте овде позвани?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Јасно ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ти догађаји у Вуковару у јесен 1991. године и посебно овај догађај о коме ми судимо, дакле, везано за догађаје на Овчари, па бисмо Вас питали, какво је Ваше било ангажовање тих дана, ако сам добро схватио, Ви сте у то време били у Гардијској бригади?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чину?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: У Гардијској бригади, у чину капетана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чину капетана? Е изволите, када је Гардијска бригада дошла, које сте Ви послове обављали у Гардијској бригади, коју сте функцију имали?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Био сам референт у служби безбедности у Гардијској бригади. Нас је било шест, значи један од референата у Гардијској бригади. У Вуковар сам отишао када и цела Гардијска јединица, датум не знам, сада не могу да се сетим датума, тако да основно задужење за сво време боравка јесте било моје лично да водим рачуна и обезбедим контролно-пропусне станице, улаз-излаз у Негославцима. Значи са колегом заставником, као најмлађи по чиновима, он је одговарао за пропуснице, а ја сам одговарао за функционисање контролно – пропусних станица у самом селу Негославци, нормално поред оног основног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било командно место Гардијске бригаде?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па, командно место је било у Негославцима, али један део команде, није цела команда била у једном објекту, у једној згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи ми смо били у једном одвојеном месту, негде поред цркве, за разлику од команде која била можда неких километар даље од нас. Значи то су били основни задаци, поред оног контролно-обавештајног дела заштите команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате када су завршене ратне операције у Вуковару? Датум?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, не, са датумима не могу да баратам, из простог разлога, то сам и прошли пут рекао, исувише пуно времена је прошло, а са догађајима и о догађајима које памтим, могу да говорим оно што је, оно што кажу, остало урезано и оно што се памти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, ако сам, опет кажем, добро пратио оно што сте Ви исказивали и при саслушању код истражног судије у Новом Саду и при саслушању код истражног судије Војног суда, Ви сте имали неких послова, ингеренција, поступали сте везано око предаје митничке групе?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи, не, не, не у смислу предаје, значи, моје задужење је било на дан преговора о предаји, ја сам добио задатак да извршим припрему, односно физичко обезбеђење Павковића и групације која је водила преговоре. Значи, ја сам са једном групом од пар људи био задужен за физичко обезбеђење лица која воде преговоре. То је био мој задатак на преговорима. А након преговора, мислим да су преговори били у преподневним сатима, ако се добро сећам, а након тога у поподневним сатима, је почела предаја митничког батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то уједно дан када су престале борбе, када су престале операције у Вуковару?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па ево да Вам кажем, било је ту још, што би се рекло, спорадичног пуцања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је још било након тога?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Оно што ја знам, значи, након преговора, група која је водила преговоре у поподневним сатима је отишла и присуствовала преговорима, тако да смо и ми, фактички који смо вршили обезбеђење преговарача, били присутни том чину предаје митничког батаљона. Тако да, то је отприлике, званично сем неких спорадичних пуцњава, мислим да није било, јер ми смо убрзо, можда дан-два после тога и напустили, односно заставник и ја напустили Негославце по другом задатку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате колико је том приликом припадника те митничке бригаде, батаљона или што, то је батаљон?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: То се звао митнички батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звао се?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Митнички батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико припадника тог митничког батаљона је положило тада оружје, да ли имате тих неких сазнања, шта је са њима било, где су смештени и шта се дешавало?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи, они су одмах након предаје, сам чин предаје је ишао, тако да је командант њиховог батаљона, митничког батаљона, био све време присутан предаји, у присуству Павковића и Шљиванчанина, значи, био је поред њих, сећам се да је имао, пошто се први предао, имао је молбу да задржи перорез, ако се добро сећам, поклон оца, што му је и дозвољено да задржи и моторола му је остављена до самог краја предаје. Након предаје целокупног батаљона, они су смештени у један хангар, да смештени су у хангару, у једном хангару до сутрадан ујутру када су предати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај хангар пољопривредно добро Овчара?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: То су ме прошли пут питали, верујте ми, сада баратам тим термином да јесте, у то време, значи, ја сам у поподневним сатима после предаје добио задатак да скренем пажњу командиру обезбеђења, значи да скренем пажњу да се људима фактички нешто не деси, да им не фали длака са главе, тако да је та ноћ протекла по ономе што ми знамо, добро и сутрадан је Црвени крст, председник Међународног Црвеног крста обишао присутне и јако се добро сећам, честитао је свим момцима на добро обављеном послу у смислу коректности и заштите лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Након тога су, сутрадан, говорим сутрадан, након тога су они, мислим да им је подељен доручак и аутобусима одвезени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се дешава, дакле, буквално сутрадан? Ви кажете нисте сигурни да је то Овчара?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, не, не могу из простог разлога што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате ко је одлучио да буду смештени тамо?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате? Да ли познајете тог официра из те групе која је обезбеђивала током те вечери, да ли знате о коме се ради?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Чуо сам на задњем, значи у току сам, али не познајем, јел официр који је обезбеђивао није из гардијске јединице, тако да сам га свега видео тих неких 15-20 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде нам је сведочио тај официр, тада је био у чину резервног капетана, Драган Везмаровић из Крагујевца из 80. моторизоване и био је командир чете војне полиције при тој 80. моторизованој бригади.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви и када сте били тамо на том хангару? То је био тај дан када су се предали?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ту ноћ, ту ноћ, фактички, односно не, то је било у касним поподневним сатима када су припадници митничког батаљона смештени у хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте пренели то наређење?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, да, то је пренето, није наређење, значи, то је фактички више инструкција и упозорење да се води рачуна да припадници војне полиције не реагују на начин на који не треба, односно да људи из митничког

батаљона не реагују на начин на који не треба, значи, то је чисто било оно инструкције, а наређења вероватно је капетан добио од неког из обезбеђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икад после тога Ви били ту?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Сутрадан када је митнички батаљон укрцаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан изјутра?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И након тога?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: И то смо били фактички сви, значи, поново говорим, ту је био, ако се не варам приликом предаје је био део команде, тако да све до укрцавања људства у аутобус и извожења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, након тога, дакле Ви нисте уопште били на том хангару?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, не, из истог разлога, извињавам се, значи нема логике из простог разлога, што смо ми после тога, значи имали задатак преузимања Марина Видића Билија и довођење у Негославце, након тог задатка је уследио, значи, задатак да се изузме сва опрема која је била у склоништу код команданта у Вуковару и да се та опрема хитно донесе у Београду, значи то су отприлике догађаји који су били везани о којима могу да говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тога, дакле, Ви сте то урадили, Ви сте у Београд дошли раније него сама бригада гардијска?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, да, значи, заставник и ја смо стигли неких, па сад отприлике, 6,7, 8 дана пре јединице, грубо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је у то време потпуковник Војновић?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био командант те 80. моторизоване крагујевачке бригаде?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: То је јединица која није била, значи, говорим формацијски у саставу Гардијске бригаде, тако да, а ми смо били везани искључиво за тај неки удаљенији део терена од борбених дејстава, тако да нисам имао прилику, нас доста да се упознамо ни да се виђамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Драган Везмаровић тврди, ми смо га саслушали пре једно двадесетак дана овде у овој истој судници, он тврди да је њему његов претпостављени, дакле потпуковник Војновић, рекао да од Вас прима инструкције, од Вас да прима инструкције везано за поступање са тим заробљеним припадницима митничког батаљона, тај дан када се то дешава?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Говоримо о митничком батаљону?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је. Међутим, он тврди и да је сутрадан, након што су припадници митничког батаљона пребачени, и он је учествовао у томе одвожењу за Сремску Митровицу, када се вратио у Негославце, да је добио нови задатак, обавештење, уствари, у команди да поново оде горе на Овчару код хангара, јер, наводно, има још једна група заробљених, па је отишао тамо, е сад оно што је најинтересантније, ја претпостављам да Ви то знате, ја видим да Вам је то судија предочавао у поступку истраге, он тврди, дакле тај капетан Везмаровић Драган, тврди да сте му Ви наредили да заробљене препусти припадницима територијалне одбране који су ту били?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Нелогично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да повуче своје војне полицајце и они да се повуку са Овчаре?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Нелогично из простог разлога, што је неко дотичном капетану издао наређење командним путем да обезбеђује, је ли тако, значи претпостављам да није самоиницијативно преузео објекат да обезбеђује, мора да добије наређење од некога. Значи у војној хијерархији онај ко му је издао наређење, он га и повлачи, односно виши од њега, тако да ми мало ту нема логике, а поготово што, ако дозволите, ту ноћ када говори, односно колико сам Вас схватио, то је дан после митничког батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он говори о дану сутрадан.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи након извожења припадника митничког батаљона, тај дан је у питању, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По њему то је сутрадан.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи, суштина је да је тај дан, значи господин Марин Видић би је преузет са наше стране и све време је био у обезбеђењу, односно под нашим обезбеђењем од поподневних сати до сутра ујутру, тако да ми смо све време били задужени за прихват и обезбеђење Марина Видића - Билија из безбедносних разлога. И нормално за време саслушања његовог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био у то време Вукашиновић?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Заменик Шљиванчанина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменик Шљиванчанина?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Дакле у хијерархији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, у тој хијерархији?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: У хијерархији други човек, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви, с обзиром на Вашу функцију коју сте имали, да ли сте Ви уопште могли да издајете било какве наредбе, рецимо, ето тако неком капетану, командиру чете војне полиције неке друге бригаде?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не. Из простог разлога што наређења су могла да издају само команданти, а они добијају од претпостављене команде, значи линијом командовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: О томе се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде, господине Каранфилов, ја сам у обавези и то да Вам наравно предочим и да Вас у том смислу питам, ми смо овде у овој истој судници саслушали и једног сведока сарадника, то је један, у то време, активни војник у чети капетана Радића, дакле био је војник на одслужењу војног рока и тврдио је да је курир био капетана Радића или тако нешто. Он тврди да сте те вечери, дакле говоримо о овом другом дану, Ви дошли на Овчару горе са мајором Вукашиновићем, па се ту Вукашиновић свађао нешто са припадницима територијалне одбране, добровољцима, људима који су били тамо, а нису били војници.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Поново Вам кажем, значи, не везујући се за датуме, али по овоме, ако је то дан тај, након, значи исти дан након извођења митничког батаљона, ми смо од преузимања Марина Видића провели цело поподне до сутра ујутру са Марином Видићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратимо сада на ово вече када сте Ви на Овчари. Да ли сте тада, можда, били у друштву са Вукашиновићем?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Били су сви, рекао сам, значи био је Шљиванчанин, Павковић, значи, били су сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате коме ми овде судимо?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Нисам Вас разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате коме ми овде судимо, ко су људи који су оптужени?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Из новина знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из новина?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам та имена нешто говоре? Ја Вам могу прочитати?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па добро, мислим, из новина имена, сад је апсурдно са раздаљине овог простора, а ргрос свим збивањима и писанијама по новинама и тако даље, ја кажем, ми смо све време били у Негославцима по овом задатку, да ли су ту људе, ти људи пролазили и виђали, то је сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, да ли се из тог времена, тада да ли сте упознали, рецимо Миролуба Вујовића, Станка Вујановића?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Могуће, ако је било упознавање, да је то било пролазно, у смислу у пролазу, али неких контаката не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када је митнички батаљон смештен у хангар Овчара те вечери, да ли је било тамо, Ви рекосте било је тамо официра, био је и Вукашиновић и тако даље, били су припадници те војне полиције, да ли је било цивила, цивилног становништва Вуковара који су, шта ја знам, који су из знатижеље дошли тамо да виде ко је ту заробљен и тако даље?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: За време нашег боравка горе, не, колико се ја сећам, за време нашег боравка, а мислим да није, јер би то сутрадан полицајци рекли, мислим да није било никаквих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли још нешто што мислите да би требало да нам кажете везано за ове догађаје? Да ли имате можда, морам Вас и то питати, да ли имате можда неких сазнања везано за одржавање седнице Владе тадашње, како се већ звала?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару, на Велепромету где се наводно тврди да је то било?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да ми дозволите да се оградим сад, с обзиром на раздаљину, у то време, не, у то време не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него тек касније?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па касније, а ргрос писању по новинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви лично чули шта се десило на Овчари?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Неколико година после тога. Значи доста нас није знало о томе. Доста нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања? Питања молим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Нешто је говорио пред истражним судијом Војног суда везано за оно што сте му Ви предочавали малопре, а то је око тих аутобуса и гужви која се ту стварала, па и његовом виђењу тога да територијалци хоће да, наводно, те људе из аутобуса преузму и о томе кога је он о томе обавестио, да нам исприча мало с тим у вези, то је чини ми се страна 3 тог записника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, да, јесам, јесам. Значи ради се о дану када је Марин Видић био преузет са наше стране, значи нас двојица и преузет је, ако се добро сећам у касарни и у тренутку преузимања, то што сам рекао истражном судији

у кругу касарне је било неколико аутобуса са цивилима и оно што је било за нас, ајде да кажем упечатљиво, а неприхватљиво, јесте да је било пуно цивила око аутобуса који су исказивали овако један мало жешћи револт. И након тога смо, пошто је полиција била око аутобуса, након тога, значи у тренутку преузимања, односно у периоду преузима Билија, обавестили смо Лукића, у то време постављеног за команданта касарне, а мислим да смо касније обавестили Шљиванчанина по повратку у Негославце са Билијем, да се људи, односно мештани окупљају око неких аутобуса у касарни, ја претпостављам да је господин на то мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало, окупили су се око аутобуса, је ли?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па, било је ту псовки, било је ту, али кажем, оно за нас, оно што је нама запарало и што је било одокативно, јесте да ми у тренутку када смо улазили да узмемо господина Билија, то је овако једна сцена била која је нас, која је за нас била, ајде да кажем, неуобичајена. Зато смо и обавестили команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лукића?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: На који начин су они манифестовали ту жељу да преузму те људе из аутобуса, шта конкретно осим овога што је рекао? Да ли има још нека манифестација таква?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па, мислим сем вређања, не знам на шта конкретно мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само вређање, само вређање, псовање у том неком смислу?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви заиста кажете када сте саслушани код истражног судије Војног суда: колико сам ја схватио, они су хтели да преузму обезбеђење аутобуса?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви кажете?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, буквално је тако, значи, малтене су били дошли у контакт са полицијом. Није дошло до контакта, али је отприлике таква се слика створила. Не кажем да сам у праву, то је моје лично мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово сад разумем, имам неку представу како то изгледа. Аутобуси, људи око њих и сад.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Полиција не дозвољава, група мештана прилази аутобусу, вређање и тако даље, значи то је оно што је «одокативно» могло да се види у пролазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, желе да уђу у аутобус?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, него ја сам стекао утисак да имају намеру да што ближе приђу аутобусу, кратко речено, то је то отприлике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Је ли то било нешто јако озбиљно, да тако кажем, или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли били наоружани, јесу имали шта са собом ти људи? Не знате?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не сећам се, мислим, то је остало оно, што би се рекло, што је за нас било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Је ли претила ту реална опасност, да та лица преузму по његовом виђењу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, мислим да је сведок одговорио на то, чим су обавестили команданта касарне.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: То је била прва слика и оно што је остало, да кажем оно што смо сматрали да треба да пренесемо команди, ми смо имали, поново кажем, задатак узети «Билија» и безбедно га спровести и тако даље, тако да то није било нечим чиме би требало, односно да смо ми боравили дуже ту, па да отприлике ми имамо неку подробнију, потпунију слику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било аутобуса тада ту, да ли знате?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Више од три, тачан број не знам, мислим да их је било више од три.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ја сам то питање поставио из разлога, да уколико је то осматрао, у зависности од тога, зашто обавештава Шљиванчанина о томе?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Обавештен је прво Лукић, а кажем, колико се сећам и Шљиванчанин из простог разлога, што је неуобичајено да се, ајде да кажем, друга групација, под знацима навода, значи, једна групација суочава са припадницима полиције који су око аутобуса, значи, чисто превентивно да не би дошло до нечега што би ми рекли, чисто из превентиве, из простог разлога што нисмо располагали податком да ли су Лукић и Шљиванчанин упознати са тим. Чисто је то било једно опсервирање и превентивно деловање, ништа посебно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Зашто он каже да су то територијалци, по чему он разликује територијалце од неког другог?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: По униформи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Каква им је униформа?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Није била припадника војске, бар не код гро припадника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Нисам чуо?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Није била униформа припадника војске по ознакама на капи и по деловима униформе, за разлику од њих, значи, припадници војске су били, што би ми рекли, унифицирани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А какве су те униформе тих територијалаца, осим овога што сте рекли?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па комбиновано.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Шта то значи?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: То значи да је један део униформе панталоне од једне униформе, блуза од друге, преко блузе прслук и тако даље, са ознакама које нису биле, значи, у то време ознаке ЈНА и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је у то време било добровољачких јединица тамо?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам, претпостављам и оно што сам чуо, да, али нисам био укључен да могу да тврдим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Онда не знам, можда је и узалудно, али ајде да пробам, униформе тих добровољаца, да ли зна како су изгледале, да ли се разликују од ових територијалаца?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: По чему?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Поново кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, нисам сигуран да је сведок разумео Ваше питање, замениче? Заменик Вас је питао, да ли су се униформе добровољаца разликовале од униформи територијалаца, ја нисам сигуран?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Извињавам се, извињавам се, ја могу да говорим значи о терминима припадника војске и осталих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И осталих?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи ту је разлика код облачења буквално и банално речено, односно распознавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да ли је припадник територијалне, да ли је добровољац, то су сад термини са којима ми на нашем положају и тамо где смо били, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Командир чете војне полиције Везмаровић из 80. крагујевачке бригаде, моторизоване бригаде, он каже дајући свој исказ, објашњава како је то могуће да од сведока Каранфилова прима наређења, он каже по линији безбедности? Да ли постоји линија безбедности као начин давања команди у односу на онај редовни?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па, пре свега, значи у линији командовања, служба безбедности у то време је била, значи, у професионалном, значи, надлежна за полицију, али у оном професионалном, уском усмеравању, али када је реч о командовању, онај ко је издао задатак, било који задатак у војсци, па конкретно и обезбеђења једног објекта, једино тај и лице по чину изнад њега може да га укине, односно промени. Мислим да је то јасно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Значи не постоји могућност та по линији безбедности командовања?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, мимо командовања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А мајор Шљиванчанин, јел он њему био надређен и по којој линији?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Мени или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Вама?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ја сам био официр безбедности, значи, нисам у линији командовања био, у одељењу безбедности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А да ли прима он наређења од операционе групе, конкретно од Мркшића?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, он је био члан команде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А шта то значи, да постоје, ипак, две врсте извора из којих он прима наредбе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви можете, дакле Ви, примате наредбе по две линије?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, нама је могао једино као припадници службе, задатак да издаје Шљиванчанин. Он је могао да прими од претпостављене команде, значи ми смо стручно задатке могли да радимо, сада се ту разликује линија командовања од оперативног рата, значи, оно што смо ми радили контролно – обавештајно, то је одвојено од командовања, значи то је ствар начелника о оперативног дела, а Шљиванчанин по хијерархији је од претпостављеног, односно конкретно од команданта бригаде могао да прими задатак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Тај дан о коме говори сведок Везмаровић из чете војне полиције кога је спомињао малопре, није тај дан када је Марин Видић -Били и та екипа, да тако назовем, била предата, митничка група, ради се о дану који је сутрадан? Да ли је тај дан уопште долазио сведок Каранфилов на тај локалитет?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је. Питан је, једини овај дан, сведок је одговорио, једино тај дан изјутра када је митничка група отпремљена са Овчаре. Никада после тога, ни један дан после тога, ја сам то лепо питао сведока, никада више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У односу на те дане, у односу на тај дан који је лоцирао као дан када је Видић и та екипа, сутрадан, да ли њега неко обавештава о томе шта се тамо дешава на том месту, где је та друга група заробљеника?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, из простог разлога што није имао нико потребе, с обзиром на моје референтско место и положај, није имао потребе нико да ме обавештава о збивањима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Када он сазнаје да се тамо нешто десило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, питан је.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Доста после.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Коју је конкретно улогу у тим тамо операцијама имао пуковник Мркшић, Радић и Шљиванчаин?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам, мислим апсурдно, мислим, морам да се оградим, апсурдно да један капетан говори о дужности и обавезама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, знате ваљда?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па добро, Мркшић је био командант бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант бригаде?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Командант бригаде, Шљиванчанин је био помоћник команданта бригаде за безбедност, односно начелник безбедности, Радић је био командир чете, ако се не варам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то би био одговор на Ваше питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је с њима разговарао везано за ове догађаје?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, не, јер ја сам пар месеци, пар месеци након повратка из Вуковара отишао у прекоманду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отишли сте у прекоманду и онда нисте имали неких контаката?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Нисам имао контаката дневних, тако да смо се јако, јако слабо виђали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Однос са овим Драганом Везмаровић, резервним капетаном, од када сведок познаје њега? Да ли га познаје?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Мало пре сам рекао, значи, господина не познајем и имао сам прилику тих 20 минута приликом боравка и смештаја митничког батаљона, да пренесем једну смерницу и након тога се нисмо видели, значи, ако сматрате познавањем од тих 20 минута, то је то.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е сад, тих 20 минута познавања, у којој линији командовања је капетан Везмаровић?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не знате ни то? Ко је њему претпостављени?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Претпостављен је његов командант, мислим сад чујем да је то бригада нека.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А по линији безбедности?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Исто, начелник безбедности те бригаде.
АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Мислите на господина Шљиванчанина?
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, претпостављам да је та бригада имала свог органа безбедности.
АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Молим?
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Претпостављам да је та бригада имала у формацији свог органа безбедности.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свој орган безбедности.
АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А знате ко је?
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Драги Вукосављевић?
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То име Вам ништа не говори? Добро.
АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е сад, овој седници цивилних органа, Ви сте у истрази говорили о томе да је била седница цивилних органа на том подручју баш Овчаре и то сутрадан по митничком овом предавању батаљона, Шта Ви знате о томе и одакле знате?
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи, то је, не седница, значи, ради се о томе да када смо преузимали Билија, добили смо податак да је преко пута касарне, значи, групација и да се неки састанак држи, значи, нико није могао да уђе у објект преко пута касарне и имали смо, значи, непроверен податак, значи, да је Аркан био присутан и кажем поново, то је непроверен податак, јер ми нисмо ни улазили, нити смо могли да уђемо, нисмо имали то као задатак.
АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А да ли сте накнадно проверавали те податке?
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, није моја то обавеза била.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то је оно сутрадан, Ви кажете да је то било сутрадан?
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: То је ипак.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је неко пописивао заробљене митничког батаљона?
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, колико се сећам, сутрадан пре предаје, господин из Међународног Црвеног крста је тражио списак лица.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је правео списак?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то знате ко је направио тај списак?
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам. Мислим да је капетан, али не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који капетан?
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Из полиције.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди управо то да је то направљено, па сте Ви од њега тражили да тај списак се прекуца пошто је рађен руком да се прекуца на писаћој машини?
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Мислим да је Шљиванчанин тражио да то буде прекуцано и да смо то пренели да се откуца, да људи имају списак и због аутобуса и транспорта и тако даље.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Мислим да је то у питању.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Господин је рекао сад да је капетан из полиције, да ли је из њихове бригаде или из друге?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рекао је, одговорио је, то је тај који је обезбеђивао из те бригаде.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Е сад ме интересује, какав је тај однос био између те 80. моторизоване крагујевачке бригаде и Гардијске бригаде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то сведок зна?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, дозволите, ја поново кажем, ја сам био, значи, ајде да кажем, отпозади други по и чину и стажу и тако даље, тако да смо нас двојица имали сасвим друга задужења, ово су исувише крупна питања да би ми то знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Сведок то не зна.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је могао, у својој бригади, Гардијској бригади, да ли је он као официр безбедности могао да издаје наређења која би била релевантнија од тог рецимо командира чете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, другим речима, сведок је питан баш то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је, на питање колеге Даниловића, мислим да је рекао и раније, каже да је имао контакт са Везмаровићем двадесетак минута и том приликом му је пренео једну смерницу. Шта то значи?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: То значи да је Шљиванчанин пренео и рекао да се пренесе упозорење да случајно људима из митничког батаљона да се нешто преко ноћи не деси, у смислу неке реакције припадника полиције. Да се скрене пажња једнима и другима да буду преко ноћи, значи, ајде, да буду фер, да једни друге не испровоцирају.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли то има значај наређења, команде?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не. Наређење је када некоме наредите, преузмете објекат и обезбеђујете га, а ово је чисто превентивно деловање, значи, не у виду наређења, претпостављам да је дотични капетан и сам то знао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел имао овлашћење Шљиванчанин да даје такву смерницу припадницима друге бригаде?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Како, у превентивном деловању може превентивно да се каже смерница било коме, значи, ја сам то схватио чисто добронамерно и као превентивну смерницу, што је тако и урађено. Поново кажем, претпостављам да и господин Везмаровић да је он и сам то знао, да му фактички ово није ни било потребно, али поново кажем, сматрам да је то неки превентивни гест био да се пренесе. Више према припадницима митничког батаљона да не испровоцирају, него према припадницима полиције.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рецимо, ако за тренутак занемаримо то што, како се то зове смерница, команда, наређење, је ли имао овлашћење Шљиванчанин да тако нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је одговорио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па мислим превентивно, не знам шта је превентивно, то је рат, то је војска, он је пуковник и употребљавате термине из медицине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, дајте питања.

НАТАША КАНДИЋ: Од кога је добио сведок наређење или инструкцију да обезбеђује преговараче, Павковића и Шљиванчанина?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Наређење је добијено од Шљиванчанина на захтев Павковића.

НАТАША КАНДИЋ: Од кога је добио наређење или инструкцију да обезбеђује или спроведе Марина Видића у Негославце?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Од господина Шљиванчанина да га преузмемо и обезбедимо, значи, да буде безбедан до Негославаца, у Негославцима за време саслушања и до транспорта из Негославаца даље.

НАТАША КАНДИЋ: У вези са Марином Видићем, јел то било наређење или је то била инструкција у смислу превентивног, да се нешто не деси?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је одговорио: наређење, добио је наређење.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ми добијамо наређење, значи, извињавам се, ми добијамо наређење, конкретно код Марина Видића Билија, то је већ задатак, преузети, обезбедити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, тако смо схватили.

НАТАША КАНДИЋ: Од кога је добио инструкције или наређење да иде на Овчару? Преговори се врше на другом месту, у односу на Овчару? Од кога добија?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, сви су били, ако се добро сећам, сви су били присутни након транспорта и смештаја митничког батаљона, сви су стигли око тог хангара, ако се не варам, значи, ми смо фактички даље били у обезбеђењу Павковића, јер то се ради о дану преговора, то је исти дан, тако да је и даље то задатак био обезбеђења Павковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу, господине Каранфилов, да ли сте можда касније, на неким телевизијама или тако шта, гледали можда снимке предаје тог митничког батаљона?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, нисам, али сам упознат, упознат сам да је господин Марин Видић Билији дао интервју можда годину дана после збивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, причамо о преговорима са Караулом, да ли сте можда гледали неке снимке, видео записе око тога и касније предају митничког, припаднике митничког батаљона, да полажу оружје поред пута?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте нешто тако гледали?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не. Знам само да је Марин Видић Били касније дао чланак један у загребачким новинама, оно где се захваљује на коректности и сарадњи и тако даље, ако се не варам, и Весна Босанац је дала сличну неку изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Које следеће наређење је добио од свог претпостављеног Шљиванчанина, након што је Марина Видића и Весну Босанац одвео у Негославце, у вези са митничког бригадом, заробљеницима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим да је сведок то објаснио, чули смо, не видим праву сврху?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Два дана су различита, ја се извињавам, значи дан пре тога је митнички батаљон, Марин Видић Били је сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то сте Ви рекли, митнички батаљон је тај дан, сутрадан је ова прича везана за Марина Видића?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: А задатак је био, значи, да се обезбеди, фактички да буде безбедан до саслушања и то извожења, односно изласка из Негославаца даље.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је одговорио Шљиванчанин када га је сведок упознао да постоји нека гужва око аутобуса, да неки цивили, територијалци се налазе окол?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не могу да се сетим, не бих да будем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је уобичајено да у таквим ситуацијама Шљиванчанин издаје наређења или упутства нека за поступање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам сигуран да схватам Ваше питање?

НАТАША КАНДИЋ: Будући да он обавештава свог претпостављеног, ипак о неубичајеној ситуацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни, око аутобуса.

НАТАША КАНДИЋ: У касарни и окол, да ли је уобичајено да претпостављени реагује на информацију коју прими, значи која излази изван?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Редовна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Нормална процедура је да се обавести команда и да се фактички прикупе сазнања о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питање је у неком другом правцу, али немојте одговорити на њега, јер не можемо то од сведока очекивати, да одговара на ту врсту таквих уопштених питања, која су више теоријског типа.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Каранфилов, јесте користили неко возило, јесте ли користили какво возило у тим Вашим активностима, свакодневним? Претпостављам да сте имали неки превоз?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Имали смо пухове, имали смо један пух.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пух?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, теренско возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Браниоци? Извињавам се, колега Томић.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Само једно питање: до када је трајало саслушање Марина Видића и када је окончано и које су даље активности сведока?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Саслушање је почело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајдемо детаљније.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па добро, пазите, саслушање је почело у вечерњим сатима, ми то нисмо изводили, значи, ми саслушање нисмо радили, то је радила криминалистичка екипа. Након тога је, можда пар сати враћен у суседну просторију, обезбеђиван до сутра ујутру и колега је сутра ујутру значи извезао Марина Видића из Негославаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него питање је било везано за Ваше активности, лично?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, не, ми смо били у суседној просторији све време док је саслушање трајало код крим. техничара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте Ви отишли за Београд?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Сутрадан је Марин Видић Били изведен, а ми смо тај дан ушли у склониште код Јастреба и извукли радио станице, дневнике и то смо морали хитно за Београд да понесемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, сутрадан, тако сте рекли.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Нисам сигуран, можда је то било питање, да ли је чуо и када је чуо за стрељање на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је. Питан. Браниоци оптужених?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли је сведок у Негославцима видео генерала Васиљевића? Да ли је генерал Васиљевић долазио у Негославце?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана? Ових дана о којима говорите?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи, дан када је Марин Видић Били био код нас у просторији, прво се појавио генерал Туманов, а пар сати након њега, значи у касним вечерњим сатима и генерал Васиљевић.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли је генерал Васиљевић издао наређење сведоку за прикупљање ових материјала, везано за акције?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: По ономе што ми знамо, издато је Шљиванчанину, а он је нама, значи, заставник који је пренео да се опрема хитно пребаци за Београд.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: У реду, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље браниоци?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, да би избегли, то је једна сад сугестија, мислим да је у сврху тачног предочавања исказа претходних саслушаних сведока, да не бих сада ја интерпретирао сведока Везмаровића и тако даље, шта је он рекао, ја бих молио да се непосредно прочита сведоку и да се онда изјасни управо на те околности, где Везмаровић описује како је добио наводну наредбу и све то, мислим да не би стављали услов, који је то дан, како је било, да сведок сада директно каже, то није тачно и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, Ви тражите од мене сада да нешто поновим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сад поновим нешто сведоку. Сведоку је предочено шта тврди сведок Везмаровић. Ви сада тражите да ја сада то и прочитам, а сведок опредељено каже, ја уопште тај дан нисам био тамо, то је немогуће, те тврдње нису тачне, ево чули смо га.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, али другачије је када се у управном говору, онда сведок као професионални војник може да објасни из којих разлога то није тачно, из којих он сматра и тако даље. Добро. Председниче већа, ја бих молио да сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Урадићемо нешто друго, Ви знате шта ћемо урадити?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, добро. Председниче већа, ја бих молио да питате сведока, који је то датум тачно био када је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, када је био господин Васиљевић у Вуковару, који је то датум?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питан је за датум, почетни да би се сви ови други могли одредити, ако се не зна почетак. Да ли знате који је то датум био када је био генерал Васиљевић у Негославцима?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи, о датумима не могу да говорим, али говорим о чињеницама и о оним догађајима фактички које памтим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то било дан после Митнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан. Немојте да одговорите на то питање, питани сте, одговорили сте на то, браниоче немојте да понављамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. У истрази, ја мислим да сведок говори да је Васиљевић био у касарни. Да ли је то тачно?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Васиљевић је ту ноћ дошао пар сати након Туманова код нас у просторије. Не у касарну, ми нисмо били у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што Ви говорите, то је боравак његов у Негославцима не у касарни?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Говорим о његовом боравку у нашој просторији која је била у Негославцима, за разлику од командног места неки километар.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли га је виђао у касарни тих дана?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Тих дана?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Је ли то једина ситуација у којој сте га Ви видели? Тих дана?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Тих дана? Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је непосредно пре тога долазио генерал Васиљевић у Вуковар?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Непосредно је термин, верујте ми.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Три, четири, пет дана, шест, седам?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Јесте, долазио је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је после тог саслушања Весне Босанац и Билија видео генерала Васиљевића у Вуковару?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи говоримо о истом дану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не о истом дану него касније, каснијих дана, као што је било питање претходних дана?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, каснијих дана не, значи, говоримо о тој ноћи када је Марин Видић - Били доведен, саслушан, те ноћи се појавио Туманов, појавио се Васиљевић, после пар сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Из простог разлога, значи, зато што Туманов није хтео да се поздрави са Марином Видићем - Билијем и то нам је остало овако да је био присутан. То је разлог зашто.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су они непосредно саслушавали Билија?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Није ми познато.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су непосредно саслушавали Весну Босанац?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Марин Видић - Били је саслушаван код нас у просторији до наше просторије, а Весна Босанац је саслушавана на командном месту. Нисам упознат ко је разговарао са Весном Босанац.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то било исти дан када сте Ви чули за неки састанак где се спомиње да је Аркан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је сведок.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да је то тај дан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај дан.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: До када су саслушавали, односно када он више не види Васиљевића и Туманова то вече? Када они одлазе тамо где их је он видео?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Туманов је био можда сат времена и отишао, Васиљевић је дошао после пар сати, задржао се пола сата и отишао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пола сата? Добро. Колико је то сати било?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Касно, касно у ноћ.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Касно у ноћ?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сад бих молио сведока да објасни ланац безбедносне команде Гардијске бригаде и ове 80-те, наравно, он каже да он у 80. не зна имена и презимена, али како иде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада мало теорије.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Овако теорије, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим теоријски фах, мислим како су ствари фактички постављене, ето то Вас пита бранилац.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Поново кажем, с обзиром да сам био један од најмлађих, односно од мене млађи је само био заставник, значи тада ми то није било познато. Сада могу да Вам кажем теоретски, значи, сва командовања су вршена из команде Гардијске бригаде којој су све јединице биле потчињене. Ако сте то хтели да питате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, ја ћу сада опет предочавати у погледу начина функционисања команде, преношења наредбе и тако даље. Капетан Везмаровић каже да је то била једна усмена наредба. Како он коментарише усмену наредбу под таквим околностима да се повуче са војног положаја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под којим околностима? Он негира да је издао било какву наредбу Везмаровић, сад је потпуно беспредметно да га питамо да је коментарише, како коментарише усмену наредбу и тако даље у таквим околностима, када негира њено издавање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када тај први дан одлази на Овчару, на Митницу, и тако даље, да ли примећује неку војску, ко држи обезбеђење тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је познато име Јан Марчек, капетан?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли га је виђао тих дана?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам. Исто се ради о господину, капетану који није из моје јединице, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Није из Гардијске бригаде, поново кажем, значи то и ако је било виђења, то је сад ирелевантно после оволико времена, да ли сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је постојала некаква рампа када се долази до тих барака, до тих хангара?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам. Знам да су постојале рампе на улазу из Негославаца, контролно-пропусна станица, ако на то мислите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Постојала је? А за Овчару, на Митници, када каже да је, и он каже човек није пренео наредбу, него је дао некаква, ајде да не тумачим његове речи, међутим тај дан када долази, шта он види тамо, јел види некакве војнике, јел види некакве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па све је то питан, браниоче, браниоче све је то питан, сада бисте Ви да га то питате трећи пут. Лепо смо га питали, ко је тамо, каже припадници неке друге војне полиције, капетан неки њихов, људи који су их обезбеђивали.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је тих људи било, председниче већа?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Колико људи полиције је било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је обезбеђивао храну за ову прву групу са Митнице?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Воду?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чијим је то ингеренцијама, ако су смештени?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: У позадинском, претпостављам, ако су смештени по задатку команданта Гардијске бригаде, задатак је логистике Гардијске бригаде, помоћника команданта за позадину, претпостављам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А чија је то зона одговорности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, не зна.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања? Колега Бељански?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли сведок може да ми каже, који чин је имао и где се налазио када је чуо за ликвидацију на Овчари, он је рекао да је то било пар година после, где се налазио тада у војсци, на ком месту и шта је радио?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи ја сам одмах после пар месеци после догађаја, прекомандован код господина Милана Панића и ту сам био значи годину дана, односно ту сам био, без обзира што је годину дана свега био господин Милан Панић, након њега је покојни Павле Булатовић.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Када је чуо за то да је на?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас пита бранилац, када сте чули за?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, па не знам сад, апсурдно је, претпостављам да сам био значи у кабинету код господина Милана Панића.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли су му познате активности војне безбедности, те службе у војсци када је он сазнао или када је чуо за то да је на Овчари дошло до ликвидације, значи, шта је предузето у војсци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да ли имате неких сазнања у том смислу?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Немам, једино што, значи, датуме не знам, али обављени су разговори са свима, свим припадницима Гардијске бригаде, са једним већим делом припадника Гардијске бригаде од стране службе безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са Вама? Па и са Вама?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: И са мном, да.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Рекао је да у том тренутку када се то догађало, он није знао ништа о томе и није знао да је дошло до било какве ликвидације или убијања заробљеника. Да ли је знао да је у касарни или у болници било неких заробљеника који су негде транспортовани, јел уопште знао нешто о томе?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Нисам, нисам чуо питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Нисте чули питање?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Питање нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате из тих дана, дакле из тих дана, да ли имате сазнања да има још неких заробљених из болнице вуковарске?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Из ове митничке групе?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Немам више питања.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих молио да питате сведока, да ли му је познато да ли је у саставу Гардијске бригаде било добровољаца, територијалаца, односно како је он назвао «оних осталих»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У саставу Гардијске бригаде, да ли је било и оних осталих?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Извињавам се на термину, малопре сам господину само рекао, а ргoros разлике између добровољаца, зато сам термин «осталих» употребио, да ми неко не замери, нисам хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Оно што је мени познато, значи, сви који су били присутни, значи у том периоду, ако је питање, било их је у саставу гардијских бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било их је?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведоку познато на који начин су распоређивани у састав Гардијске бригаде?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, ако мислите по јединицама, не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Начелно, на који начин су распоређивани?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Начелно, претпостављам да су од стране командовања распоређивани тамо где је сматрано да треба или више људи, или попуна или тако даље, претпостављам да је то био критеријум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведоку познато да ли су у састав Гардијске бригаде улазиле комплетне јединице тих осталих, или су распоређивани у већ постојеће јединице?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведоку познато да ли је вршена било каква безбедносна провера лица која су распоређивана у састав Гардијске бригаде?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам, ја је нисам вршио, тако да, и ако је неко вршио изнад мене, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведоку познато какве су униформе и ознаке носила та лица која су распоређена у састав Гардијске бригаде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то. Сведок је то рекао, на питање заменика тужиоца.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Окренућемо питање, какве су униформе носили припадници Гардијске бригаде?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Униформе Југословенске народне армије са обележјем ЈНА.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли М-70 или неке друге?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је било неких других врсти униформи у саставу Гардијске бригаде, осим М-70?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Било је у механизованим деловима, ако се не варам и део полиције је имао нешто различиту униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су имали, претпостављам, оне маскирне?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, односно тенкисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шарене оне?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ови су имали, ако се не варам, маслинасто једнобојне комбинезоне, било је и у саставу, али, значи, ради се о формацијским униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведоку познато с обзиром на дужности које је обављао, да ли је и међу редовним војницима било лица која су одступала од тог општег правила облачења?

СВЕДОК САРАДНИК БОЖА ЛАТИНОВИЋ: Облачења?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Није ми познато. Значи, нисам био у прилици да боравим у саставу јединица, нити смо обилазили, тако да поново кажем, једини задатак је био значи у оквиру Негославаца.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, немате сазнање да су неки наступали са некаквим марамама и тако даље?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не да сам ја видео.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па, да ли сте имали сазнања друге врсте, не лично да сте видели?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па добро, било је ту сазнања, поново кажем, ограђујем се, значи, не могу да тврдим да је тачан податак, али да је било и небријања и неких шешира и марама, значи, тих прича је било, значи која је релевантна и тачна чињеница и податак, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени? Да ли неко од оптужених има?

НН (01.01.51.7) На питање колеге Перковића, сведок је рекао да је он био млад онда официр, па не може да одговори о линији командовања, а сада каже знам, могу теоретски да кажем, да сва наређења иду из команде Гардијске бригаде. А ја питам, да ли се то односи и на припаднике 80. моторизоване бригаде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, он не зна које су сад везе између Гардијске и 80. моторизоване.

НН: Не, не, али конкретно је рекао ово да сад зна да су сва наређења отуда долазила, па да ли се то односи и на друге формације сем припадника Гардијске бригаде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви сада знате да су евентуално тада под командом Гардијске бригаде, били припадници 80. моторизоване?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи, одговор је био, значи, са овог аспекта, тај, у оно време, значи, то нисам могао да знам, нисмо боравили на командном месту, нисмо знали како иде ланац командовања. Претпостављам да је командовање било централизовано, да је ишло са једног места, која год да је јединица била.

НН: Да ли је постојала јединствена команда на вуковарском ратишту?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Колико знам, да.

НН: Добро, то је битно.

НН: (01.02.59) Судија, ја се извињавам, заиста, али сад тенденција је очигледна на гардијску бригаду, али да рашчистимо то питање, ако постоји оперативна група ЈУГ, што није спорно, и ако постоје две бригаде, као самосталне јединице у саставу оперативне групе ЈУГ, нека се сведок о томе изјасни, а не стиче се утисак као да је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо, разумели смо.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ево, ја поново морам да будем прецизан, значи термин оперативна ЈУГ група је за нас, верујте ми, био непознат. Говорим за себе и нас пар непознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Вас, тада?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Тако је. Оно што је нама било познато ко је командант, шта како, како је линија командовања ишла горе, за кога је Мркшић био

везан, за кога је он издавао наређења, верујте ми да, ми смо све време боравка, ајде да покушам да будем приближно прецизан, ушли три или четири пута на место командовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То разумемо, то разумемо, него Ви сте овде саслушавани и сведочили сте о Вашим непосредним сазнањима из тог времена, одговорили сте на пар питања која нису везана за та сазнања, јер то тада нисте знали, али рекосте, да сте касније са овог аспекта и у међувремену, вероватно неког изучавања, не знам, у сваком случају, напредовања у некој служби, да сте стекли нека сазнања.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не везано за случај, него говоримо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано са данашњих Ваших сазнања, значи питање је овако више да нас информишете са становишта Ваших данашњих сазнања, шта је оперативна група?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Кажем, нисам у тим, што би се рекло струкама, тако да, сасвим друга специјалност и не бих да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НН: (01.04.53.8) Да ли, дакле, 80. моторизована бригада с једне стране и с друге стране гардијска бригада су две потпуно одвојене самосталне јединице, које имају своје команде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је да он то не зна, какве су везе њихове биле.

НН: Не, не улазим у везе, да ли су одвојене, самосталне јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па морају бити одвојене.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он могао да издаје наредбе војницима или војним полицајцима из 80. гардијске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан, питан је, ја га питао. Оптужени, да ли има неко? Има Станко Вујановић.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добар дан. Питао бих сведока, да ли ме познаје?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Познато делује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не могу да будем децидан, познат да, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је био после рата у Вуковару на ослобођењу, на прослави ослобођења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На каквим прославама везано за годишњице?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Јесам био, био сам после рата два или три пута.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Код кога је долазио, ако није тајна?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не сећам се. Мислим, ако се не варам, не знам, не знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Где сте били, где сте боравили? Код кога?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ако мислите на ноћење, јел на то мислите?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Мислим да нисам ноћио.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел познајете некога из Вуковара, осим мене, што сте сад рекли?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не у смислу, доста људи сам виђао, али сад, после тога, не могу да кажем да познајем, не могу да кажем да познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, која је сврха ових питања господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел Вам значи нешто име Јакшић, Кресојевић, Чичак?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Позната имена, мислим да су долазили у Негославце, да смо се виђали, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел може само гласније, председниче, не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујете?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Слабо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позната су му та имена, та имена су му позната, мисли да су долазили у Негославце, да их је виђао у Негославцима, или тако нешто.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко конкретно, ко сад?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не могу да се сетим, не знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел може да наведе имена преговарачке групе, који су преговарали на Митници, сва имена?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Мислим, колико могу да се сетим, само Павковића и Шљиванчанина. Не знам ко је још био. Мислим да је био, извињавам се, мислим да је био Панић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Панић?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Панић.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је био Вукашиновић Љубиша?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не могу да се сетим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познајете Зјају Муриса?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Знам Зјају Муриса.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је он био у преговарачком тиму?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, није могао да буде у преговарачком тиму, могао је да буде у тиму за обезбеђење.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па јел био?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам, мислим, не могу да се сетим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Какву сте Ви имали униформу тада?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Молим?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Какву сте Ви имали тада униформу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лично Ви?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ја лично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Имао сам маскирну.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесте имали панцир, шлем, капу, шубару, шта?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Како када.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Како када, значи.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ајде конкретно, тај дан 18.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Шљем.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: И шта је на шлему било, ЈНА или звезда?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Мислим да је била, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, господине Каранфилов, када смо већ код тога да описујете како сте Ви били обучени, какве сте чинове носили?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Нисам имао чинове, гро људи није носило чинове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А гро људи, официра, уопште није носио чинове?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, да ли је то било одређено тако?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па, отприлике, било је фактички због избегавања снајперске ватре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да се уопште чиновни нису видели нигде?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Гро, да гро људи је било без чиновна, јер се располагало податком да фактички се снајперима делује управо по старешинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али како бисте Ви сад могли да наредите неке ко Вас не познаје?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не можете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Конкретно ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Рекосте, да су ти чиновни ношени овде?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: лепе се на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На реверу, на цепу. Као беџ, као значка?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, да, метална плочица.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се сећа какву је униформу имао капетан на Овчари?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли су се приликом разговора са Билим или Босанком, спомињали заробљеници које је видео у касарни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже, јесте Ви присуствовали тим разговорима?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ја нисам присуствовао разговорима, значи криминалистичка екипа је водила разговор са Марином Видићем Билијем.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте Ви били присутни на редовном реферисању у Негославцима?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Никада?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Никада.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Где се налази Павковић тих дана?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ко?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Павковић, кога сте обезбеђивали тих дана?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ја сам Павковића обезбеђивао само за време преговора.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па и други дан сте рекли, били тамо.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Кажем, само док су трајали преговори и везано за митнички батаљон да се не схвати да смо Павковића обезбеђивали све време боравка тамо. А Павковић је боравио на командном месту, ако се не варам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: До којег времена, ако знате?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам. Мислим да је остао до краја, али, не знам, ми смо отишли пре јединице доста.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је приликом митничке групе, предаје митничке групе, био присутан неко од Вуковарчана?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не могу да се сетим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел било некога кога не познајете тамо?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Кога?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Кога не познајете, јел био неко присутан?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Па не могу, верујте сада са ове раздаљине не могу да кажем да је био присутан Павковић, Шљиванчанин, тако да, оно што је било

и поред њега је стајао, значи, командант митничког батаљона, ово остало, апсурдно сад.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је постојала територијална одбрана Вуковара?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Колико сам упознат, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је био командант?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не могу да се сетим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко Вам је рекао да је постојала?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Нико службено и професионално, него из приче.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Из приче.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Из приче?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, што значи да непроверено и недецидно.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је пре довожења митничке групе добио задатак с ким да контактира на Овчари?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Нисам Вас разумео?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је приликом довожења митничке групе?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Где?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи пре на Овчару, добио задатак с ким да контактира?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за ону?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Прву групу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Препоруку, инструкцију?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ко, да ли сам ја добио задатак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи, мој задатак је био када су они смештени у том хангару, да се скрене пажња да људима не фали длака с главе, банално речено, значи људи су већ били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, господин Вујановић пита, да ли је у оквиру тога Вам речено, коме да се обратите, коме да скренете пажњу?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не, речено је да се скрене пажња и командиру обезбеђења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командиру обезбеђења?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Значи, ни по имену, ни по презимену и команданту митничког батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И команданту митничког батаљона?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Присутни били и командант митничког батаљона и командант, односно командир обезбеђења и обојици је скренута пажња на понашање, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је било некога од територијалаца, добровољаца приликом тог смештаја на Овчари?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ја колико знам, не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли су аутобуси отишли или остали после изласка?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: После?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Остали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су довежени људи на Овчару? Припадници митничког батаљона?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Аутобуси су у оној, ајде да назовем, ували где су се предавали, аутобусима су одвежени, а оног тренутка када смо ми дошли тамо, фактички није било аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није их било на Овчари?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Људи су били у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте били са господином Павковићем у болници?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да ли сам?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: У болници јесте били са Павковићем?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ја не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А цело време сте га обезбеђивали, је ли тако?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Цело време до предаје, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ово господине председниче говорим зато што имам снимак господина Павковића на телевизији, па вероватно је онда и он био са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па у болници.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сведок каже да он тада није био тамо. Ако Ви мислите, господине Вујановићу да на том снимку има и сведока?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Не, има Павковић, па он каже да је нон-стоп био са Павковићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад као неки прилог о томе да се сведок дискредитује, у смислу да не говори истину, јер, ево, снимак показује једно, онда у реду, али не видим чему сва та питања везана за нека сазнања која сведок очигледно нема.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па видим не сећа се он много ствари. Шта сте Ви по националности, господине?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Македонац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пожурили сте да одговорите, иначе ја не бих ово питање ни дозволио да се постави, ни Вама да одговорите, пошто је апсолутно небитно, господине Вујановићу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па можда господину треба преводиоц, нисте га ни питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Пошто је Македонац, можда му треба преводилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Очигледно му не треба, очигледно му не треба.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познаје Љубишу Петковића, Суботић Владана из Шида?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не могу да се сетим, не знам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па да ли му је познато да је било неко истурено командно место у Шиду?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: У?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: У Шиду?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли му је познато да је у Негославцима постојао затвор, привремени затвор?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: У Негославцима је постојало, значи простор за лица која су у току борбених операција приведена и затворена, значи у току дана саслушана и сутрадан значи извожени из Негославаца.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па јел био неко присутан у том затвору? Притворен?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Од заробљеника?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па да, од усташа, зенги, шта ја знам?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не знам, то су водили, значи, крим. техничари, тако да знам да смо имали, ако се не варам, лице српске националности, ако ме то питате, које је дан после лишавања слободе спроведено у Београд, ако то питате, остало не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали икаквих веза са тим затвором, са тим привременим затвором, у смислу било каквог надзора?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Не то је полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обиласка, то није везано за Ваше послове које сте обављали ту у Негославцима? Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познајете Борисављевић Срећка?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесте икад са њим рзговарали после борби о догађајима шта се дешавало на Овчари?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Мислим да нисам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А са Ацом Васиљевићем?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Са Ацом Васиљевићем, једном и то пре можда пар година.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел то било нешто необавезно или службено?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Необавезно.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени, оптужени, прво оптужени. Да ли има још неко од оптужених што да пита сведока? Нема? Кажите, колега Дозет?

АДВ. ЋОРЋЕ ДОЗЕТ: Хтео бих да направим исправку, да кажем самог себе, мислим да сам погрешно употребио када сам питао сведока везано за униформу, не ради се о униформи М-70 него М-77, али небитно је, имам још једно питање, кратко. Везано за питање, односно надовезујем се на питање о безбедносној провери. Да ли осим сведока и овог колеге његовог о ком је причао, у Гардијској бригади, су постојала нека друга лица из оквира службе у чији би делокруг рада улазила и безбедносна провера?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Безбедносне провере?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Схватио сам, значи, у мирнодопским условима то је радило одељење, значи, свако је радио из своје надлежности, односно одељење ко добије задатак у саставу одељења, а у ратним условима не знам да ли је то рађено и ако је рађено, ко је радио.

АДВ. ЋОРЋЕ ДОЗЕТ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде да се нешто прво договоримо, дозволите, али да се нешто договоримо. Да се потрудимо да саслушање сведока обављамо редом, ја дозволим и неко накнадно питање, али сада испада да стално сведока унакрсно испитујемо. Кажите?

НАТАША КАНДИЋ: Како је сведок знао коме да се обрати на Овчари да пренесе инструкције, ако нико није носио ознаке чинова?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ако мислите за митничку групу, значи по доласку је питано ко је командир, ако се добро сећам, тако да се човек сам јавио да је командир, али поново кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је питао?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Ко је питао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јесте Ви питали ко је ту командир?

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Да, да, ја сам тражио командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро. Господине Каранфилов, да ли тражите, да ли имате још нешто да нам кажете можда? Да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас на суд?

Питања даљих сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имамо контакт телефон сведока? Немамо. Господине Каранфилов, ја бих Вас замолио да оставите неки контакт телефон на који Вас можемо добити, онако, што би рекли, мимо неког редовног позивања, уколико се укаже, наравно потреба за тим, мислим да ћемо бити у ситуацији да Вас и капетана Везмаровића поново видимо заједно у судници, да пробамо евентуално да расправимо то, те ваше разлике у казивањима, то би ишло тамо можда у децембру месецу, па у ближим терминима можда и телефонским путем, па Вас у том смислу молим да оставите неке Ваше контакт телефоне овим нашим сарадницима. Суд Вам се захваљује што сте дошли.

СВЕДОК БОРЧО КАРАНФИЛОВ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Једанаест је сати, да ли да направимо једну паузу од двадесетак минута, па да наставимо са сведоком? Двадесет минута паузе.

Настављено у 11,50 сати, након паузе ради одмора.

Констатује се да су присутни сви позвани, те и бранилац адвокат Јелушић, као и пуномоћник оштећених, адвокат Баровић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо направили паузу петнаестак минута, ради одмора, али у међувремену сам ја обавештен да је оптуженом Шошићу позлило, па смо тражили интервенцију лекара и то је сад у реду, лекар је био, прегледао је господина Шошића, дао му је и одговарајућу терапију, како сам ја информисан. Господине Шошићу, како се, господине Шошићу, како се осећате сада? Је ли сада у реду? Ево видите да суд води рачуна о Вама и Вашем здрављу, наравно колико је то могуће. Наставићемо са саслушањем сведока, на реду је сведок Јан Марчек. Дobar дан, господине Марчек.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Јан исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто Јан? Видим Ви сте пуковник војске Србије и Црне Горе?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Запослен?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У Институту за ратну вештину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у Београду?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, раније Институт за стратегијска истраживања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Настањен у Београду, улица Незнаног јунака број?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: 38.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 38, рођен у?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Панчеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Панчеву, године?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: 1958. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1958. године.

Сведок Марчек Јан са подацима као са записника од 05.11.2003. године, упозорен и опоменут, уз подсећање од стране председника већа на заклетву за сведока, положену у поступку истраге, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Марчек, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте да казујете истину. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питање чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или, пак, кривичном гоњењу. Дакле, на та питања нисте у обавези да одговорите. Све што Вам је познато морате нам рећи, ништа не смете прећутати. У овом смислу, Ви сте својевремено у поступку истраге, то је било прошле године у Новом Саду, 05.11.2003. године, дакле, положили и заклетву за сведока и ја Вас у том смислу само на ту заклетву подсећам. Везано за Ваше ангажовање у ратним операцијама на подручју Славоније, пре свега у рејону Вуковара, у новембру 1991. године, Ви сте у неколико наврата саслушавани. Реците нам само, укратко, када је Ваша јединица мобилисана, која је то јединица, где сте били лоцирани и шта се дешавало, шта сте Ви видели, запазили, посебно везано за догађаје непосредно након завршетка тих ратних операција? И везано за пољопривредно добро Овчара, где сам схватио да је једно време била команда или командно место Ваше јединице? Изволите.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Хвала. Господине судија, с обзиром да је у Вашем питању постављено неколико питања и да се везују за релативно дужи временски период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само укратко у пар реченица.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Дозволите ми да изнесем једну интегралну изјаву, па бих након тога био спреман да одговарам на конкретна питања која се везују за конкретне догађаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да та изјава није написана и Ви нам је нећете читати, јер то не би могло.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, не, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете се користити неким белешкама.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам се припремио, испред себе сам само имао тезе, имам тезе, напосто због тога да бих погледао када се ради о одређеним датумима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо прихватити, али, наравно, нећете читати?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Наравно да нећу да читам. Оно што је основно, што је почетак свега, откуд ја у 80. бригади? Ја сам на основу наредбе персоналне управе Савезног секретаријата за народну одбрану у јесен 1991. године, одређен, односно наређено ми је да идем на привремени рад у 80. моторизовану бригаду на дужност команданта лаког артиљеријског дивизиона противваздушне одбране. Дакле, радило се о привременом раду, у трајању од три месеца, на дужност команданта лаког артиљеријског дивизиона противваздушне одбране. Ја сам тада био у Институту за стратегијска истраживања, имао сам чин капетана прве класе и звање магистра наука. Јединицу сам примио, дакле, крајем септембра, са том јединицом је било доста проблема, везано и за мобилизацију и за обуку, неколико пута је то чињено, ја сам се трудио, с обзиром да нисам познавао ту јединицу, уопште ту јединицу нисам познавао, први пут сам се сусрео са људима, одмах на почетку је постојало то неко неповерење, откуд ја и зашто баш то тако иде. Но, наравно, ја сам указивао мојим претпостављеним на проблем, пре свега моје припадности, што је био један велики проблем у то време, поготову када сте у контакту са резервом, међутим, у то није улажено и наређено ми је да наставим даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше припадности?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам по припадности Словак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха то, да.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: То сам истицао и остао сам дан-данас, због тога сам, наравно и трпео одређене последице, али ја сам то носио овако са собом, бирати нисам могао своје порекло наравно, а у питању је и презиме. Ја сам чак тражио током ранијих саслушања код истражног судије, да се те личне ствари у складу са Законом о вођењу кривичног поступка мало прикрију, притаје. И моје презиме је било проблематично, јер сам у једном тренутку требао бити ликвидиран због тог презимена, због стицаја околности мешања са још једним презименом. Добро то је судбина и то морате преживети. Мени то није уважено, наравно, с обзиром на овакав начин изношења уводних података. Јединица је кренула на извршење, да не бих дужио даље, након мобилизације, обуке, јединица је кренула на извршење задатка 08.11., 08. новембра 1991. године, самостално кренула као дивизион у Вуковар. Тамо је претпочињена гардијској моторизованој бригади, односно оперативној групи ЈУГ. На улазу у Негославце, сачекао ме је потпуковник Панић Миодраг, начелник штаба Гардијске бригаде, одвео ме на место одакле бих требао да почнем са посудањем положаја, увече сам отишао на командно место у Негославце, где сам примио писмено наређење у вези ангажовања моје батерије за извођење противваздушне одбране. Дакле, од 09.11.1991. године, добио сам наређење где да разместим те јединице и то је било једини писмено наређење које сам добио од пуковника Мркшића. Дакле, наређење које се везује за организацију и извођење ПВО. Ако се узме у обзир тај датум, дакле 09.11.1991. године, до пада Вуковара, јединица је била ангажована свега десетак дана у борбама за Вуковар. По том наређењу, јединица је добила задатак да организује противваздушну одбрану објеката и јединица. Била је распоређена на обод Вуковара. Друге задатке није извршавала. С обзиром на релативно слабу активност противничке авијације, пољопривредних авиона, бацање

бојлера, хеликоптера и тако даље, тежиште рада јединице било је премештено на самоодбрану ватрених положаја. Када говоримо о јединици која је стигла на тај реон, то је био резервни састав, осим мене, ту јединицу су сви чинили, сви припадници те јединице су били припадници резервног састава. Тако да нисмо имали ни једног активног, или сада овим термином речено, професионалног официра или професионалног подофицира, нити у команди, нити у потчињеним јединицама. А попуњеност јединице је била нешто изнад 50%. У реону Овчаре боравио сам од 18.11. до 22.11.1991. године. Наиме, 17.11. у поподневним часовима, добио сам наређење од пуковника Војновић Милорада и одобрење од потпуковника Лешановића из оперативне групе ЈУГ да могу да преместим команду из рејона Сајмишта у рејон Овчаре, на командном месту, дакле, радило се о премештању командног места. С обзиром на то да је сутрадан једна јединица требала да напусти положаје, дакле, најављено да напушта положај, комплетна јединица и да је друга јединица одбила да иде на извршење тог задатка, с обзиром на то да је тек пристигла, другог решења, наводно, није било, па сам онда ја одређен да идем тамо, иако та јединица апсолутно није била адекватна. Због чега није била адекватна? Одласком те јединице 18. отварао се један огроман простор, с обзиром на то да имам ослобађање од војне тајне, рећи ћу Вам, било је просто немогуће са том јединицом, с обзиром да сам отишао само са једном батеријом, да затворим простор који је остао отворен. Тако да сам батерију, прво команду сместио у жуту кућу, дана 18.11. у жуту кућу коју ми је предао претходни командант, а везисте и артиљерце, они који су били кувари, они који су поправљали уређаје, сместио сам у пратеће куће око те команде, а батерију 20/3 мм, четири топа распоредио сам десно од куће, на путу Овчара – Јакобовац, а друга три топа, не четири, него три топа, лево од те куће исто на путу Овчара – Негославци. То је био распоред моје јединице и моја позиција 18. у поподневним сатима. Ја тада други задатак осим противваздушне одбране, нисам добио. Овај задатак о премештању био је усмени, а писменог задатка нисам добио, што је уобичајено да се добије приликом премештања и тако даље, поготово командно место. Тог 18.11.1991. године, у поподневним сатима, почела је предаја хрватских снага и по путу који је пролазио непосредно поред мог командног места, пролазило је безброј аутобуса, камиона, а организовану евакуацију становништва и заробљеника обављали су припадници оперативне групе ЈУГ. То је трајало доста дуго, до пада мрака. Део возила у којима су били припадници хрватских снага који су се предали, око четрдесетак, задржан је у рејону пољопривредног добра. Они су ушли у аутобусе и продужили даље за Сремску Митровицу или остала места у Србији. Тог истог дана, односно ноћи, 18. на 19. у рејону хангара, односно Овчаре, боравила је група заробљеника са Митнице. Ту групу заробљеника је обезбеђивала чета војне полиције из 80. моторизоване бригаде, с тим што је за команданта тог објекта, тог тзв. «привременог затвора» или објекта где су чувани те ноћи, одређен један високи старешина из команде 80. бригаде. Ја тамо нисам одлазио, нико ме није звао, није било ни потребе и извештен сам да се ту налазе заробљеници са Митнице, они су ту уредно пописани, сачувани и колико је мени познато, без икаквих проблема у току сутрашњег дана, дакле 19. у преподневним сатима, транспортовани су ка Србији. Тог истог дана у поподневним сатима 19.11. у рејој пољопривредног добра, стиже конвој аутобуса са женама, децом и старијим особама. Након мог повратка са обиласка јединице, с обзиром да сам ја по читав дан био на положајима моје јединице, тек увече сам био на командном месту, и то сам чинио од почетка дејстава па до краја, док нисмо отишли из Вуковара, позван сам да дођем у рејон

пољопривредног добра где је био потпуковник Војновић. У то време он је хтео да особље из тог конвоја уђе у хангар, како би им могао гарантовати безбедност. Заборавио сам да кажем, да су са њима била три представника Европске заједнице, у њиховој пратњи. Међутим, представници конвоја и Европске заједнице су одбили ту понуди и ту помисао потпуковника Војновића. Он је тада захтевао од мене, с обзиром да сам дошао већ у тај рејон, да помогнем око паркирања тих возила и да их паркирам, аутобусе, заједно са представницима Европске заједнице, а да, затим, будем посредник између три представника Европске заједнице и команди 80. бригаде и оперативне групе ЈУГ у вези решавања захтева које они буду постављали. Ја сам након тога заједно са представницима Европске заједнице паркирао и наравно уз помоћ људи из команде, паркирао те аутобусе, не знам колико их је било, у чврсти објекат, како не би били евентуално мета прострељивања, напада и тако даље, с обзиром да се пушкарало са свих страна. Дакле, они су паркирани у чврсте објекте, а тамо где је било отвореног простора у међувремену је стигла полиција из гардијске моторизоване бригаде, старешина ми се јавио и заједно са њим одредили смо, чини ми се око три стражарска места на најугроженијим правцима. Након тога, три представника Европске заједнице долазе на моје командно место, где су се задржали око три сата, од предвечери до ноћи, око три сата са прекидима, јер су они излазили напоље да виде како се то све одвија, да ли је то све у реду. С обзиром на то да сам био одређен за посредника, сви су отишли, сам сам остао, наравно, за посредника између Европске заједнице и оперативне групе ЈУГ, односно 80. моторизоване бригаде, ти представници су ми постављали следеће захтеве: прво, да претпостављена команда, односно оперативна група ЈУГ одреди маршруту кретања од Вуковара до Маринаца, друго, да се деци донесе топла вода, да се рањеници збрину, да се танкирају аутобуси са горивом и да се евентуално у току ноћи, обезбеди грејање аутобуса са ЈУГ-ове базе. Сви ти захтеви, укључујући и топао чај су реализовани. Наравно, да смо ми за та три сата разговарали о неким другим проблемима који су били опште природе, тај разговор сам искључиво ја водио, нисам никоме дозволио да води тај разговор, с обзиром на то да сам тог тренутка и био неки представник неке организације. Ујутру, око 7 сати, још једном је донет топао чај и тако даље, стигли су представници оперативне групе ЈУГ, преузели су вођење конвоја и између 7 и 8 сати конвој је отишао по унапред предвиђеној маршрути. Тог тренутка представници Европске заједнице су се растали са мном, изразили су захвалност за све предузете мере и тражили су да забележе моје име и имена мојих сарадника. Надам се да је то у неком званичном извештају МИП-а и осталих организација, коме су они предавали. Ја, нажалост, нисам узео имена и презимена тих представника, један је био Белгијанац, други Холанђанин, а трећи, чини ми се, да је био Немац. Дакле, ујутру, то обезбеђење одлази, ја одлазим на своје задатке, обилазак јединице која је била у рејону Вучедола, односно ближе од Јакобовца, тог истог дана, 20. и приликом повратка са обиласка те јединице, негде око 14 часова долазим у рејон командног места, са леве стране према хангару била је паркирана група аутобуса, једна група аутобуса, више њих и стражарско обезбеђење које је било поред мог командног места, рекло ми је да су стигли заробљеници и да се тамо између осталих налази и потпуковник Војновић. То је био за мене сасвим довољан сигнал да ја одем прво да видим шта се тамо догађа и да видим шта тамо потпуковник Војновић ради, с обзиром да ми је био он, на неки начин, по одређеним питањима надређени старешина. Ја сам стао негде, као што сам рекао у истражном поступку на удаљењу од 100, 150 метара од тог хангара, када нисам још увек

прилазио Војновићу и у истражном поступку сам пренео слику, дакле, онако како сам ја у том тренутку видео, аутобуси су приспели један иза другог код хангара, у сваком од тих аутобуса су била два војна полицајца из Гардијске бригаде, на челу и позади. Када је аутобус стао испред хангара, заробљеници су излазили, трчећим кораком, пролазили су кроз на брзину направљен шпалир или дворе, у коме су стајали припадници територијалне одбране и добровољци, ја ћу ту синтагму све време користити, нисам их разликовао једне од других. При томе, одузимане су им личне ствари, попут јакне, бацане са десне стране на једну гомилу, прозивани су по именима, дакле, познавали су се, очигледно и та прозивка је углавном била пропраћена тиме, да је неко од тих који су излазили из аутобуса и улазили у хангар, чини ова или она злодела према српском становништву, по мишљењу, дакле, по изјавама и мишљењу оних који су били у том шпалиру. Са леве стране тог шпалира, било је неколико старешина из Гардијске бригаде. Поред самог шпалира, потпуковник Војновић Милорад, који је покушавао својим телом безуспешно да заштити од батињања људе. А са десне стране на једном брежуљку, ја сам у истражном поступку рекао да се налазио један потпуковник из гардијске моторизоване бригаде, дакле, поред тога што су били и остали и овај ми је био познат и то је био потпуковник Панић Миодраг. На брежуљку, али није преузимао никакве мере. Због чега ја ово говорим? Ја нисам прилазио у том тренутку, нисам имао потребе. Наиме, ја сам имао чин капетана прве класе, дужност коју обављам нема везе са обезбеђењем заробљеника, њиховим довожењем, јер су то радили органи безбедности војне полиције, нисам нашао за сходно да питам те старешине релативно високог ранга, како ће то они обавити, јер сам претпоставио да ће то они врло добро урадити, да су позвани да то ураде. Након што ми је пришао Војновић или ја њему, или смо у сусрет ишли један другоме, ја сам тада Војновићу замерио, ако се то може тако рећи, војнички, скренуо пажњу, не знам који блажи облик упита сам њему упутио, поштујући и његову позицију и функцију, да ја не видим да је то начин примопредаје дужности заробљеника. Наиме, он се ту налазио са неколико својих војника. Да ли је он у том тренутку преузимао заробљенике или није, ја то не знам. Али, фактички, почео је да се ангажује на том послу. Так касније, колико је мени познато, дошла је његова војна полиција. Мени тог тренутка нико није рекао од присутних, поменуо сам и овог потпуковника, да је у рејон хангара дошла група заробљеника од толико и толико људи, да ће их бити ту толико и толико и да ја будем упознат са тиме, с обзиром на то да ми је у близини командно место. С обзиром да то нико није рекао, ја сам поред ових напомена које сам дао Војновићу, отишао на своје командно место и продужио тамо где сам иначе требао да идем у обилазак једне батерије, јер сам у 16 часова имао заказан састанак са потпуковником Лешановићем на Сајмишту, редован састанак. Када говорим о потпуковнику Лешановићу Миловану, он је био начелник АРЈ ПВО, оперативне групе ЈУГ, Гардијске бригаде оперативне групе ЈУГ и тај човек је мени давао све задатке у вези организовања и извођења ПВО. Никакве друге задатке ја нисам добијао. Ни од кога. Код Мркшића сам био свега два пута, једном када сам добио то писмено наређење, а други пут у вези корекције једног задатка, све остале задатке добио сам од потпуковника Лешановића по питању противваздушне одбране и ти састанци су били свакодневни. Тако и тог 20. у поподневним сатима, тачно у 18 сати, у мојој радној бележници стоји, имао сам тај састанак. Ја нисам посебно обраћао пажњу на догађаје у хангару, с обзиром да су биле две сасвим релевантне и личности, а и јединице које би требале то да ураде. Ја сам се вратио са тог састанка и обиласка

јединице у рејој команде моје, негде око 18 часова. Проблем је у тајмингу, ја сам у то време отприлике, тако и забележио и мислим да је било око 18 часова. Кажем око, можда нешто више, можда нешто мање. Када сам стигао испред командног места, а са мношвом су још биле неке старешине у возилу, видео сам огромну гужву испред хангара. Тада сам отишао да видим шта се тамо догађа и увек када сам то видео, ја сам увек имао на уму да склоним ове војнике, они који су непозвани. То сам увек прво чинио, онда сам тек даље друге задатке обављао. Такође у хангару сам срео потпуковника Војновића, по други пут тај дан, Милорада и тада сам ја ушао у хангар. Први пут нисам, тада сам ушао у хангар. Сећам се да ми је потпуковник Војновић тада тражио, али више се сећам као чињеницу, дозволићу себи ту једну исправку, да ли је то било првог пута или другог пута, али као чињеница постоји, да ми је тражио помоћ око прављења реда, управо таква реч стоји, не обезбеђења заробљеника, него управо прављења неког реда, с обзиром да је тамо било доста хаотично стање, ја сам у ту сврху одредио три, једног старешину и двојицу војника. То је био капетан, резервни капетан Новковић Јован, иначе мој помоћник за морал, трећи по рангу, вишег нисам имао, јер мој заменик је био на командном месту и два војника Вукашиновић Срђана и Гавриловић Мирка. Обадвојица су били РХБ деконтаминатори, дакле, они су били уз команду, нису имали никаква посла, само су давали стражу у команди. Та три војника сам ја њему одредио за помоћ, ја сам их одредио, када ми је тражио Војновић и они су онда прешли њему у надлежност. Мени је одговарао капетан Новковић Јован за њихов рад и понашање. Ја се нисам непосредно бавио тим проблемом. Када сам ушао у хангар са Војновићем, ситуација је била доста сложена: заробљеници су седели или су стајали поред зидова, било је појединачних прилажења од стране територијалаца и добровољаца ка неком од њих, било је псовки, прозивки за ово или за оно, преких удараца у то време, међутим, оно што је ту ситуацију чинило доста конфузном, јесте и то што је у том хангару био велики број непозваних лица. Он је био препун, што од заробљеника, што од једног вода за обезбеђење из чете војне полиције 80. бригаде, дакле, капетан Везмаровић који је обезбеђивао у то време када сам ја ушао, имао је свега један вод, око 20 војника за обезбеђење, отприлике један вод, више није имао, није то била чета тада у том тренутку, чета је ипак много већа јединица. Даље, ту је било око тридесетак, неколико десетина, да будем прецизнији, припадника територијалне одбране и добровољаца унутра, ту је био старешина из оперативне групе ЈУГ из Гардијске бригаде. Ту је било војних полицајаца из Гардијске бригаде. И сад када бих поделио на неке групе ко је ту због чега дошао, једна мања група, незнатни део дошао је у сваком случају да се они обезбеде ваљано, јер смо имали два дана претходно задатак где смо ту радили како треба, већа група нажалост је била ту из знатижеље. И што се тиче старешина и других. Трећа група не знам разлог због чега због чега је ту била, али је била ту и зашто је била, не знам. Све у свему, била је јако мучна ситуација. Није постојао један човек који би то координирао, што сам рекао и Војновић, нема као претпрошле ноћи и он и ја смо разговарали о том могућем бољем обезбеђењу тих заробљеника. Као продукт тога, можда као продукт тога, било је што је капетан Везмаровић покушао да један део хангара ограда канапом и да преводи заробљенике који су стајали уз сва четири зида у ту половину хангара, како би их могао лакше контролисати, остварујући на неки начин, једну препреку, баријеру од стране тих полицајаца колико је имао, дакле, то је била таква процена и тај посао је и кренуо. Они су почели да буду пребацивани у тај део, десни део хангара када се уђе унутра. Код тог канапа, односно тамо где су они пролазили, постоји један сто где се водила

евиденција о заробљеницима који су били у хангару. Око тог стола била је јако велика гужва, осим њиховог пописивања, ту је било испитивања од стране различитих старешина, различитог ранга, а и прилажења појединих територијалаца и тако даље, свако је ту хтео нешто да упита. То пописивање у том тренутку и како је мени објашњено, било је у сврху утврђивања стања у хангару, како би се тај списак могао предати током сутрашње евакуације. Да ли је још неко некакво пописивање вршио и за чије потребе, ја то не знам. То пописивање тада у том тренутку рађено је за те потребе. Ту смо се задржали 10 до 15 минута. Војновић и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је пописивао?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Дозволите, одговорићу Вам након тога, ако је могуће, да завршим ово. Након 10 до 15 минута Војновић и ја смо отишли на моје командно место. Тамо смо опет нашли гужву. На мом командном месту је било старешина из Гардијске бригаде, била су сећам се два територијалца или добровољца са једним човеком у чију су корист интевенисали, са десне стране, приметио сам, ја сам тог тренутка рекао да сви који су непозвани изађу напоље, да напосто не може да се ради ништа у тој команди. Они су то учинили. Кажем, уз више или мање воље, изашли су напоље, ја сам наставио даље да радим посао, свој посао који сам имао и што је даље врло значајно око тог дана, ово нешто није добро? Испало ми је стакло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помозите му, само сачекајте.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: То није баш добар знак, јел?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је стакло испало из наочара?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Дозволите ми да наставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, наставите, наравно.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Није ме пореметило ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробајте, да ли сте нашли то Ваше стакло?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У реду је. Следећа чињеница која је значајна, то је да је негде између 21 и 22 часа, по мојој процени, ја нисам водио прецизну евиденцију када, вратили су се неки припадници јединице, мислим њих двојица у команду и известили су ме да ће се обезбеђење заробљеника од стране војне полиције повући и да ће обезбеђење прећи у надлежност територијалне одбране. Ја сам ту информацију примио са великим изненађењем, зато што сам комплексно разматрао тај проблем. Није ми било довољно да позovem телефоном потпуковника Војновића и да проверим ту информацију, него сам одмах узео возило и са двојицом старешина и возачем отишао сам у Негославце, на командно место 80. бригаде и да проверим ту информацију. Та информација ми је потврђена од стране потпуковника Војновића. Том приликом ја сам му изнео моју процену да се тим чином у великој мери погоршава безбедност људи који су тамо били обезбеђивани, с обзиром на понашање тих људи који су већ тамо били и да то, наравно, ствара, додатне безбедносне проблеме мојој јединици. Та одлука је остала таква. Схвативши какви се мени у безбедносном смислу повећавају проблеми, ја сам тражио од потпуковника Војновића додатно обезбеђење мог командног места. Није могао да ми да војнике, јер су, наводно, још били тамо у хангару и требали су да се врате, али ја сам инсистирао да без њих нећу да се вратим назад, јер сам сматрао да је моје командно место било изузетно угрожено, а рећи ћу Вам и због чега. Након што су се вратили војни полицајци са обезбеђења, одобрено ми је четири војника, војна полицајца да могу са мном да се врате назад на Овчару. Колико је мени познато, бар један, најмање један од њих је већ био тамо на обезбеђењу, не знам тачно колико и нисам узео њихова имена, та четворица су са једним возилом стигли на моје командно

место. Хтео бих да нагласим да пре него што сам ја отишао код Војновића, задржао сам се око сат времена, наредио сам мом заменику капетану прве класе Дражић Милисаву да сви преостали војници се повуку из хангара, уколико се повуче обезбеђење 80. моторизоване бригаде, да не остају тамо, јер не би имали шта да раде сами. Када сам се вратио, дакле, између 22 и 23, између 10 и 11 сати увече, извештен сам да су се сви војници вратили, извештен сам, званично, ја нисам појединачно гледао, да су се сви војници који су били дати на испомоћ, вратили у команду. Разлози које сам малопре поменуо, који су појачавали безбедносну угроженост мог командног места: прво, још у четири сата на састанку речено ми је да постоје два врло значајна разлога за то, прво, јесте што су заостале групе Збора народне гарде и МУП-оваца покушавале да се пробију кроз одређене отворене просторе, заостале групе, остављене, дакле постојале су у то време, такве групе подељене по локацијама. И те групе су требале, по оним информацијама безбедносним које сам ја добио, да се пробијају уз наношење губитака нашим снагама, а првенствено командним местима. Други разлог је био тај, што је постојала могућност да одређене извиђачко-диверзантске групе из правца Нуштра и Маринаца, изврше продор ка овој територији ради ослобађања тих остављених група, њиховог преузимања и одвођења уз, такође, наношење одређених губитака, пре свега, командама. Трећи разлог, свакако је био и ова доста сложена ситуација која је створена у непосредној близини мог командног места. Ја сам војним полицајцима и још двојици војника који су били, уствари, било их је више, четири војна полицајца и око 2-4 моја војника су обезбеђивали команду и наредио да нико не сме да уђе унутра, ни по коју цену. Нисам желео да моја команда постане пролазно место, стајанка, стајалиште и тако даље. Ја не знам шта се у току ноћи дешавало са заробљеницима. Ја нисам тамо одлазио, нити сам било кога слао тамо да види шта се догађа. Наиме, нисам желео да будем иволвиран ни у ком погледу у тај догађај. Данас би био тамо, да сам то чинио. Није ми било у надлежности и нисам желео да преузимам оно што није било мени наређено. С обзиром на локацију, односно хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то читате сада, господине Марчек?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја не читам, ја сам погледао, ако могу да погледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако делује.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па не мислим, напосто, детаље. Када бих читао, било би много више тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Извињавам се на овој опасци. Ја сам у току ноћи чуо пуцње, како појединачне тако и рафално. Додуше, они су долазили са свих страна, али карактеристичне пуцње и буку неке машине чуо сам у некој даљини, негде у правцу Грабова. То сам могао да чујем јасно, јер нисам спавао. Мада, кажем, та пуцњава је била уобичајена, свако вече, сваке ноћи. Након сванућа, од непосредног обезбеђења које је било поред мене испред команде, ја сам чуо да су заробљеници негде одведени и да су можда ликвидирани. То је била прва информација која је код мене званично дошла, то сам званично и тражио. Ја нисам видео ниједну ликвидацију лично, нисам проверавао где је то чињено, нисам то од никога тражио, а нико то од мене није ни тражио. Сазнавши ту вест, одмах ујутру отишао сам на командно место 80. моторизоване бригаде, код потпуковника Војновића, известио сам га о томе што сам чуо, и истовремено захтевао сам од њега да извршим премештање мог командног места. Између осталог и због веће безбедности. Већ следећег дана ја сам предао ту команду, то командно место потпуковнику Јовићу из

тактичке групе и известио сам га о свему што сам чуо и претходно, наравно, и видео, а затим сам се преместио на оно пређашње место где сам се налазио. На крају, хтео бих да Вам истакнем, зато сам замолио да интегрално изнесем ову изјаву, да због свега наведеног, након повратка са Вуковара, ја сам имао тада изузетне психичке сметње, па је ускоро у току 1992. године била код мене установљена дијагноза ptsr, значи пред Вама је човек, стоји човек са посттрауматским стресним синдромом. То носим дванаест година. Није у питању само та ноћ, та Овчара, ја сам био у једној специфичној ситуацији, рекао сам малопре, због националног предзнака, а при крају мог боравка тамо, и због презимена. У животу, нити мојим рођењем, након мог рођења, нити до тог тренутка, нисам знао да моје презиме Марчек, с обзиром да све ово отворено причам, може бити доведено у везу са именом Мерчеп. Нажалост, било је доведено. Део те последице јесте и због овога, о чему сам сада говорио. Део тога што ја сада имам и што носим, јесте и то вероватно неко врење које је постојало. Откуд ти да нас водиш, тако да су моје грешке двоструко више мерене, него грешке осталих и на крају, желим да Вам кажем, с тим завршавам овај део, можда уз моје неке способности, коректни су они људи са којима сам радио и уз Божју помоћ, ја сам све људе вратио живе назад, једини командант које је све људе живе вратио назад у Крагујевац. Имам само једног тешко рањеног и током његовог рањавања, био сам поред њега на десет метара и лично сам га возио у Негославце на опоравак, извлачио и зато сам и опстао међу њима. Голгота коју сам прошао, је можда и део голготе свих оних који су пролазили на том простору и једних и других, а можда и свих осталих који су после тога пролазили тај део. Ја Вам се захваљујем што сте ми омогућили да на јединствен начин изнесем барем оне главне црте мог боравка и дејствовања на том терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Марчек, ако сам добро схватио, у два наврата сте били на Овчари? Дакле, када кажем на Овчари, не мислим у том ширем смислу, него код хангара. Први пут сте били на удаљености 100-150 метара од хангара и причали сте нам шта сте видели, какво стање сте затекли, па бих Вас у том делу питао, колико сте се задржали том приликом?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Док су из отприлике једног аутобуса, док су отприлике из једног аутобуса изашли заробљеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изашли заробљеници?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Значи то грубо, толико, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Из једног аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте били тада?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Поред мене је неко био од мојих војника, не могу да се сетим тачно тада у том тренутку ко је био, мислим, да ли је био Миладиновић Милован тада, мада је он увек био уз мене, капетан прве класе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам читајући записник о Вашем саслушању и у поступку истраге ове, а и пред Војним судом, помињете тог Миладиновића?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, он је увек био уз мене и велика помоћ ми је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко су Петковић Милан и Милић Саша?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Петковић Милан и Милић Саша су дошли увече са мном, када сам ја дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ова двојица?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Када сам ја дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други пут?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Други пут, да. Значи када сам кренуо од команде ка хангару, они су ми били у пратњи, нисте могли сами да идете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Они су ми били у пратњи и они су заједно са мном ушли унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ушли су заједно унутра?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ушли унутра? Да ли је био обезбеђен тај улаз у хангар, да ли је био обезбеђен? Сви су у хангару, схватио сам сви су у хангару, све те групе људи су у хангару, и заробљени и једна војна полиција и друга војна полиција, и територијалци, сви су у хангару? Да ли има кога испред хангара?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Било је одређених група и испред хангара, што војника, што територијалаца, дакле, било је и испред хангара, била је гужва, зато сам рекао била је гужва и зато сам кренуо. Не, нисам приметио да је неко спречавао да се та гужва разиђе. Ја сам, наиме, тражио да нема некога од мојих војника да их пошаљем назад, шта ће ту. То је била прва помисао, а друга помисао коју сам ја тада имао, јесте да је ту гужва и да се ту евентуално можда нешто дешава што није предвиђено, јер првог дана те гужве није било напросто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Да ли је неко спречавао да се уђе у хангар?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, мислим, постојала је контрола да се уђе у хангар, једна мешана комисија, што војне полиције, што територијалаца, то је кратко трајало, тако да нисам могао да упамтим ни лица, ни припадност до краја. Значи постојало је ипак неко заустављање, није могао ући било ко. Ја сам ушао као старешина са тим Миладиновићем. Вероватно да сам био као војник не бих могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У поступку истраге сте рекли: видео сам да испред хангара је била већа група територијалаца и добровољаца, неки од њих су били на улазу у хангар и практично су контролисали улаз, а било је и војних полицајаца. Питали су мене ти територијалци ко сам и што хоћу да уђем, али су ме препознали војни полицајци, па сам ја са Миладиновићем без проблема ушао у хангар?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да. Па то је уствари у складу са овим што сам малопре рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли су у хангар ушла и ова двојица, Петковић и Милић?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, они су заједно са мном ушли, у пратњи су ми били, напросто, чували ме. Мени је требала непрекидно пратња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, било је ту старешина из оперативне групе ЈУГ? Било их је?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Они су из Гардијске бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Гардијске бригаде? Да ли знате ко су ти?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Те људе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Никога?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Из разлога што сам комуницирао само са старешинама из ПВО, то нису били тамо, а то су били очигледно неки други људи, било је тамо доста официра и крупније и било је војне полиције, нисам их до сада сретао, напросто ми смо били у сасвим другим пословима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су чинове имали, да ли то знате, шта су били по чину, у том неком смислу?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не могу сада да Вам прецизирам које су имали чинове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово сте сигурни са потпуковника или пуковника Панића?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, то је било ујутру. То је било у два сата, с десне стране био је потпуковник, а он ме је и сачекао у Негославцима и издао ми задатак где треба да идем. Утолико га познајем. А познавао сам све из противваздушне одбране, са старешинама сам комуницирао сваки дан, нисам никога знао од јуришног одреда, један, два, три који су водили борбе у граду, нисам био у граду. Ја сам био ван града, на периферији града. Тако да нисам никакав контакт ни са њима, ни са територијалцима, ни са добровољцима. Ја нисам познавао ни једног територијалца и добровољца, напосто нису били у мом саставу, нити су имали било какве додирне тачке са извршавањем мог задатка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када смо већ код тога, да ли сте имали са њима неких, ајде да тако кажем, проблема претходних дана? Можда додирних тачака типа обезбеђења каквих аутомобила тамо или што слично?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да. 18., малопре сам рекао око четрдесетак аутомобила изашли су заробљеници из аутомобила, ушли у аутобусе, аутомобили остали, око тих четрдесетак аутомобила је паркирано иза зграде, на пољопривредном добру и један од старешина из оперативне групе ЈУГ је тражио, чини ми се баш да је био тада мајор Шљиванчанин, чини ми се да је био тада он, нека остане да је један од старешина из Гардијске бригаде, није други, него Гардијске бригаде, чини ми се да је баш он то тражио, да дам три војника да обезбеде та возила, да их неко не би покрао. Чим је дошло до узимања делова и крађе тих аутомобила и када су моји војници били угрожени, ја сам их повукао и известио сам шта се ту ради, мислим нисам их излагао апсолутно опасности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вас известили ти војници да имају проблема?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да имају проблема око обезбеђења, пошто је почела крађа делова и ових аутомобила, мислим то није био никакав индицент са војницима, ја сам их одмах повукао и та возила су одвежена предвече, значи нису сва покрадена, него су организовано, након тог мог извештаја, дошле су старешине па су организовано та возила одвезли. Значи није било крађе, у смислу да их сада свако, мислим било је појединачних случајева, значи то је био тај један случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, мислите да Вам је то наредио Шљиванчанин?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Чини ми се, чини ми се, нисам сигуран, поред свих ових задатака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте познавали, да ли сте га познавали уопште?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја тог Шљиванчанина до тада и од тада никога нисам видео, ако ми верујете. Зашто? Уопште није био у мом домену неког рада. Тада је пролазио тамо. Значи, ако је био неко, чини ми се да је он био тада тог 18. око возила, значи 18.11. увече, када су била паркирана возила. Дозволите ми да је био старешина из Гардијске бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли сте га евентуално видели ове вечери касније, унутар хангара, дакле ове вечери о којој говоримо, када кажете, било је ту више официра из Гардијске бригаде?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не сећам се за то, да ли сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекосте да Вам потпуковник Војновић, он је командант 80. моторизоване бригаде?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам тражи испомоћ у војницима, у људству око?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Успостављања реда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Успостављања реда. Где се то дешава? Јер ту сте различито казивали приликом саслушања у Војном суду и касније приликом саслушања код истражног судије овог суда?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Знате шта, није проблем са чињеницама, имам проблема је ли то било први пут или други пут, знате, је ли било тада када смо се први пут видели, па ми тражи ту тројицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас рекосте да Вам је то тражио ту у хангару, када сте ушли у хангар и затекли га у хангару? Други пут?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Рекао сам одмах да ми је то проблем, да ли је био први пут или други пут, али чињеница јесте да ми је тражио и да сам дао три војника, то је чињеница. Не знам тачно да ли је било приликом првог сусрета или другог, разумете? Значи то ми је проблем. Не могу, напосто, да се сетим, јер нисам комуницирао са тим људима, да бих сада додатно испитивао, када је било. Али чињеница јесте да ми је тражио тројицу и рекао сам коју тројицу сам ја одредио за то, ја лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, ту је проблем, ту сад имамо проблем. Ви кажете и видим да то понављате при сваком Вашем саслушању, недвосмислено тврдите да су то Новковић?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Гавриловић Мирко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гавриловић Мирко.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Вукашиновић Срђан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Вукашиновић Срђан? Е, проблем је Гавриловић Мирко. Ми смо Гавриловића чули јуче.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја га нисам чуо, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо га чули јуче. Он негира. Ви сте за Гавриловића рекли још нешто данас, нисам Вас чуо у том смислу, ја сам Вас питао, али сам прихватио Вашу жељу да онако у неком несметаном казивању испричате целу Вашу причу, па ћемо сада поновити оно питање. Ко је пописивао?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам њих тројицу одредио да иду на испомоћ. То је дефинитивно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Када сам ушао у хангар по други пут са Војновићем у 18 часова, постојао је сто о коме сам малопре говорио, постојало је пописивање и чини ми се да је иза тог стола био Гавриловић Мирко, мени се чини да је био иза тог стола, јер је била гужва око њега. Ја нисам прилазио том столу, јер сам био на почетку хангара, на почетку улаза сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сто је доле по дубини?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: То је било с друге стране тамо, чини ми се да је он био тамо, ако није, можда је седео, значи то је оно што сам ја рекао, дозволите ми да будем на неки начин резервисан, тешко је сада рећи, да, сто-посто и тако даље, после свега и после онога што се дешавало. Чини ми се да је он био за столом. На бази тога, ја сам извео закључак који и даље следи, да је он тај папир или извештај донео у команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Значи, ја сам на основу тога извукао закључак, да сам га видео, јер када сам се вратио извештен сам да су сви дошли и речено је да тако неки,

баш овако, на оперативном столу, ми у команди смо имали оперативни сто, имали смо просторију где је био командант, као свака команда, да је на оперативном столу стајао неки папир или извештај који је руком писан. Ја лично нисам улазио у садржај тог папира. Да јесам, не само данас, него би и током првог саслушања могао да Вам кажем, колико је тамо људи било. Ако је било и колико људи је било. Друго, нисам улазио у садржај тог папира, али сам наредио мом заменику, да се то, да ли је списак или извештај, одмах сутра ујутру однесе у команду бригаде, што је и урађено. Тај списак, односно није био потребан нама, био је потребан обезбеђењу 80. бригаде, требао је бити предат Везмаровићу када је одлазио, није био нама потребан. Тај списак је био додатно оптерећење, тај списак је тражен ујутру у неколико наврата. Према томе, наређено је да иде у 80. моторизовану бригаду извештај, да је тамо отишао, али коме је предат, где је, не знам. Једна чињеница врло значајна, ујутру у команди бригаде напосто сам известио о свему томе, ја сам искористио један израз, није примеран, ја не знам, нисам могао да нађем бољи израз, да ли има у војној судској пракси бољи, али ја сам некако покушао да нађем израз «завера ћутања», Војном суду сам то рекао. Шта је то значило? Тог тренутка се више ништа о томе није причало. Да ли су сви поступци даље били у склопу тога, нико никоме није наређивао «ћути», али није се причало, ниси могао добити никакве одговоре, управо због те нелагодности ја сам тражио да се преместим и ја сам премештен одатле. Поготово што нисам тамо требао да будем. Ето то је мој одговор и на списак, и на Гавриловића и тако даље. А што се тиче њих тројице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али видите, Гавриловић?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да ли су они, дозволите господине судија, да ли су они отишли и шта су тамо радили, ја не знам. Одредио сам њих тројицу ја, нису отишли сами, ја стојим иза тога, иза те одлуке. Да ли су ушли унутра, јесу ли их пустили, да ли су могли нешто да раде, да ли су радили нешто што не треба, не знам. Испред те тројице војника био је капетан Новковић Јован, који је био задужен, између осталих и за њих двојицу испред команде. Дакле, то је човек трећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да видимо како је то могуће, како је то било могуће извести? Ако Ви кажете да сте дошли око 18 сати до хангара са ова два војника и са Миладиновићем који Вам је стално био у пратњи, значи долазите вас четворица, питали су Вас на вратима шта хоћете, шта тражите, ушли сте у хангар, тамо сте видели потпуковника Војновића, он Вам тражи помоћ и Ви одређујете ову тројицу. Где су та тројица у том моменту када Ви одређујете њих тројицу? Где су они? Да ли су они већ ту, да ли су они дошли са Вама? Рекосте нам да сте дошли само вас четворица, дакле како је то сад било, како се то технички извело, разумете?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Немогуће, очигледно је немогуће да сам Вам рекао на почетку да се моја изјава у том, зато што је та изјава давана управо по сегментима, не слаже, јер су они одређени током првог боравка његовог, значи када је ту био у 14 сати па сам њих одредио тада, јер није имао своју војску ту, он није имао никога, та војска је тек постепено почела да долази, имао је само три-четири човека у пратњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Војном суду сте управо у том смислу говорили да сте њих тројицу одредили када је Војновић био са Вама на Вашем командном месту и када је тамо било и неких пуно још других људи, територијалаца и тако даље, знате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: И тада је тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, тражио и тада сте тачно одредили?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ту двојицу војника, Петковић Милана и Милић Сашу, и тада је тражио, али, допуштам да је приликом првог сусрета, рекао сам одмах током

мог главног изношења, да допуштам да је током првог тог сусрета мог и његовог, тражио за испомоћ привремено да са преосталим тим његовим људима, ураде нешто док дође војна полиција, ето то је и сада ако тражите од мене одговор, мислим да је то логичнији и остајем при овоме што сам сада рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро, добро. Оно што је ту већи проблем, јесте што господин Гавриловић, кога смо ми јуче чули, потпуно негира да је имао било какво задужење те врсте од Вас?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја лично нисам дао то задужење, они су послати на испомоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Они су послати на испомоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да га је позвао Новковић да оду, да сте Ви наредили да њих двојица оду до хангара да виде шта се дешава? Међутим, нису им дали ни да приђу, нити да уђу и они су се вратили назад? Били десетак минута ту и вратили се назад и то је све. Потпуно негира да је био унутар хангара, да је пописивао, да је дошао накнадно, јер у једном моменту Ви кажете да сте сазнали како је он дошао последњи од ове групе војника?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да, тако ми је речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Последњи да је он тада предао списак, да је он тада предао списак у команди, тај списак који је сачињавао. Значи Ви за њега изнесите пуно чињеница у овом неком смислу, а он то потпуно све негира, значи то нам је сада проблем. Желео бих да то коментаришете, ја сам обавезан да Вам предочим ево тврдње овог Вашег војника?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам Вам изнео ово што сам Вам сада изнео, значи уз ову исправку значи да постоји могућност да сам их слао тада после 14 часова, да сам их послао и оно што сам видео у 18 часова, да ми се чини да је тамо седео, разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да ми се чини и на основу тога ја сам извео закључак да је он донео тај списак увече, односно тај папир, неки извештај који је постојао у вези тога. Ја нисам, то је једина ствар коју ја нисам до краја, признајем да нисам, нити сам ту ствар ја до краја сагледао, јер нисам ни имао могућности, имао сам кажем Вам доста других проблема, везано за обезбеђење командног места тада. Војничких пре свега проблема, значи нисам се могао бавити списком, страдали би ми људи. Рећи ћу Вам један врло значајан моменат: ја сам Вам рекао, имао сам четири топа, ја сам ослобођен војне тајне, сада Вам могу рећи. Имао сам четири топа са десне стране и имао сам један читав празан простор, ја сам непрекидно био са тим људима на вези. Чим нешто запуца, они ме зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекосте, малопре да сте се вратили, ако сам Вас добро схватио на Ваше командно место, значи причамо о овом другом Вашем доласку до хангара, па сте се након боравка од неких двадесетак минута, ако сам добро схватио, са потпуковником Војновићем вратили на Ваше командно место у ту зграду?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам Вас добро схватио?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да, у ту зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту сте затекли више људи који не припадају ту?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И неке територијалце који су, Ви рекосте, интервенисали у корист неког човека који је стајао ту са десне стране? Дајте нам то мало појасните, шта то значи?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Претпостављам да је тај човек био међу онима који су издвојени из хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Јер, наиме, ја сам чуо да је једна група заробљеника издвојена из хангара у чију корист су интервенисали ти домаћи људи и да је она касније пребачена у Велепромет. Ја не знам где је овај човек пребачен, напосто тражио сам да се изађе, ја немам везе са тиме, чини ми се да тај човек који је био баш ту и поред њега два територијалца, да је био један од оних у чију корист су они интервенисали. И да је, нисам сигуран, да ли је био српског порекла или којег, нисам улазио у то. Напосто сам тражио да изађу напоље. Мислим, није то сабирни центар команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко су ти територијалци?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате против кога се овде води поступак, чему сво ово суђење?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Знам имена и презимена, знам све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Знам, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да знате. Да ли познајете кога од тих људи?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не познајем ни једнога. Ви сте ме током истражног поступка показивали слике, ја сам једну слику препознао, једног човека који је био тамо, мислим, претпостављам да ћете ме питати следеће питање, препознао сам свега једну слику. Човек је био маркантан, карактеристичан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите мало ту слику, то што Ви видите?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па, знате шта, та маркантност се огледала у бради и шеширу. Висини, бради, шеширу и наоружаност и тако даље и с обзиром да сам тог човека касније срео и на Петровој гори, али ми никакву комуникацију нисмо имали у вези тога. Дакле, то је један једини човек кога могу онако да опишем, да га опишем да сам га видео тамо, да је био са леве стране хангара, али никакве друге активности у вези њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ван хангара или у хангару?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У хангару, у хангару је био тог тренутка поред неких људи, када сам ја улазио. Када сам ја улазио други пут. Тада је био у хангару, нешто посебно није предузимао, више је ћутао тада, када сам ја био. Стајао је негде са леве стране, био је маркантан. И он је ћутао, никакве посебне мере није предузимао, кажем Вам, ћутао је и био је некако на изглед пасиван, тај човек. Никакву комуникацију са њим нисам имао у вези са тиме. Друге врло тешко бих могао било кога да препознам, чак ни моје резервисте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Показана Вам је нека фотографија, рекли сте у поступку истраге?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте Ви, ако сам добро схватио, препознали да је то, уствари, тај човек?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па, управо зато што је био маркантан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што је био маркантан?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Маркантан, мислим, одступао је баш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате ли се те фотографије, како је изгледала та фотографија која Вам је показана? Шта је приказивала? Више људи на њој?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па тог тренутка када ми је у истражном поступку показивано, показивана ми је фотографија где је он загрљен са једном женском особом, не знам ни која. Али да Вам кажем овако: мени је тај лик, дакле, остао, а идентификовао сам га у хангару као неког ко стоји са стране и ко не предузима неке посебне мере, нисам могао тада ја да утврдим, јер он одређену функцију ту нема, дакле, напросто, у том времену када сам ја био, он је само стајао са стране, ћутао, али је био онако маркантан, па сам га због тога упамтио. Друге је тешко упамтити, нити бих покушавао, јер ја ни резервисте не могу више да упамтим, када их сретнем, срећем их по аутобуским станицама и њега само због тога, због те браде и свега тога, тако да, а никакве друге активности његове нисам могао да прибележим, нити да чујем тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. У истрази сте, описујући га рекли да је тамо стајао онако маркантан и опасног погледа, ево ја читам ово што сте Ви рекли у истрази, опасног погледа? Данас то не говорите, па сада да видимо?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да Вам кажем, ја сам доктор андрагогије и психологије помало, па ваљда могу да оценим шта је опасно а шта није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас тај израз нисте употребљавали, у истрази јесте, па Вас зато питам, да видимо?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Знате, тај лик је пролазан. Ја ћу Вам рећи, тамо је било страшна ситуација и онај ко је дошао из знатижеље, ја се чудим какви су то типови који су ушли унутра из знатижеље. Чудим им се са овог становишта сада. Зашто? Ситуација је била јако напета. Сећам се једног детаља. Ја ћу Вам један детаљ изнети: војни полицајац, припадник Гардијске бригаде, улази у групи тих војних полицајаца и почне да атакује на једног, двојицу, не знам колико тих заробљеника, баш је било онако упечатљиво, четири ли пет њих га задржава, не може да га задржи уопште, чупа све са себе, јер му је убијено све најближе. Па коме лепо изгледају те сцене? Наравно, он је изведен, није успео да приђе, управо су официри из гарде и ти полицајци из гарде предузели кораке да он нешто не уради, али то је била реакција ван сваке могуће нормалне ситуације, знате и када видите ту слику, још низ других слика, ту сву гужву, једни испитују, други се шетају, трећи траже неког свог, у свој тој гужви, жеља ти је да изађеш што пре напоље. А ја сам два пута отишао ка хангару, само зато што је био Војновић тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви говорите о, ако сам Вас добро схватио, о покушају тог војног полицајца да приђе некоме од тих заробљених, да нападне, што ли, чим га задржавају?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Наравно, јер му је побијено све најближе што је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ударања? Да ли су неки у томе успевали, да ли су ударили те људе који су били уз зидове хангара?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У том тренутку нисам видео, било је појединачних псовки и евентуално ударања, али није било масовног, док сам ја био за 10-15 минута. То је био један драстичан случај, где хоћу да Вам кажем, колико је ту било емоција умешано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било пуцања у хангару?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Унутра, не, била би премија, прејакно када сам ја био, баш би било премного. Баш би било премного да неко пуца унутра, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било каквих машина?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Око хангара нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око хангара, возила, машина?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Аутобуси су довежени, након тога где су паркирани, ја појма немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други пут их није било ту?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Господине судија, то је било пољопривредно добро, ратарство, Овчара тамо. У склопу тога је био хангар. Ја нисам имао ништа са њима. Када сам и како сам ја дошао први пут код њих? Значи са десне стране пута нисам уопште одлазио. Када су били овај конвој жена, деце и старијих особа, онда сам ујутру отишао код тих људи који су радили на ратарству Овчара да их замолим да случајно не направе неки екцес, сада када је већ сачувано читаве ноћи и тада сам упознао први пута људе који раде на том ратарству Овчара и тог управника Ивчевић Воју коме сам се ја обратио да упозори људе да то не чине. Јер ја сам увече тим људима који су били у конвоју, лично рекао, осећам се некако одговорним када су сви отишли, улазио сам у сваки аутобус и рекао сам: молим вас, никакав излазак из аутобуса, ради ваше безбедности, ако будете излазили од два метра, ништа даље, да извинете, укључујући и нужду и остало. У сваки аутобус сам ушао са својим старешинама и хвала Богу до ујутру се ништа није од тога десило, значи никакав екцес се није десио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте обраћали пажњу на заробљене, колико сте обратили пажњу и како изгледају? Прво, да ли су, како су обучени?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Различито су били обучени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу? Цицилна одећа, униформе?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Цивилна, нешто блузе ових, цивилна одећа, нешто ових болничких блуза, нешто завоја, те ликове нисам гледао, право да Вам кажем, јер је то сазнање, покушао сам да не гледам ничије ликове, јер и после рата носите лик. Нисам гледао, нисам се трудио да гледам те ликове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било жена међу њима?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја тада нисам видео, али чуо сам да су биле жене. Чуо сам само да су биле две жене, али ја их нисам видео, можда су биле негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било жена у хангару, са ове друге стране, не међу тим заробљенима, него у овој маси људи који су у хангару?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Тада када сам био, нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам се сконцентрисао на онај део, гледао сам ка столу, гледао сам ове који јуре, малтене, заробљенике и испитују одакле су и шта, вероватно то су ти из безбедности који су тражили, радили неки свој посао и оријентисао сам се на то како ови прелазе иза канапа. Значи део оне приче коју сам имао са Војновићем, јесте био такав да се што боље обезбеде. Направио се тампон. Полицајци су стали, колико их је било, двадесетак, као тампон између две групе и тако се покушало обезбедити. То је било некако тежиште за тих 10-15 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заробљени уза зид хангара, па канап, па војни полицајци, па као тампон између једних и других, ако добро схватам?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Хангар, врата, с десне стране развучен канап и они су ту сви довођени иза канапа да би могли боље да се контролишу, јер овако су стајали уз сва четири зида и веома је била лоша контрола. Мало је било људи за то, тако да су они довођени иза тог канапа да би се боље обезбедили. У том тренутку, мени,

Војновићу, изгледало је поред свих слабости и проблема, да ће то бити обезбеђено. Ја сам отишао са уверењем, с обзиром да су ту били официри из Гардијске бригаде, да ће се до краја тај посао да заврши. Имате у глави две слике, не потпуну, првог дана 18. на 19., онда другу слику 19. на 20., када су узели и моје име као некога ко је нешто урадио и мојих сарадника, неправедан сам према њима и мојих сарадника који су стално трчали, доводили, доносили и тако даље. И одједном имате једну нову слику, наравно то у глави, у свести вашој мора да изазове неки потрес. Ми смо мислили да ће то бити обезбеђено уз све могуће проблеме који су ту постојали. И враћам се на почетак, у два сата, нисам видео званичну примопредају дужности између Гардијске бригаде и 80. моторизоване бригаде и Војновића, што сам му и замерио, не знам да ли је он то истакао или није, за мене је то зна се како би то било, ја сам рекао, овако је мало конфузна ситуација, ти полицајци су дошли тек касније, ту је постојао неки међупростор знате, ту је постојао неки међупростор у свему томе, јесу ли они били припремљени или нису, ја у та питања не бих улазио, нити шта је ко Војновићу рекао у вези повлачења, ни у то не желим да улазим, напросто, није био дужан да ми одговори на то питање. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ми се наметнуло да Вас питам, одмах на почетку чим сте онако експлицитно тврдили, 18. на 19., 19. на, откуда то сећање на датуме. Све које смо чули овде у овој судници, имају проблем са датумима, знате? Само кажу: не питајте нас, не питајте ме за датум, а Ви тај, изгледа, проблем немате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Немам, зато што сам те кључне ствари забележио одмах када сам се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Забележили сте?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Те кључне датуме, шта се дешавало ког датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, забележили сте?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У мојој радној бележници, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашој радној бележници?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, забележио сам те кључне датуме и они су врло значајни, напросто, ја сам малопре рекао, ако буде и било проблема за 19. на 20., старијег од мене није било тада тамо. Ја сам требао да тражим помоћ, било шта, а ако је и било проблема 19. на 20. Тај 19. се доста користи, јер 19. су биле старије особе, жене и деца, конвој који је био у аутобусима, било је јако тешко обезбедити, нису хтели да уђу у хангар, пуцало се окол. То је био огроман проблем, а Европска заједница поред вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везмаровић нам тврди нешто друго. Званично тврди да је митничку групу обезбеђивао данас и увече, рецимо, сутрадан ујутру их је спровео у Сремску Митровицу и када се вратио после подне, поново је добио задужење, информацију овог типа, да поново има једна група заробљених на Овчари и када говори о овоме о чему и Ви сада говорите, дакле, о овим заробљенима, па по његовој причи, у два дана су ове две групе, митничка и ова друга, нема ове треће о којој Ви говорите, а која је, уствари, 19.11. по његовој причи?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја се надам да сам данас расчистио то, истина је ово. Значи 18. на 19. и 19. на 20. и 20. на 21. Ја 22.11. одлазим. Четири дана врло интензивног рада, значи то је тачно, тако су се тачно одвијали догађаји. Ту двоумљења нема, када је то у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Јер сам забележио тачно датуме када је шта било од свега тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте на командном месту потпуковника Војновића, схватио сам, тамо сте били, задржали сте се око сат времена, дало би се закључити?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Пола сата до сат времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли је тада дошло обезбеђење са Овчаре?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Док сам ја био, дошло је, вратило се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо тада док сте Ви били?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Један или два војника, један, најмање један је од њих вратио се са мном назад у обезбеђење мог командног места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још тројица?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: И још тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи укупно четворица?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Укупно четири колико ја знам. Нисам њихова имена забележио. Нисам све ствари успевао да прибележим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где су они били распоређени?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Испред хангара, испред командног места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Вашег командног места?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Испред командног места била је као тераса нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Они су били испред, а ови моји су били иза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су били иза?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да, они су били иза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је далеко тај хангар од Вашег командног места, од ове жуте куће?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па не знам, сада бих Вам рекао једно 300 метара, рецимо, ајде, просечно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се види, визуелно да ли се види, да ли има каквих препрека које спречавају?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Види се улазак, види се улазак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангар?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Преко дана, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко дана?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Преко ноћи се не види. Преко ноћи се не види и ми смо у команди имали подељене собе, наравно, оперативна сала је била ближе, она друга где сам ја био, је била иза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је било укупно ту на том командном месту?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Око десет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно са војницима, све старешине и војници, око десет?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па да, око десет људи, није било више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте ту да сте им неке везисте сместили, не знам ни ја где, куваре опет у неку кућу поред, какви везисти? И Гавриловић нам је говорио о неком воду везиста?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Знате шта, те, они су били у кућама, значи поред те жуте куће, зове се жута, не знам ни ја како, не знам јој ни боју више, та централна која је имала терасу, иза ње су биле куће, у кружном неком облику су биле куће где сам сместио куваре, везисте, оно што је било пратеће за команду, где су успостављали вези, техничаре који су поправљали топове који су били евентуално у квару и тако даље, значи, они су били у овим кућицама. И ја када сам дошао 18., мој заменик је

примио команду од тог одлазећег команданта и те просторије око команде где смо сместили те везисте и те куваре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су те куће у односу на ову где сте Ви и у односу на хангар, да ли су оне ближе хангару, даље од хангара?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Даље од хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још даље у односу на ову Вашу?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па она овако иде, то је тако, она се за њих везује, они су ту у суштини, али овако иде, у полукруг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао потпуковник Војновић када сте Ви дошли на то његово командно место и известили га о томе да ови прелазе у надлежност територијалаца?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па ја сам му тада предочио сву сложеност ситуације која око тога проистиче, предочио сам му и за те људе тамо и за мене. То је била моја дужност као команданта. Он ми је само потврдио тада да ће то обезбеђење бити повучено и да је о томе разговарао и известио претпостављену команду. Сада Ви од њега би требали добити одговор, каква је била та веза. Ја нисам био дужан да га питам шта му је неко рекао и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, јасно.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам му, све време смо били ту, био је то тежак разговор. Био је то јако тежак разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да сте Ви њему том приликом изнели неку Вашу процену, типа да постоји могућност да ће ти људи бити стрељани?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Преоштро мислим, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Мислим да је преоштра та оцена стрељања, мислим, могуће је да сам нешто рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли у поступку истраге.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па рекао сам, али сада је поричем, мислим да је преоштра, могли су бити убијени на неки други начин. Поричем је, не у тако оштром облику, рекао сам, могу бити убијени, шта значи стрељањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да постоји та опасност, у том неком смислу?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ликвидирани, стрељани, убијени?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Примећујете, рећи ћете у неком надахнућу је сведочио, па је све могуће да се ту стави, поготово када се прекуцава, рекао сам, могуће је да ће ти људи бити, с обзиром на понашање тих људи тамо, евентуално убијени, јер када бих рекао стрељани, значи да бих имао неке индиције, према томе ограђујем се од те изјаве, ако она тамо постоји, волео бих да се на овакав начин интерпретира, могу бити убијени, напосто, јер не знам механизме шта ће им они урадити, ја нисам знао. У току читаве ноћи, ја сам био одвојен од тога, нисам комуницирао са њим, јер би био део те приче. Хтео сам да направим берлински зид између једне и друге ствари. Када мене питате. Хвала Богу, ништа ми нису тражили те ноћи, мени лично, када је ту било обезбеђење. Нити је команда била те ноћи неко место окупљања или било чега, значи нико није прилазио команди, апсолутно нико. Ја кажем, хвала Богу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, нисте спавали целе те ноћи?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па не знам ко би могао да спава. Ја сам имао слушалице на ушима, имао сам тзв. циркуларну везу, двоструку, преко радио средстава јер су биле ометане и преко жичане линије и то двоструке жичане линије са јединицама које су

биле око Вуковара. Ако вам је најављено да ће бити извлачење заосталих група, ако вам је најављено да ће бити упада извиђачко-диверзантских група из правца Маринаца да би их извукли, онда ви морате бити непрекидно на вези са командирима који код сваког отварања ватре зову, ко то пуца и где се пуца. Напросто, морате да их охрабрите. Мој принцип је био тај, да будем по читав дан, а и читаву ноћ након тога са мојим командирима. Ја сам од ујутру до мрака био на командном месту, не на командном месту, него на положајима мојих батерија, у рову и када су гађали минобацачима и када су гађали «чарлијем», противавионским топом, први пут у животу гађа ме топ с којим сам ја командовао и када су гађали снајперима, ја сам био са њима. Према томе, и те ноћи, тежиште ми је било управо то о чему сам Вам сада говорио. Да обезбедим, поготово ову батерију која је била код мене на Овчари, да не дође до извлачења с десне стране, јер је био бок отворен, потпуно је био отворен. Нисам имао са киме да интервенишем на том правцу. С тиме хоћу да кажем да је било непримерено довођење те јединице тамо, али другог разлога није било, када јединица одбија, друга напушта, неко је морао да иде и војнички покушавате да решите нешто што је, али не претпостављате да ће то бити епицентар догађања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да сте тог једног јединог војника који је био тешко рањен, Ви лично условно речено, збринули, пратили до болнице?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У Негославце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Негославцима? Каква је то болница? У Негославцима је била некаква болница?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Војна болница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војна болница?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Војна, наша, војна болница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Лично сам га са «МКШК» извукао чим је пала граната, отишао му кук, спаковао у возило, извукли га на три метра, након тога сам га ја вукао и лично сам га одвезао у Негославце. Наравно да сам то јако тешко поднео. Падале су гранате по положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је лечен? Ту у Негославцима или?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, ми смо били на положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, где је он лечен? Ви сте га одвели до болнице?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У Негославцима, па онда на ВМА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда је на ВМА пребачен?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да. Имам и два војника који су тамо били у рејону Дубраве, који су имали психичких тегоба, па су се и они на ВМА лечили, то је све што сам, како ми војници зовемо, од губитака. На сву срећу, кажем, вратио сам све живе назад, јер и да их је било мало, ипак су дисциплину поштовали у оној мери, која је она захтевала да се тако то ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Марчек, ја Вам морам предочити да сте Ви приликом саслушања пред истражним судијом Војног суда, негирали да сте уопште тог дана прилазили хангару, били у хангару, код хангара и тако даље? Да ли се сећате тога?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, потпуно сте негирали, ништа од овога што сте данас причали нама, ништа од тога нисте причали том приликом, дакле Ваш исказ пред

Војним судом, истражним судијом, тада се свео на то да Ви о томе у принципу не знате ништа? Претпостављам да сте Ви свесни тога?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да, али мислим, да Вам кажем, ја не бих упрошћавао то до те мере, јер сам ја и тамо рекао да сам послао те војнике и да ми је тражио испомоћ, у тој истој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не рекли сте ово.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Према томе не стоји оцена да не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рекли сте ово да је био потпуковник Војновић, да сте на Вашем командном месту затекли потпуковника када сте дошли из обиласка Ваших јединица и дошли на Ваше командно место у ту кућу, да сте затекли потпуковника Војновића и више још официра Вама непознатих и не знам ни ја, цивила, територијалаца и тако даље, да је тада потпуковник Војновић тражио неку помоћ око успостављања реда тамо у хангару и Ви одредили неке војнике, али да хангару уопште нисте прилазили, нити у хангар улазили?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: То је тачно да сам рекао. Касније сам допунио ту изјаву, истражитељима Хашког трибунала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас ја питам?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па ваљда ми је допуштено да нека сазнања накнадна допуним и да градим неку своју изјаву. У том тренутку тада, то сам ја тако, то је било изненадно, први пут сам сведочио 2001. године, је ли тако? Сада је 2004. година, ја сведочим три године непрекидно. Три године непрекидно ја сведочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то у Војном суду је било 26.09.2001. године?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да и од тада три године ја непрекидно сведочим. Не знам када ће се завршити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ово што сте Ви данас говорили, односно у истрази прошле године и тако даље, то би био резултат Вашег присећања, сталног изнова присећања на те догађаје?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ради се о томе, што код посттрауматског стресног поремећаја, ви, барем је терапија таква, да ви сте то заборавите. Онај ко се разуме у то. Терапија иде ка томе да ви заборавите те стресне догађаје, ја их враћам, и сада имам посттрауматски стресни поремећај «на квадрат». Па, управо враћање тих догађаја јесте једна врста проблема. Ја нисам комуницирао са мојим људима, апсолутно. Чitam новине, читам штампу, присећам се и ја као и сви остали што се присећају, наравно, да имам сасвим другачију позицију него јуче Мирко, резервиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гавриловић?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Резервиста, мислим, они су резервисти, они могу да виде и да не виде. Ради се о томе да ме неко одредио да идем тамо, ја морам комплексније да сагледам ту ствар. Поготово што се мени десило. А могло се и неком другом дестити, на овакав или онакав начин. А када говорим о овом присећању, ја до 2001. године, дакле, када сам први пут позван, од 1992. године, то је протекло девет година и онај ко иоле прати, ја имам ту документацију, непрекидно десет година сам на тој терапији, посттрауматски стресни поремећај је управо и проузрокован и његово појачање присећањем свега онога што је био стресоген фактор. Овчара јесте био стресоген фактор број један за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте нам да Вам је изјутра неко од тог обезбеђења испред зграде рекао о томе да су ти људи одведени, највероватније?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Некуда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Некуда и највероватније?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ликвидирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ликвидирани? Да ли, евентуално, знате ко, ко Вам је то рекао, ко су ти људи?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ови људи који су били испред обезбеђења, који су дошли у испомоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, неко од ових које сте Ви довели од ове четворице?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, од ове четворице, један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ове четворице?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да. И ништа више их нисам питао. Све ми је било јасно. Шта треба даље да чиним? Свако даље интересовање би компликовало моју ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да Вас питам, молим Вас, овај први моменат када сте рекли да сте дошли око 14 часова, затекли сте више аутобуса? Можете ли да нам објасните, колико је било аутобуса, како су изгледали, како су били паркирани, да ли један поред другог, један иза другог, јесу били цивилни, војни, да ли се сећате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Што се тиче аутобуса, било их је неколико, не бих могао тачно да кажем, мислим да бих погрешно ако бих рекао да је било пет или шест. Било их је неколико, моја је оцена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Значи више од два, под тим подразумевате, више од два?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Више од два, да. Било их је више од два. Били су један иза другог паркирани, уредно паркирани, да ли су били беле боје или тако нешто, не знам, не сећам се боје, верујте ми. Значи, претпостављам да су били војни аутобуси, а сећам се слике да су седели заробљеници у аутобусима и да на предњим и задњим вратима је био по један војни полицајац са белим каишевима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Реците ми, за то време док сте Ви на Овчари, први и други пут, да ли сте видели још нека возила, цивилна, аутомобиле обичне, војне, пухове, да ли је уопште била нека циркулација у смислу да су људи долазили, одлазили, кретали се?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Колико сам ја могао да приметим, било је ту сталне циркулације, било је сталног доласка, одласка и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А са чиме се то обављало? Пешке, колима, возилима?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: На све могуће начине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел било неких возила ту у близини или на самом том делу?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Око командног места није било, то нисам дозвољавао, имао сам своје стражаре.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А јел било испред тог дела, да кажем, око Овчаре, где су се та возила налазила, кажете било је доста?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Значи било је возила, да ли је било доста или није, не знам који број, али било је возила око оног дела када се улази у хангар, тамо се стајало са тим возилима и онда се улазило, евентуално, унутра, а нису возила била код командног места мог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: За то време, да ли су долазила нека војна возила, да ли сте видели нека војна возила која су улазила ту

или само цивилна возила, или, каква су уопште била, да ли се сећате каква су била та возила?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Они који су долазили из гарде увече, рекао сам, они су долазили са неким војним возилима, пуховима да виде тамо шта се догађа, па ту су дошли возилима и ово обезбеђење је стигло из крагујевачке јединице, тако да не бих могао сада да се одредим према тим возилима, јесу више или мање долазили, нисам обраћао посебну пажњу на то, не бих могао никакав закључак из тога да изведем, ваљан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Реците ми, овде сте рекли да се направио тај шпалир углавном од добровољаца и територијалаца. Да ли је уопште било војника, Ви сте овде рекли да није било, ја Вас питам, да ли је уопште било?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Колико сам ја видео, уопште није било војника.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И рекли сте да су их ударили? Чиме то, овде сте навели, рукама, палицама, шта су то они имали у рукама, пошто су били, кажете, територијалци, добровољци, јесу имали оружје или какве палице?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Имали су оружје на себи, различите врсте оружја, али ударање је било рукама и палицама, отприлике тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А шта подразумевате под палицама, шта је то, од чега палица?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Палице, као палице, то је општи појам, не могу сада да Вам опишем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Као неке дрвене мотке у том смислу мислите?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, мислим, оволике дужине, отприлике тако су изгледале, нисам видео да је било ударање у том моменту пушкама и тако даље. Било је шамарање, било је рукама, дакле и тим палицама које су имали уза себе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А како се обавља то, рекли сте да су они одлагали ствари, је ли тако? Како се обавља тај процес, јел они сами бацају или их неко претреса, узима ствари, како просто циркулише то?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па, узимали су им те личне ствари и лична документа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Је ли нека одређена особа им узимала или су сви редом, да ли знате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Једна или две особе, било је тамо одређене, да ли је било одређене особе или су радиле две-три, не знам тачно, нисам сад обраћао пажњу која је то особа радила, али је тај чин.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Мислила сам да ли су сви они, сви који су стајали у шпалору у исто време и ударили и узимали ствари?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Свако је понешто од тога радио. Свако је од тога, нисам видео неку посебну организацију, ти ћеш да узимаш, а ми ћемо да бијемо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, у том смислу? Мислим да је једна особа узимала, а друга?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, не, не, отприлике како ко је пристигао, тако да су са десне стране бацане ствари њихове.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рекли сте да сте ушли у хангар и да сте видели ту атмосферу. Да ли је било неких људи који су били

нешто издвојени, као нека посебна група са стране хангара, испред или унутра поред врата или су сви били у оној делу који сте Ви описали?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Та слика изгледа тако како сам је описао, дакле, сви су били поред зидова хангара, сви, и у том једном тренутку, покушали су да их пребацују у једну половину која је била обележена канапом. Није било никаквог другог издвајања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нико није био одвојен, испред, да ли је неко стајао испред од тих заробљеника?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Тада, када сам ја био, није био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Пошто сте рекли да испред хангара је било доста људи, колико је то било људи испред хангара? Рекли сте да је било различитих и војника, и територијалаца и сви су били ту? Колико је отприлике било, је ли била велика гужва?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па била је, прилично, 20-30 људи је било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Је ли неко издавао наређење ту, је ли неко давао ту неке наредбе, шта се дешавало у том смислу организационом неком, шта су људи радили ту?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Они испред хангара то су били знатижељници који су били испред хангара у том тренутку, део већи део је барем био, колико сам ја могао да проценим, знате. А ту нисам приметио да има у 16 часова издавања било каквих наређења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нема веза, у било ком делу у коме сте Ви на Овчари Вас питам?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Онда, унутар хангара исто тог тренутка нисам приметио никаква наређења, осим што је покушавао командир чете Везмаровић под његовом наредбом, да их помери иза канапа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А ти људи испред хангара јесу имали оружје, рекли било је територијалаца, добровољаца?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Сви су били генерално наоружани, сви који су се кретали по Вуковару су били наоружани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, сад Вас питам директно ту испред хангара, ти људи значи који стоје, Ви кажете, било је територијалаца, добровољаца, војника, јесу сви имали оружје?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па не знам баш да ли буквално сви, али било их је и са оружјем и без оружја и у цивилном и у војничком и у различитим униформама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рекли сте да је у једном моменту, по Вашој процени, била таква атмосфера, да сте мислили да ће људе убити, тај део сте сада исправили. Каква је то била атмосфера, можете ли нам мало објаснити каква је то Ваша процена, по чему сте извели такав један озбиљан закључак? Мислим шта се дешавало да донесете такав закључак?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: То је закључак, тај закључак је управо и произилазио из чињеница, ако се повуче обезбеђење.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: По чему сте закључили, ако је прву ноћ све прошло добро, другу ноћ је све како треба, по чему сте закључили просто да може доћи до тако нечега? Шта сте ту дешавало?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па, ситуација је била у хангару врло инцидентна, у сваком случају, значи, претила је опасност, значи постојала је могућност да се изазове инцидент било које врсте и ова процена о којој ја сада говорим, ја процењујем као

командант, не као војник, као обичан човек, као неко ко је ту близу. Та процена произилази из чињенице ако се повуче обезбеђење да би могло до нечега доћи. Ако остане обезбеђење, наравно, да сам био уверен да не може ни до чега доћи. Значи, искључиво везујем ту моју процену за случај када се повлачи обезбеђење.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Како су изгледали ти остали људи, значи сем обезбеђења, па сте Ви ипак дошли до те процене, јесу се они бахато понашали, јесу се драли, викали, јесу били пијани, је ли било нешто по чему сте Ви могли доћи до таквог закључка?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па било је свега помало, а ништа алармантно у том тренутку да би била војна полиција.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, мислим, када сте Ви тако ипак проценили да би се могло нешто десити тако озбиљно, шта Вас је навело на то, понашање тих људи, њихове реакције, њихов говор, њихово, разумете, атмосфера, то Вас питам?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Наравно, њихов говор, њихово прилажење и то су те њихове манифестације.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесу викали, јесу урлили, да ли се тако нешто експресно дешавало, јесу се драли, дозивали, наређивали, пуцали?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Прозивали су по именима људе које су познавали и да су им чинили ово или оно, прилазили, ти повремени ударци и тако даље, то су све били аргументи који су наводили.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Који су Вас навели на тако нешто?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, значи ако се тада тако понашају, онда сам ја овоме рекао, када ти повучеш, онда то може бити много радикалније. Може бити много радикалније, ако се то уради и тако даље. Значи то је био један кратак закључак и то није лични, то је закључак команданта. Значи сваки командант мора да процењује, шта му се у том безбедносном смислу дешава унутар или окол, у непосредној близини, ја сам био дужан да то тако проценим. Нисам могао да седим скрштених руку да кажем, ето ништа се не дешава, телефоном да зовем Војновића, јел ти хоћеш да повучеш – хоћу и ником ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само ћу Вас још нешто питати, рекли сте да је у току те ноћи била пуцњава, али да је то уобичајено, отприлике, пошто се стално чула пуцњава. Да ли та пуцњава те ноћи је била неуобичајенија од остале, да ли је била чешћа, континуирана, да ли сте по нечему могли проценити да је била другачија него та обична ноћна пуцњава?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Вероватно су вам и остали сведоци сведочили, сваке ноћи је било пуцњава, из овог или оног разлога. Најбаналнији је био страх оних стражара који су били, али у току те ноћи, чула се и појединачна и рафална паљба са свих страна. Чак и са онога дела, који је гравитирао ка Грабову, дакле, чула се као негде у даљини. Чула се и поред, али и као негде у даљини.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Колико је трајала она?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па не бих могао тачно, ја нисам спавао те ноћи, али у току читаве ноћи је било пуцњава, са тог правца није дуго трајала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је она била континуирана или је била у неким одређеним интервалима?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Дисконтинуирана, па није била непрекидна баш. Није била непрекидна, значи, много би се испуцало да је тако било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рекли сте на једном месту, овде у Вашем исказу, да сте чули рад неких машина. Да ли можете одредити, када сте чули то, пре пуцњава, после, за време?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: После поноћи чини ми се да сам чуо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли се за то време и даље чула пуцњава или након рада те машине, да ли можете одредити?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не бих могао да то доведем у везу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је то било пре или после, рад те машине пре или после?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Или је то било паралелно, не знам, не бих могао да се одредим, чуо сам рад неке машине, налик, рекао сам у свим изјавама, на багер после по ноћи, али у даљини. И чујете звук у даљини, то је била ноћ доста ведро тада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Мислим да сте једном на неком месту рекли, такође, испред хангара да је било нешто, нека ископина, шта, да ли сте приметили?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: То су ме у истражном поступку питали, да ли знам за неки заклон који је био испред хангара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли сте нешто приметили?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам рекао не знам, нити сам видео то, а да постоји могућност да је био од оне јединице која је отишла, која је напустила положај, да је то био неки заклон за неко оруђе, ако је био тај заклон.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Али нисте сигурни да је био?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: То Вас питам, да ли сте Ви непосредно видели, да ли сте Ви лично видели да је постојао било какав?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја нисам иза хангара одлазио. До хангара сам долазио када је долазила група, конвој, ушао сам, дакле, у онај међупростор. Отишао сам код овог Ивчевић Воје и код осталих. Улазио сам испред хангара и у хангар. Даље нисам ни прилазио, нити ишао, уопште.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам. Сутрадан када Ви напуштате Овчару, после свих ових догађаја, Ви идете неким путем, јел тај пут заједнички прилаз и за овај хангар и за место где сте Ви били? Да ли сте Ви идући, значи излазећи са Овчаре, ишли, односно прошли поред хангара?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рекли сте да нисте долазили, више нисте, а да ли сте морали просто путем да прођете да би изашли?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, јер је хангар, идете путем ка Негославцима, хангар вам дође са леве стране, уопште није на путу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Значи, нисте уопште ни у близини се налазило то када сте одлазили сутрадан?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, хангар вам није на путу, хангар је са леве стране, такође када гледате ка Негославцима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, не, са места где сте Ви били, одакле, значи, излазите, где сте Ви ту ноћ провели?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, не, нисмо ишли ка хангару више, зато што пут иде поред мог командног места, и иде право за Негославце. А одваја се само ка хангару.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро. Хвала Вам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: Да ли сте видели, да ли је било извођења заробљеника из хангара?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја нисам то видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: Нисте видели?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Нити сам то чуо од војника.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: А реците ми, припадници Ваше јединице коју сте Ви одредили као испомоћ на обезбеђењу ових заробљеника, када су се вратили и саопштили Вам да ће прећи у надлежност територијалаца, да ли су Вам још нешто рекли?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ништа нису рекли. Ни касније чак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: У СУП-у сте изјавили да су Вам саопштили: обавестили су ме и да је у хангару успостављен неки ред. Да ли су Вам и то рекли, да ли је успостављен неки ред?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да. Мислим, али нису ми говорили шта се догађало тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: А рекли су Вам да је успостављен ред?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да је успостављен неки ред.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА: А због чега Ви онда одлазите и тражите обезбеђење, ако је успостављен ред, због чега сматрате да је онда Ваша јединица угрожена?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па због укупног безбедносног стања, као командант то имам право да тражим, не само у односу на ту ситуацију, рекао сам малопре, која су била три елемента те безбедносне ситуације, врло значајна, која сам имао стално у виду, а то о чему Вам ја сада говорим, постоје документи и то нисам само ја био суочен са тим проблемом, него су били суочени и други. значи ми се још увек налазимо, не бих рекао у рату, у сукобу неком, постоје заостале групе, без обзира што се ви противавионац, неко напада на ваше командно место. Ја сам тражио појачано обезбеђење мог командног места из три разлога које сам навео, малопре, укључујући и овај који сам сад малопре рекао, тај разлог, трећи, он је, ипак, на том трећем месту и хвала Богу, са тог становишта нисам имао никаквих, чак ни са првог ни другог, али ако се обезбедите ваљано, онда може да буде све добро, а ако ништа не обезбедите, онда буде све лоше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остаје при тим тврдњама, господине Марчек, да су то Новковић, Вукашиновић и Гавриловић, који су одређени као испомоћ?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте, када сте саслушавани од стране радника УБОПОК-а, кажем, навели не само њих тројицу, него још и Миловановић Предрага, Милић Сашу и Петковић Милана, па би се дало, дакле, закључити да их је укупно шесторица?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Они су били у пратњи мојој, када сам дошао ја у шест сати, били су у пратњи мојој, не можете ићи без њих, убиће вас неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Разумете? Миловановић као десетар, тај Миловановић, он је био десетар, ова двојица су били везисти, Милић Саша и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Петковић Милан. Они су били војници обични, ово је био њихов командир. Он је заједно са њима дошао код мене, али се вратио назад. Они су ушли унутра и остали, Милић Саша и Петковић Милан, два везиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су се и вратили са Вама после двадесетак минута?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Након тога се вратио, Миловановић се одмах вратио, а они се вратили у тој првој групи када сам Вам рекао да су дошли да ме обавесте да се повлачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то касније.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да се повлаче ови из обезбеђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је то обавестио, ко Вас је обавестио, Новковић?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам ко ме је обавестио, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи из те групе који су остали да испомажу?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Значи од оне групе која је била тамо, неко ме је обавестио, не знам ко је, не могу да се сетим да ли је Новковић, али један из те групе ме обавестио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Ја бих молио режију да нам укључи документ камеру да само нешто разјаснимо са сведоком, значи, ми ћемо укључити документ камеру, а режија да нам то што се види са ње, да нам прикаже на екранима. Видите ли ову фотографију господине Марчек?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Још ништа не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате, још увек Ви немате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Немам, немам, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сliku на Вашем монитору? Молим режију да некако оспособи монитор, или ево, пређите овамо, добро приђите овде документ камери, погледајте ово непосредно или ту код браниоца. Да ли Вам је та фотографија показана од стране истражног судије прошле године у Новом Саду, да ли сте о њој говорили ово када смо малопре причали, да ли се ради о тој фотографији?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је та фотографија?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Та коју сам ја препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Да ли се види и на овим? Види се, добро. Хвала лепо. У реду, можете то склонити. Даље питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Сведок говори и данас а и у истражном поступку, о територијалцима и о добровољцима које је тамо затекао. По чему он разликује њих у односу на осталу војску? И на пример, у односу на војнике ЈНА?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да. Па разлика је била у томе, што су носили, што су били различито одевени, што су носили различите капе, што су носили браде, што су носили различито оружје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли се они разликују од резервиста ЈНА?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У највећој мери, да, јел било је и таквих који су покушавали да себе представе као нешто што је реформисана војска, што није ЈНА и тако даље, ја сам то санкционисао. Такве војнике, наиме, нисам хтео да водим, барем тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причате о припадницима Ваше јединице која је комплетно била резервног састава?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Припадницима моје јединице који су били комплетно резервног састава, дакле, трудио сам се да сви изгледају уљудно онако како би изгледао војник ЈНА, да би се разликовао, управо, од других, јер нису ни добровољно дошли, нити било како, били су под једном капом, имао сам мало проблема око звезда петокрака које су носили, јер сам видео да је то претерано инсистирати, али ту је било највише проблема, других проблема што се тога тиче, барем, у већини случајева, нисам имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Рекао је сведок за тај шпалир, односно дворед, ко је у њему био, ко није био, ко је тукао, ко није и тако даље, оно што је он видео. У хангару, да ли војници туку заробљенике? Када кажем војнике, мислим активни војници ЈНА на редовном одслужењу војног рока и резервисте, да ли то може да каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро сад, сведок није говорио о активним војницима, у смислу одслужења војног рока, него је говорио, Ви сте говорили о војним полицајцима и једним и другим и старешинама, такође, па Вас то пита заменик?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја нисам видео да је та категорија људи учествовала у томе када сам ја био тамо и онај пример један који сам навео сада, ја не знам како се то у судском поступку квалификује и тако даље, ја сам га изнео као један пример за објашњавање социјалне ситуације, дакле, дошао човек, ушао унутра у пратњи полицајаца, белим опасачима, улази унутра и жели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тај човек који је ушао, да ли је и он војни полицајац?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Тај је био војни полицајац који је улазио, тај који је улазио, коме су најближи убијени и он покушава сада, кажем, да се отргне, малтене, да тражи неку своју правду и то је била та слика на коју сам се фокусирао, наравно да је спречен од стране четворице – петорице и изведен напоље, тај човек, али ја сам навео само као пример, колико је била та ситуација сложена, а да сам видео да су тукли, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у смислу атмосфере?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да. Зато бих молио да се у том смислу не интерпретира или реинтерпретира.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли може да одговори, из којих јединица је било војних полицајаца тамо, када кажем тамо мислим испред хангара и у хангару?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Из Гардијске бригаде и из 80.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли се они међусобно разликују по било чему?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Сви су имали беле опасаче, а ови су били мало боље опремљенији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли имају исту боју униформе?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ови су имали СМБ, а ови су можда имали маскирне, мада не сви из гарде, евентуално ту је била разлика, СМБ униформа и маскирна, мада су имали и неки из 80. маскирну који су успели да дођу до ње, већ је ту почела шароликост да се појављује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али кажете и боље опремљени?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па били су боље опремљени, боље су изгледали, мислим, били су гарда, ово је била резерва, са белим опасачима, додуше, која их је и означавала као полицајце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Након добијања информације да се повлачи обезбеђење са Овчаре из хангара, он одлази тамо где одлази, обавештава потпуковника Војновића, да ли има сазнања кога даље обавештава потпуковник Војновић о томе што је чуо од њега?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Говори о Негославцима, да је тамо одвео тог војника његовог који је повређен, рањен и тако даље. Да ли има сазнања да ли су вршене тамо неке хируршке интервенције? У тој болници у Негославцима?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Чини ми се да јесу. Ја сам ушао унутра, мислим да је он ту збринут, да је основно збрињавање извршено у тој болници, ја сам га лично увео. Имао је отворену рану на кук, кук извијен, наравно да је ту пружена прва хируршка помоћ, а даље је ишао на ВМА тај човек, има отпусна листа има и фотокопије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Говорио је о том човеку који је маркантан, овако, онако, да ли може да се сети, рекао је како је изгледао, отприлике, шта је имао тај човек од наоружања, па каже, између осталог да је био маркантан и по томе што је носио неко оружје. Каква је то цев?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је и по наоружању, то је чињеница, а сад нисмо разјаснили шта је имао од наоружања?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, по наоружању нисам рекао да је имао наоружање, био је наоружан, нисам рекао које, нисам видео, немаш потребе да гледаш, гледао сам у горњи део тела, разумете, мислим, не могу да се везујем за наоружање. Био је маркантан, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као оно што га издваја, али сте рекли?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам које је имао наоружање, јер немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште не знате како је био наоружан?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам, имао је неко наоружање, немам појма које.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Дуга, кратка цев, да помогнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не зна.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам, нисам гледао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Одбите питање. Јел било осветљења у том хангару, пошто је он улазио тамо по ноћи?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Каквог?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам какво је било осветљење, не знам какво, верујте, нисам ни обраћао пажњу на тај детаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваше командно место било осветљено?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, чиме? Редовном расветом, електричном енергијом, расвета, редовна расвета или какво друго резервно напајање, мислим, у том смислу да ли имате неких?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Редовна, била је редовна, чини ми се да је била редовна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сазнања, сећања?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Била је редовна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел видео он тамо нешто од пољопривредне механизације код хангара када је долазио то у два наврата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је долазио?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У та два наврата до хангара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Питан? А унутра?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У хангару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, нисам видео, у хангару је била слама и људи, мислим, не знам, нисам видео унутра, барем ја, била је гужва, и оно што сам ја видео, нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Јел он носио чинове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Ви сте били у чину капетана?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Прве класе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прве класе?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: И јесам и нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Шта значи оно друго?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: То значи да је постојала, дакле, постојала је могућност да бар у то време, да су снајперисти нишанили у командире, команданте на основу чиновова, тако су их и убијали, па ето тако, није било наређење, али је била таква једна од тих мера. Ја сам носио на једном специфичном месту чин. Дакле, разликовао сам се од других, јер сам носио на специфичном месту тај чин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте носили на раменима, како је то уобичајено?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, ја сам био нон-стоп на положајима тако да, мислим, да толико чиновова, толико звездаца, то је било више него упадљиво и више него мета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али откуд знате да, кажете, да су ови што су били тамо у хангару, официри уопште?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: То би било следеће питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се склања, по чему сте Ви закључили да су то официри, а не неки војници?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па по чину, по чиновима. Па неко је закључио и по мени, ја сам имао чин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада видљиво?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Видљиво на боку, имате и на овим маскирним униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, на реверу, или шта?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Имате пруге, плочице, свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је ту код хангара била нека рупа ископана за неко артиљеријско оруђе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Извињавам се. Надам се да ово није питан: пошто је био у том рејону тамо, да ли је икад био, помињао је то Грабово, да ли је икад био тамо? У рејону Грабова, да ли зна где је то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је рејон Грабово?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У рејону Грабова не, нисам, десно од пута никада нисам ишао, сем у ова два случаја што сам Вам рекао, значи постоји пут, десно од њега нисам ишао, то је ратарство, рекао сам када сам ишао, када је долазио конвој, када

сам први пут срео људе који тамо раде, на ратарству Овчара, Ивчевић Војо је био шеф тог ратарства, лево је било свињогојство, ту су ми спавали војници зато што је било блата и нису имали где да спавају и спавали су у пријавници тог свињогојства и то је све што ја знам. Никакве надлежности у вези тога нисам имао. Ни једног ни другога. И што је врло, ако бих могао да додам везано за ово, господине судија, када говорим о надлежности, мени је и даље остала та надлежност и све време говорим ЛАД ПВО. То су ме доста дуго истражитељи Хашког трибунала око тога питали и остали. Ово није Војни суд, наравно, прављење разлике између ЛАД ПВО, његове зоне, између пешадијске јединице, њихове зоне, инжињеријских и њихових зона. ЛАД ПВО, то је купа, то је његова зона, његова зона је купа, део ваздушног простора, дакле, који штити, његови људи су средства, он се не распоређује по терену, по дубини, било где, тако да до Грабова, фактички није било никога од мојих, били су поред топа и то пола послуге, колико сам имао ја, дакле, то је та купа, то је та зона коју сам ја имао одређену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше зоне су?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ваздушни простор, део ваздушног простора и по земљи нема он људе, а када се тиче овог догађаја, конкретно, ја у свом саставу нисам имао ни безбедњаке, нити официре безбедности, нити полицајце, тако да, такве послове ми нису могли ни давати и да су хтели, нису могли да ми дају, а сама чињеница што је Војновић шест километара доводио људе, указује на то да је употребљавао за ту врсту активности ипак компетентну јединицу и да мене није ангажовао око тога, директно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е сад, рече, када је био други пут у хангару после 18 часова, да је ту било више старешина из Гардијске бригаде и оперативне групе ЈУГ. Па каже, не може да их препозна и да их идентификује, да ли може приближно број старешина?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не бих могао ни број тачно да кажем, десетак, да кажем, десетак, гужва је била страшна.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А да ли се можете сетити по тим чиновима, које сте запазили, јесу ли то виши чиновни, нижи?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Мајор, мајор, па наниже. Ни потпуковника тада није било.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А да ли можете бар, кратко сте боравили тамо, само да кажете, шта су они то урадили док сте их видели?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ови из гарде?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Или у групи, да ли су са неким разговарали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је сведок на то одговорио, односно рекао је нешто о томе. Кажите?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па ти официри из гарде нису у том тренутку ништа предузимали у оном правцу у коме је Војновић предузимао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оном правцу у ком?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не питам ја тако судија.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Разговарали су међусобно ти официри из гарде, разговарали су међусобно, део њих је ту био, имао сам утисак из знатижеље. Део њих, тада. За то кратко време, значи, говорим о утиску, ако су они дозвољени.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли сте Ви оба пута, значи ово први пут и други пут када сте ту долазили, комуницирали са било ким ко је био, како сте их Ви обележили, територијалац или добровољац?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, нисам.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Рекосте Ви да је Војновић имао своју претпостављену команду, ко је његова претпостављена команда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то знате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Оперативна група ЈУГ.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Али, не, не, група ЈУГ је овако.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Пуковник Мркшић. Он је био командант оперативне групе.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Добро, добро. Ви сте овде говорили да сте имали неки страх за јединицу, па сте одбили из три разлога, ово, оно, а у чему се тај страх заиста непосредно испољавао, чега сте се Ви бојали, када сте тражили појачање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је из три разлога. Говорио је о три разлога.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У тим релацијама, страх је био присутан увек, поготово када су ме хтели ликвидирати, али тада нисмо разговарали о релацијама страха, напосто сте обавезни да обезбедите људе своје, јер одговарате за њих.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ко Вас је хтео ликвидирати?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У каснијем неком поступку, то није део овог процеса. Рекао сам због презимена.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: У рату или?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У рату, у рату, касније и после рата и тако даље. То сам у Војном суду изјавио. У Војном суду сам изјавио да је било таквих случајева, да је било тог покушаја, кажем, на сву срећу, није дошло до тога и искључујем ту врсту.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је било у вези са овим поступком?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да није.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Због овог поступка, значи, ту нисам имао никаквих последица, кажем, на сву срећу, јединица је била до краја обезбеђена, то је била, дакле, моја процена, да ми прети опасност из три извора, процена команданта, значи, морам тако да ценим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли и разумели смо Вас.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да Вас питам, Ви нисте били у Грабову, па да ли сте знали у ком правцу је Грабово у односу на ту Вашу жуту кућу?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Знао сам у којем је правцу, знао сам на карти, на карти, али нисам ишао тамо.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али рекли сте малопре да сте чули током ноћи пуцњаву и рад неке машине из тог правца, према томе закључујемо да знате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја нисам тамо ишао, мислим оријентирно знам из ког правца, тако да ви када дођете на терен, ви се морате оријентисати, тамо је Грабово, зато што је тамо било неких других суседних јединица и тако даље, знате.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна ко је конкретно рекао овом обезбеђењу да се повуче?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам и не бих улазио у то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте рекли када сте добили ту информацију, када сте добили ту информацију да ће да се повуче, да нисте хтели телефоном да се обратите пуковнику Војновићу, али лично изнели сте му аргументацију због чега је то Ваше, како је он реаговао на те Ваше аргументе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питан је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли он нешто рекао, контра Ваших аргумената, је ли рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сведока да наводите, колега Тодоровићу. Питали смо га и он је објаснио, ја сам га питао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је само да је известио даље и то је све што Вам могу рећи. Добро. Ко је, Ви сте рекли да Вам је он потврдио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Тодоровићу, дајте да постављамо питања сведоку, биће једноставније преко председника већа.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само то од мене тражите, не знам зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што Ви имате ту непосредну комуникацију са сведоком и онда се сведок Вама обраћа и ми остали посматрамо, односно ја као председник већа то посматрам, са другима немамо тај проблем, једноставно, немојте ми замерати што то само Вама, зато што је Ваша комуникација са сведоком непосредна. Због тога инсистирам на томе, јер се и сведок онда обраћа Вама непосредно, не нама.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја још увек ни једном од ових официра нисам успео да поставим питање, ко командује у том рату у Вуковару, још тај одговор нисам добио. Ја то стално покушавам, можда ја не умем да се изразим, али ме интересује, ко то може Војновићу да нареди да повуче обезбеђење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Очекујете то да Вам сведок одговори?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сведок је рекао малопре на питање заменика тужиоца, сведок је на то одговорио, али је то питање за Војновића, то је право питање за Војновића.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како није, он ради у Институту за војну вештину, тамо је био, интересује ме, која је и постоји ли јединствена команда и која је то команда на ратишту у Вуковару била? Да ли постоји јединствена команда и која је то команда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад питате сведока шта, конкретно за те догађаје или онако, уопштено у теорији да нам сад као експерт стручњак из ратне доктрине да нам прича?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па не, он је био командант дивизиона, он се налазио у саставу 80. моторизоване крагујевачке бригаде, ту постоји и ова гардијска бригада, а мене интересује, какав је однос Гардијске бригаде и њих, какав је однос Мркшића, овога Панића, Шљиванчанина, интересује ме због те саме ситуације, они су по мом мишљењу, главни тамо, они одлучују?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је на то питање одговорио, да је добио наређење од, како се то зове?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Претпотчињавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпотчињавању, тако је о претпотчињавању, практично из 80. у гардијску бригаду и тамо говори о пуковнику?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Лешановићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лешановићу, као непосредном, као њему претпостављеном старешини који није из 80., значи сведок је то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Разумео сам то, па ме интересује, ко може да изда наређење да се повуче, очигледно није Војновић, а његови су људи обезбеђивали, па ко онда може да изда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте то да питате сведока.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна он то? Како, па зар то није најбитнија ствар, само да Вам кажем једну ствар, сведок каже, ја сам знао, ако се повуче обезбеђење они ће изгинути, а сад то није битно ко је повукао, како није битно, то је најбитније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега пуномоћнице, сведок је одговорио на сва та питања, сведок је суштински одговорио, знате, суштински је одговорио. Са тим сазнањима он одлази код потпуковника Војновића, пита га, објашњава му и тако даље и добија од њега одговор који добија. И у међувремену види да се ови враћају, значи све је јасно. Питаћемо Војновића, оставите да то питамо Војновића.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Питаћемо Војновића, када је он ту био? Он каже ја нећу телефоном, хоћу лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви хоћете да питамо сведока, ко је могао онако, ко је то могао?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како је то могуће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то могао, како је то могуће и ко је?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Има ли он неких сазнања, па рећи ће му Војновић, па рећи ће му нешто Војновић, то мора да се уради, мора наређење да се изврши, мора ово, мора оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, не можемо тако, тако не можемо сведока саслушавати, онда то излазимо ван сведочења, улазимо у неке друге зоне.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зар је друга зона ако питамо команданта ко му је надређени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, не желим да се расправљам са Вама, али је то питање, сведок је ту рекао: Војновић ми је рекао да је из непосредно њему претпостављени команде то добио, то наређење, то је Војновић рекао, оставите да питамо Војновића шта је у том смислу, да ли је то тачно или није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Има ли он сазнање, која је то Војновићу претпостављена команда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао нам је и то. Оперативна група ЈУГ, њен командант Мркшић, то је рекао сведок малопре.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је то у реду са становишта наређења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога питате, мене или сведока?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у реду? У ком смислу?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је могуће да се тај ланац командовања остварује тако, да командује Мркшић Војновићу, то питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прихватам, слажем се са питањем, ако је Мркшић командант Гардијске бригаде и оперативне групе ЈУГ и ако је Војновић командант 80. моторизоване бригаде, према Вашим сазнањима, дакле, овог војног типа, да ли је могуће да Мркшић командује Војновићу? Разумете? Да ли је то могуће?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не да ли је могуће, него је то тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Тако је било, све јединице које су тамо биле у том рејону, биле су под оперативном групом ЈУГ.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Никада није рекао да су све јединице биле под оперативном групом ЈУГ.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Наше 80. дозволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е сада је то рекао.
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Дозволите, молим Вас, значи Војновић је био под његовом командом, Мркшићевом.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И то је први пут рекао.
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам био под Мркшићевом командом.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И то је први пут. Све је први пут.
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам био њему потчињен.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није колега Тодоровићу.
АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Све је први пут рекао. Имам утисак да се о Мркшићу не сме дискутовати и о тој тројци из Вуковара. Ја такав утисак имам.
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам на почетку господине судија рекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим да делимо такав утисак, али добро.
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Господине судија, на почетку сам експлицитно рекао у трећој реченици.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Када сам дошао у рејон Вуковара.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то господине Марчек.
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: 08.11. да сам претпочињен гардијској моторизованој бригади, односно оперативној групи ЈУГ, а Војновић је био потчињен њему, као и ја што сам био и увече ми је рекао само да га је известио и даље ја као неко ко је млађи, старији по војничким узусима, нема шта ја њега да питам, рекао би: шта ти мене у вези тога питаш, јер свако одговара за своју одлуку.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно је.
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Свако одговара, потчињени не може да промени одлуку, потчињени има да је изврши.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?
НАТАША КАНДИЋ: Сведок наводи да је у хангару било старешина Гардијске бригаде, да је било војне полиције Гардијске бригаде, војне полиције 80. моторизоване бригаде и каже да када су његови војници дошли на командно место да му саопште да обезбеђење напушта хангар, они кажу да напушта хангар војна полиција 80. моторизоване бригаде. Зашто, да ли има сазнања шта се догађа са војном полицијом Гардијске бригаде?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате ишта о томе, бојим се да је сведок то посредно одговорио, да ли Ви уопште знате шта се, ко је остао тамо? Ко је остао тамо? Ко врши обезбеђење након Вашег одласка, да ли имате тих неких сазнања из прича, рецимо, тих војника Ваших који су остали тамо до њиховог повратка, оно када се рекли око 22 сата, 21, 22 сата?
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Овако, ја сам био тамо, дакле.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били двадесет минута.
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Моја срећа сва, а у девет они долазе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, нама причајте, господине Марчек, нама причајте.
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Значи, извињавам се, извините.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Три сата, то је било, дакле, три сата. То би требало да разјасне ови будући сведоци.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви немате?
СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Моје становиште је следеће: ја сам Вам рекао на почетку и покренуо сам једно врло важно питање, нисам компетентан да на њега дајем

одговоре, у два сата нисам приметио формалну примопредају обезбеђења између гардијске и 80. моторизоване бригаде. Онда је командант 80. моторизоване бригаде постепено почео да преузима обезбеђење, да би на крају, он са својим обезбеђењем одатле отишао, да ли је њему у међувремену наређено шта да ради или није, или је он то под инерцијом ради, али ово су чињенице, чињенице јесу, дакле, да је крајња јединица која је повучена, јединица војне полиције из 80. моторизоване бригаде. Да ли су то у исто време били и неки други не знам, мени је само речено тада да је неки ред успостављен, да су људи били, како кажу, не моји војници, избачени као напоље и тако даље, да ли су били или нису, не знам. У сваком случају, Војновић је почео постепено да преузима обезбеђење, било је празних ходова, када су били они сами ту, на крају је Војновић са јединицом отишао, дакле, око 10 сати, не знам ни ја колико је било, и то је то све што могу да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али да ли Ви имате сазнања шта се десило са војним полицајцима из Гардијске бригаде?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Немам сазнања, имам утисак, они су ту долазили као да нису они обавезни да обезбеђују, они барем који су били, знате, значи ја такав утисак сам барем стекао, када сам и рекао Војновићу: ко овде обезбеђује и тако даље, хоће ли ових појачати или неће, и тако даље, значи, свело се на то све да то Војновић ради и овај командир чете полиције, Везмаровић је предузимао мере да то учини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Мислим да је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када се вратила војна полиција 80., да ли се Везмаровић вратио са њима?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте још ту? Код Војновића, тако сте рекли?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Нисам, Везмаровића нисам видео, да будем искрен, њега нисам видео, али се вратила полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте видели да се вратила полиција?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, вратила се, јер су чак, један војник или два са мном се вратили назад, ја сам их чекао да се врате да би могли доћи код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Како сведок зна да је потпуковник Војновић у Негославцима и да није у хангару или негде ту, па одлучује да иде директно у Негославце?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па он је отишао, он је после хангара дошао код мене и отишао за Негославце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се заједно вратили од хангара?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, и он је отишао за Негославце и ја сам директно, нисам ни подигао телефонску слушалицу, право сам отишао тамо да га нађем или не нађем, ја сам морао тамо да будем. Ето то би био одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јер ја сам себи овде сигнирао да Вас питам, да ли је Војновић остао иза Вас на хангару, међутим, данас сте нам рекли да сте се заједно вратили на командно место?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да ли се он још нешто враћао или није, мислим да је отишао право за Негославце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Тамо сам га нашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро. Даље питања?

НАТАША КАНДИЋ: Само једно питање, који то разлози одлучују да он када је сазнао да се ће се обезбеђење повући, шта то одлучује да он не иде у хангар да види и да разговара са овим ко је компетентан за то, него одлази у Негославце?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, иде код команданта. И објаснио је због чега то ради, из која она три мотива и тако даље.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја се извињавам. Мени није компетентан командир чете Везмаровић, него командант бригаде Војновић, идем право код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Шта ја имам са Везмаровићем, у којој мери ја могу на њега утицати или му издавати наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем господине Марчек.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Идем директно код његовог команданта који одлучује о томе, хоће ли се повући или неће, дакле, то је војничка, напосто, једна процедура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Да, али како он у том тренутку зна да је Војновић одлучио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Како он у том тренутку зна да је потпуковник Војновић одлучио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па објаснио нам је сведок, пуномоћниче? Објаснио нам је сведок, добро, дошли су његови војници, рекли су повлачи се обезбеђење. И он сад иде код команданта који је надлежан за обезбеђење.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Али будући да су они претпочињени Гардијској бригади и да је у хангару било гардијских официра и полицајаца, зар није логично да лаички тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто није отишао у гардијску бригаду, хоћете то да питате? Зашто не идете у гардијску бригаду? У команду Гардијске бригаде, него идете код Војновића?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Овако, ја сам одмах на почетку рекао, био сам врло прецизан. Управо што свака изјава има своју специфичну тежину. Војници који су се вратили, моји који су били на испомоћи, вратили су се и известили су ме да ће обезбеђење војне полиције из 80. моторизоване бригаде бити повучено, а да ће надлежност око заробљеника прећи код територијалаца, око овог њиховог обезбеђења. Та реченица и тачка. Значи ако се повлачи обезбеђење војне полиције из 80. моторизоване бригаде, ја одлазим код команданта 80. моторизоване бригаде, ја немам никакве везе са гардом у том случају, у том случају немам везе, значи што бих ишао код посредника да питам сада Мркшића што Војновић повлачи. Према томе, ту постоји неки редослед и ја сам ишао редом, отишао сам код Војновића, под чијом командом је била та чета и тај Везмаровић, јер ипак је он тај који одговара и који доноси крајњу одлуку. Није ми он рекао, молим вас, господине судија, нисам рекао о томе да ли је он донео одлуку или није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Коментаришем, није крајњу одлуку донео Војновић, него Мркшић, то је суштина овог спора.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја то нисам рекао, молим вас.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знам у чему је проблем, колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја сам Вам дао реч, колега Тодоровићу?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте Ви Мркшићев адвокат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Тодоровићу, ја сам Вам дао реч да евентуално поставите питање ради разјашњења ствари. Молим Вас, па Ви нећете ни мене да саслушате. Ви нећете ни мене да саслушате. Па видим, како, ако сам Вам дао реч, сматрајући да ћете да поставите неко питање ради разјашњења овога о чему сведок тренутно говори, Ви сте то искористили да коментаришете. Ајте, немојмо да коментаришемо, молим Вас. Колега Томић?

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Ја ћу поставити два питања, можда је делимично на њих и одговорено, а Ви одлучите да ли ћете дозволити питање. Сведок је објашњавајући ситуацију у хангару рекао да десно од улаза су смештени заробљеници, а лево је једна велика група људи које је опет поделио у неке три подгрупе, једна група војника и официра који ту ваљда обезбеђују, једна већа група из знатижеље и ова трећа група за коју каже да не зна зашто је ту. Па ме интересује, нека објасни мало ту класификацију своју и с посебним освртом на ову трећу групу за коју не зна зашто су ту. Шта карактерише њихово понашање, ко су ти људи и тако даље?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па то је, прва група, јасно што је обезбеђивала и она је постепено преузимала обезбеђење, друга група која је долазила ту, долазила је, видео сам, из знатижеље и ја сам их овако на неки начин категорисао као неки људи који су из знатижеље дошли, јер нису предузимали ништа по питању обезбеђења, дошли су да виде и отишли су. Трећа група.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти, ко су ти?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па управо сам рекао, ови из гарде, неки војници и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам и схватио, али да прецизирамо.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Тако да ти људи нису имали никакву непосредну одговорност везано за то обезбеђење, они су ето дошли да виде ко су ти људи тамо и тако даље. Ушли су унутра, јер су официри. Трећа група људи је управо ова група људи, било је и територијалаца и добровољаца и било их је око тридесетак, ја, рекао сам, кратко само, нисам видео зашто су они ту били, не бих даље образлагао ту оцену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то је та трећа група?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам рекао то је та трећа група људи који су ту били у хангару, али не бих улазио у квалификацију ко су они, зашто, то неко други треба да процени због чега су они ту били и да ли су требали или нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Питање је било на месту, заиста, да разјаснимо ко је та трећа група за коју Ви рекосте да не знате што су они ту, тако је, да знамо ко је ко тачно.

АДВ. СЛОБОДАН ТОМИЋ: Још само једно питање: када је рекао да су му људи из непосредног обезбеђења који су били испред команде, рекли да су заробљеници одведени и побијени. Да ли му је тада речено, ко је одвео заробљенике и побио?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, ни где. Само да су одведени, да су негде одведени и да су можда ликвидирани, ту реченицу ја помињем три године.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Сведок је рекао да је пуковник Војновић покушавао својим телом да заштити заробљенике у току изласка из аутобуса до уласка у хангар. Да ли је ту био неко од војника, односно војних полицајаца у том простору којим командује, којима је надлежан Војновић, потпуковник Војновић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је сведок на то одговорио.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Па јесте, али донекле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да су то тамо официри из гарде који ништа нису радили, ако сам Вас добро схватио, је ли тако?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Нису ништа предузимали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нису предузимали, е сад, војни полицајци?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Полицајци су ту били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев оних који су у аутобусу по један тамо на вратима, да ли има још војних полицајаца?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У том тренутку, пазите, то је исечак времена, у том тренутку када су улазили, само је Војновић покушавао телом да заштити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војних полицајаца?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У његовој пратњи је било два, а било је ових који су дошли из гарде, а опет су били са стране, није их било много, али су били. Били су ту. Ја сам рекао, експлицитно, само је тада у том тренутку, Војновић покушао својим телом, био је у шпалиру, да из заштити од батињања, мислим то што сам видео као слику, преносим.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Ово питање има два потпитања: да ли је неко покушао да помогне Војновићу од свих ових особа, да ли ико, у било ком тренутку, и да ли је на ове што нападају ратне заробљенике, утицало то што виде да неко ко је високог чина, покушава да заштити људе? Да ли су они реаговали на тај његов покушај, да рецимо, смање тај напад или да одустану, да ли је била нека реакција?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било у томе успеха?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Било је делимично успеха, како да не. Значи, његовим ангажовањем било је делимичног успеха, не сасвим, али било је, мислим, видели су се резултати тога, али нажалост, кратко. Било је реакције, не могу рећи да није, није послушан у том моменту, бар је спречио неке видове малтретирања или било чега, или бар за тренутак, или бар за кратко. Значи било је позитивних реакција, али не сасвим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: То је, колико сам ја схватио, релативно кратак исечак времена, то је време док Ви улазите у хангар, Ви заправо не стојите, не гледате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он је 100 до 150 метара далеко од тога.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Тако да Ви не знате да ли он нешто организује потпуковник Војновић на дуже време да то обезбеди или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боље рећи, шта се даље дешава са потпуковником Војновићем, имате ли тих сазнања? Ви сте се ту кратко задржали, колико да је изашао један аутобус? Војновић, потпуковник Војновић, да ли је остао он тамо?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Он је ту остао неко време и управо сам Вам малопре рекао да сам са њиме прокоментарисао, две чињенице сам изнео, да није било формалне примопредаје, није било дужности између гарде и њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте разговарали са њим, то сте рекли све?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: А он лично, већ тим ангажовањем је почео да преузима неку врсту одговорности, а полицију још није имао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још нема полиције?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Нема, он их накнадно зове. Зове их накнадно да дођу, није ту била његова полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте отишли, он је остао тамо?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам отишао сматрајући ту је полиција гарде, још увек, је ли тако, ту је Војновић, да ће се они међусобно на том нивоу договорити ко шта има да чува и тако. Ја сам одмах отишао после, отишао сам право за Грабово и на састанак. Значи Војновић је почео на неки начин да прима ту врсту тада, додуше неспретно, и то сам му скренуо пажњу, значи примопредаја та је морала да има неки очигледни вид. Јер су полицајци, чини ми се, његови стигли негде око четири, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да ли су око четири и тако даље, не знам када су стигли, касније су стигли, напосто нису били тада тамо у два сата. Али је била војна полиција из гарде која је, претпостављам, обезбеђивала и требала је да обезбеди. Били су ту, биле су старешине, ту никаквог спора није било, никакве забринутости да их неће неко у том смислу заштитити. Значи били су једни, други и трећи. Ако Војновић није имао, био је ту потпуковник Панић, од кога треба да затражи или да ли је Војновић питао потпуковника Панића и да ли је потпуковник Панић дао задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Панић био у то време?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Он је био начелник штаба оперативне групе ЈУГ или заменик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник штаба?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Али зашто сам поменуо ту чињеницу? Ја сам ту чињеницу поменуо у односу на мој положај, дакле, ту је потпуковник Панић који је мени на неки начин надређени, ту је потпуковник Војновић, из чијег састава сам ја претпочињен, ту су два потпуковника на релативно високој позицији, они одлучују о томе како ће се даље дешавати. Ја сам ван те приче, да би управо оно што сте малопре рекли, где у том нивоу суберинације где се ко налази. Ако је ко требао да решава даље проблем заробљеника, то су њих двојица требали, тог момента, барем тог момента у 14,00 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ту немате ингеренције, то разумемо потпуно?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Наравно, значи нити ми је ико рекао, зато сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато идете својим послем, идете да обилазите јединице.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја и у овом контексту говорим, ако бих имао неку врсту задужења, онда би ми је сигурно дао потпуковник Панић који ништа, апсолутно ништа са мном о томе разговарао. Нити ми је Војновић дао било каква задужења, без обзира што ту није било командно место.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Још једно питање. да ли може да определи сведок од кога је чуо да су ратни заробљеници страдали, да су убијени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, питан. Одговорио је.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Добро, али не може име да определи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци? У два и петнаест да прекидамо? Зашто? Молим? Да, да, радимо. Рано је за паузу, односно касно је за паузу, а рано је за прекид. Изузев ако господине Марчек Ви већ стојите за тим пултом ево два и по сата скоро.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Мени је лакше, господине судија, са завршим данас, јер сутра не бих могао ту да дођем више. Мислим било би исувише, чини ми се, па бих Вас замолио ако је могуће да ово сведочење док имам у глави информације које сам износио, да их презентујем, било би превелико оптерећење за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, ми ћемо покушати.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Молим Вас ако је могуће.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Само ја бих замолио сведока, односно наравно Вас да сведок одговара краће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прихватам ову сугестију колеге браниоца, Ви сте нам заиста доста тога говорили, пуно тога сте нам рекли, да пробамо да се ограничите на краће одговоре, па до нивоа типа да и не, и тако даље, и мислим да бисмо онда могли да стигнемо да завршимо данас. А и колеге браниоци да се не понављају са питањима, него само да идемо на оно што је пропуштено до сада да се сведок упита.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: До када је сведок остао претпочињен Гардијској бригади?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: По мојој процени до 23. док није отишла. Ја сам добио усмено наређење 08., усмено да се претпочињавам гарди и до 23. а онда 80.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли је сведок за време свог боравка на том реону, био постављен за команданта села Овчара?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: До 20. за тај податак не знам, до 20. за тај податак не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Нисам никакав папир лично добио у вези тога наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Значи не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 20.?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: А ја сам тамо био 17.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А након 20.?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам до 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам за 20., јер нисам потписао ту наредбу, ако је и била, одговорио сам на питање.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли је разговарао можда са потпуковником Војновићем некада на ову тему, после рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О овим догађајима?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, не.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Сведок је рекао и објаснио разлике између свих оних који су били, али може ли да определи на основу чега је он правио разлику између територијалаца и добровољаца?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Нисам правио разлику.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Он је рекао да је правио разлику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између територијалаца и добровољаца?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Нисам.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Значи то је једна његова одредница, или како он каже, синтагма.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, територијалци и добровољци. И нисам их разликовао једни од других, јер нисам са њима комуницирао, нисам знао ко припада којој формацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли зна одакле су ти територијалци или добровољци?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли сведок зна ко је Јовица Карановић?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Јовица Карановић? Не знам на кога мисли адвокат.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Сведок је у записнику који је саставни део овог списка, дато пред органима МУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: УБОПОК-а?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: УБОПОК-а, да, на том записнику је констатовано и присуство сведока, не сведока, пардон, лица Јовице Карановића, начелника управе или већ како се зове, органа безбедности Војске Србије и Црне Горе. Да ли је сведок приликом давања тог исказа био упознат са присуством тог лица, да ли је разговарао са њим или нешто томе слично?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: То лице из органа безбедности је присуствовало разговору у Управи за борбу против организованог криминала, из којих разлога не знам, то је тај Јовица Карановић и не видим никакву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате да је био тамо?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Он је био по службеној дужности. Значи, њега је управа безбедности послала ето тако да буде присутан приликом мог испитивања, јер сам ја активно војно лице, да буде присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то знали? То Вас пита бранилац, да ли сте знали да је он тамо?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Наравно, дошао је по редовној службеној дужности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала браниоче.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Сведок је изјавио да је попис вршио Гавриловић Мирко, његов војник, па на Ваше питање данас, мисли да јесте вршио, да ли је још неко вршио попис заробљеника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је на било који начин учествовао у томе?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: На било који начин учествовао у томе? Тачно.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Колико је мени присутном тада када сам ја видео, чини ми се да је том војнику помагао делом и овај Новковић Јован. То сам и изјавио на саслушањима, не знам ни ја којим више. А било је приликом саслушања доста старешина, ја сам рекао из оперативне групе ЈУГ, носили су чинове, испитивали су, да ли су то били из органа безбедности, не знам чега, велики број људи се мешао ту око тог посла. Према томе, не знам да ли је прављен још неки списак, да ли други списак.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Управо то хоћу да Вас питам, да ли сте се Ви мешали у то на неки начин? Да ли сте Ви издавали наредбе тамо и коме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је сведок то одговорио.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Па, нека одговори?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, да ли сте Ви издавали тамо какве наредбе?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Својим војницима?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Нисам тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Нисам ја тамо давао, можда сам прецизирао нешто, али нисам наредбе давао.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли је сведок издао наредбу Новковићу да врши попис?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја њему лично нисам издао ту наредбу, а могуће је да сам му прецизирао у вези тог посла, шта треба да ради, али да му лично нисам, да сам му лично рекао – нисам. Могуће је да је то у изјави тог сведока било присутно, али да сам му прецизирао нешто у вези тога, могуће је.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро, па ко је онда био ту командовао, Ви кажете нисте прецизирали, ко је онда командовао у том тренутку у хангару?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У том тренутку у хангару, ја не знам ко је командовао.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Не знате ко је командовао?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Највероватније је.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Па јесте ли Ви командовали?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Нисам ја.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Па је ли Војновић командовао?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Био је Војновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је Војновић.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Дакле, ту је Војновић и то све стоји, ту је командир чете војне полиције који је под његовом командом, који успоставља ред и ништа друго. Ја могу му сугерисати Војновићу, као што и јесам, како да се боље обезбеди, значи нисам командовао, него сугерисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И дали сте три војника у том смислу?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Дао сам му три војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту су и неки официри из Гардијске бригаде?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Та три војника су под његовом ингеренцијом, ако сам их ја дао, не могу се и са њима бавити сада, поред мојих других послова. Значи ја сам њему дао за испомоћ та три војника и капетан Новковић Јован, одговоран моћник за морал чина капетана, шта ћу више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Је ли завршен попис заробљеника док сте Ви били тамо?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не. Док сам ја био, не.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Откуд попис код Вас онда у команди?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Извештен сам да је донет неки списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, рекао је да је то неко донео.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Па да ли зна ко је донео?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам, претпоставио сам, после сам у изјави рекао, на основу тога што ми се чини да сам видео тамо Гавриловића, да би највероватније он то донео.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Ви кажете да је завршио попис код Војновића? Да је постојао попис заробљеника комплетан и да је завршио.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Предат је тај списак или извештај предат је команди бригаде, када кажем Војновића, мислим на команду бригаде, 80. и ту треба тражити.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим Вас сведока само да му предочите из истраге записник где он каже, овако: да уколико буде позиван у вези ових догађаја да да изјаву правосудним органима да добијем заштиту у складу са Законом о кривичном поступку. На какву је он то заштиту мислио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је тачно.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па ја сам мислио на заштиту барем аналогно оној коју добијам у Хашком трибуналу. Коју сам тражио у Хашком трибуналу. Ја знам да је ово почетак једног процеса, ово је врло озбиљан процес, са становишта и сведока, врло деликатан, врло осетљив, ја сам данас доста тога говорио а и током истрага, истражују ме, испитују, од УБПОК-а до Хашког трибунала три године, то треба издржати и наравно да овако изношење података са оваквог суђења, и помињања имена и презимена и детаља са саслушања, је итекако по мене веома негативна околност, па сам са тим у вези тражио ту врсту заштите. То исто сам и рекао

приликом испитивања код истражног судије да ми се у складу са чл.15. и 16. Закона о поступку државних органа, то омогући, ја нисам приметио да је то примењено у мом случају, а не знам како би било, тражио сам механизме, нисам их нашао. Ја сам се данас изложио тој врсти опасности да говорим отворено, име и презиме и све остало, последице наравно трпећу само ја, очигледно. То стоји у списима да сам то тражио, ако буде последица, вероватно ће неко то тражити, што се мене лично тиче, ја то данас више нисам лично тражио, када сам мислио на ту личну заштиту, мислио сам имена и презимена.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Схватио сам.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја не знам које ви механизме имате, али ви по питању заштите сведока, вероватно новим предлогом Закона, неке ствари се морају.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, сведок је данас опширније говорио и тако износио. Мене интересује она прва тура, да кажем, заробљеника, значи дан пре тога, 19. он каже да је ту разговарао са, да су били присутни представници Европске уније, односно заједнице. Да ли је тада рађен некакав списак примопредаје заробљених људи уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су прављени какви спискови људи по аутобусима, ево то? По оним аутобусима које сте Ви обезбеђивали, збрињавали?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, нису прављени, зато што они нису желели да уђу у хангар. То је била њихова одлука, значи Војновић је предлагао да уђу у хангар да би били безбеднији, где би се евентуално остварила евиденција, они су то одбили и целу ноћ провели у аутобусима на своју, рекли су, на своју одговорност. Значи Европска заједница ни тада, Европска заједница и представници конвоја су тог тренутка преузели тај део одговорности, а ми смо, наравно, као неко ко је већ био на неки начин одређен да припомогне, обезбедили услове.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко то ми? И зашто Војновић, председниче? Зашто Војновић и ко то ми? Ми смо, каже, били одређени и то. Војновић је то одредио тако. Зашто Војновић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате откуда Војновић, откуда то 80. то ради?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио да му, наравно, предочите исказ из истраге, када га је истражни судија питао у погледу списка, па он каже, ако дозволите да ја цитирам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која страна, само реците

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је страна 527.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из списка истраге, страна?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 527.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог записника истражног?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је број 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Страна број 3. Шта у том смислу?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Такође претпостављао сам, када га пита судија, да се тај списак сачињава за потребе 80. моторизоване бригаде, дакле овај списак о коме је питао претходни колега, јер је то био део редовне процедуре обезбеђења заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то? Добро, шта је питање браниоче?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па овде изјављује да претпоставља да се тај списак сачињава за потребе 80. моторизоване бригаде. Да ли су и пре тога радили те спискове заробљеника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то био део редовне процедуре обезбеђења заробљеника? То каже.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 80. моторизована.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачињава за потребе 80. моторизоване бригаде, јер је то био део редовне процедуре обезбеђења заробљеника?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је питање?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је онда сачињавао тај списак? Да ли зна? Зато, председниче већа, јер он је рекао у тим изјавама, да појасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га Ви питате, ко је сачињавао списак заробљених те вечери, у хангару о којој говоримо, те вечери?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто је он ово изјавио, зашто он претпоставља да је тај списак био у функцији пописивања заробљеника у 80. моторизованој бригади?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него за потребе 80. моторизоване бригаде.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За потребе, ето тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је питање, зашто он то претпоставља? Због чега он то претпоставља?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да ли дозвољавате да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде, одговорите, само кратко, молим Вас, мада је мени јасно, јер је овде и одговор.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Очигледно треба одговорити, да – не, то је мој одговор први, а мој други одговор је овако: први дан, 18. на 19. када је била група из Митнице, 200 њих, направљен је списак и по списку су предати у Сремску Митровицу. Други дан није прављен списак, јер нису желели да уђу у хангар, не можеш да их јуриш по аутобусима и да правиш списак.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е тај први списак за Митницу. Ко је направио попис и коме је то предато?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Везмаровић је правио и предат је у Сремску Митровицу, ваљда тај први списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате или не знате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам. Молим Вас око тога не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, претпоставља.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Други дан, молим Вас, списак није прављен по аутобусима. Када сам ушао да их упозорим да не изађу, хватали су ме за гушу и преклињали ми све живо што постоји и што имам, како да правим спискове. Трећи дан прављен је списак по мојој процени, за обезбеђење заробљеника, с обзиром да је 80. преузела то да ради. Према томе, то је део редовне процедуре, као што је радио први дан, радио је и трећи дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлично. Сада читам овако: такође, претпоставио сам да тај списак се сачињава за потребе 80. моторизоване бригаде, јер је то део редовне процедуре обезбеђивања заробљеника. Намерно сам пустио ову причу, мада сам напоменуо, да се у питању које бранилац поставља, предочавајући ово, садржи и одговор на то питање. И због тога се овде збуњујемо и губимо петнаест минута.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, председниче већа, ја бих молио, пошто имамо исказ из истраге и данас једну дужу елаборацију, само у погледу тог дана када је он видео Војновића на Овчари и тако даље. Да се изјасни, колико је часова први пут када долази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Други пут?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је. Први пут, други пут.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 14, 18.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У 18 часова? Добро. Рекао је да се задржава 15 до 20 минута?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико му је потребно времена да оде до Негославаца до команде стана бригаде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вашег командног места, до команде?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Пола сата, рецимо, шест километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шест километара? Пола сата?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Пет километара, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пола сата.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се може сетити, колико се задржава у команди?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је. Пола сата до сат.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Код мене? Код мене се задржао неко време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање је у Негославцима код Војновића?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: А ја? Задржао сам се пола сата до једног сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је. Колега Перковић ће потрошити Ваше време, зато што поставља питања, шта да радим. Ја кажем, питан је, питан је.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је познато да је у 80. моторизованој постојала и чета војне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, колеге пуномоћници, хоћете да прекинем?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Чета војне саобраћајне полиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је при?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Чета војне саобраћајне полиције, не значи само војне полиције, него војне саобраћајне полиције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тако што знате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не сећам се, не знам. Знам да је била чета војне полиције, али да ли је била она саставни део овога или не, могуће је да је била, али не знам, стварно не знам њену структуру.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је тај дан на Овчари, када и у којим све ситуацијама ако јесте, срео Драгог Вукосављевића?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Драгог Вукосављевића ја тада у 18 часова нисам срео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У 14?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, ни у једном ни у другом. Ја њега тада нисам срео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питање. Тада не, добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио да питате сведока, зашто он у истрази никада није спомињао да му је Војновић рекао да је добио наредбу некакву одозго или не знам од кога, мислим да и данас није овде, али из питања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, директно је питан.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А зашто није у истрази спомињао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га директно питао, шта је Војновић на то урадио?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја не разумем питање, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је у истрази, осим ове фотографије, која је мало пре овде приказана, и где је он каже препознао то лице, да ли му је икада ико у истрази показивао фотографије старешине 80. бригаде, старешина Гардијске бригаде, да ли му је икада ико предочавао?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Молим, нисам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, није.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Није.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио сведока да се изјасни, рекао је да када су били ти из Европске уније, да је био присутан и један високи војни функционер? Ко је тај високи војни функционер који је био присутан? Мислим, ако може да се изјасни?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Нисам спомињао високог војног функционера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то нисам чуо.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио онда да се за сутра припреми транскрипт. Спомињао га је.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Када, у ком моменту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су били, дакле, ова од претходног дана, везано за Ваше ангажовање као посредника са посматрачима из Европске уније, значи, везано за ту групу?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Био је само Војновић и ја, нико више. А ујутру су их преузели старешине из оперативне групе ЈУГ, сада није битно ко, преузимају су из оперативне групе ЈУГ, поздравили смо се, узели смо име и презиме и отишли су. Те ноћи сам био сам са њима, није било ни једног старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Везмаровић био те?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везмаровић није био те вечери?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, не, није био, био је официр је био који је обезбеђивао из Гардијске бригаде, организовао три стражарска места, он је накнадно дошао. Заједно са њим сам организовао та стражарска места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је то?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Значи, то је тај официр из Гардијске бригаде, нижег чина, није био високог и те ноћи тамо није било старешина, осим мене, те ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали капетана Каранфилова?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саслушан је јутрос пре Вас.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Јесте, знам да је саслушан и мени, хоћу ово да расчистимо, мени те ноћи ништа о томе није речено. То отворено тврдим и одговорно тврдим. А сад, да ли је било или није, ја у то не желим да улазим. Тог Каранфилова, нисам са њим никада контактирао, наиме, он је био у безбедности и ја сам био у ПВО. А те вечери није поменут на командном месту 80. бригаде. Ја мислим да та чињеница нешто значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само Вас пита бранилац, да ли је био те вечери па сте организовали та три стражарска места и тако даље?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Тада да ли је био? Не сећам се да ли је он тада био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не сећам се, јер сам био сам са Војновићем ја, могуће је да је долазио, али појма немам, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Уопште то није битно, јер ја сам са њима разговарао сам.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како је био обучен тај дан Новаковић Јовица? Капетан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то, евентуално, знате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам како је био, не могу да се сетим ја то. Мислим баш не могу да се сетим, пазите, које је то време и верујте ми не могу да се сетим.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он носио браду?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ни то не могу да се сетим. Могуће је да је брадицу неку носио, некада је бријао, некада пуштао, значи толико времена је прошло да не могу ни лика више да се сетим, готово ни једнога, разумете ме. То није био маркантан толико га бих ја сада рекао, е носио је то, брадицу.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта су његови војници имали на глави, шта су носили?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Моји војници? Ја сам већ одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, питан је.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А да ли се сећа како је Гавриловић био обучен?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не сећам се.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он сада може да се сети, јер је давао две-три изјаве за Гавриловића, да ли је сигуран да је тај војник који је пописивао и помагао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, покушали смо то да разјаснимо и чули смо га, чули смо га.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он данас под некаквим лековима или било чим тако?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја нисам тражио здравствену заштиту, пре тога и не желим да Вам одговорим на то питање. Ако би тражио, онда бих Вам одговорио, значи то су апсолутно личне ствари и не бих желео о томе да причам, а да сам под стресом, јесам. Како не би био, толико сати и са дијагнозом посттрауматски стресни поремећај. Мислим да је то, на ово конкретно питање не желим да одговорим, напросто, зато што ми није тражено на почетку да ли ми треба здравствена заштита, како се осећам у том погледу и сада ме на крају питати после толико сати о томе, не бих Вам одговорио на то питање, доста сам овако напет, потрешен и једва чекам да се ово заврши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Али, господине Марчек, али сада имамо проблем, ја се слажем да Вас то одмах у старту нисмо питали, Ви кажете да болујете од болести од које болујете, да ли она подразумева њено лечење терапијом којом сте, ако имате уопште неку терапију? Да ли користите уопште неку терапију?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Наравно да подразумева терапију, ако је то то. Повремено, периодично и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли те терапије које користите садрже какве психотике?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па то је посттрауматски стресни поремећај и сама дијагноза подразумева неку врсту тих психотика, је ли тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седативе?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па отприлике тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Типа «бенседин» и тако даље? Питање је на месту, Ви и сами кажете.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја Вам говорим из разлога, што још увек, ја бих рекао тренутак када бих осетио да нисам више у стању да рационално одговорам, да рационално мислим, да повезујем ствари, још увек их покушавам, кажем колико ми дозвољавају моје могућности, и зато издржавам рецимо да би данас то окончали, јер од прошлог позива ако се сећате када сам ушао унутра до сада, то је било за мене траума. Ја сам ушао прошли пут, па сам изашао. И сва ова позивања и сведочења јесу нека врста трауме, управо што се враћам на догађаје, због којих сам имао то што јесам. И ја када ово данас говорим, ја сам покушао да заокружим једну ситуацију, с обзиром на то да сам био тамо, да сам покрио управо та четири дана стицајем околности, да се они различито помињу овде, хтео сам да разјасним шта је тих дана било, шта се догађало, каква је била моја улога и још неки људи, онолико колико могу да кажем, наравно, а ово је већ, наравно, ово је већ терен евентуалне моје дискредитације и ако ми дозвољавате на лична питања, не бих одговарао, овако личне природе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, разумели смо Вас.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Мислим, документација ми је овде, није ми тражена, не би ни дао, осим судском већу.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е добро, за та четири дана, каже били су горе, једна је јединица побегла, дезертирала пред пад Вуковара. Где он одлази са Овчаре, где се пребацује његова команда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, вратио се назад на исто место.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На исто место?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На исто место где је и био пре.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: До када остаје у Вуковару?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: До 13. јануара у Вуковару остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наредне године.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко долази на њихово место на Овчари? Није небитно, председниче већа.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Долази тактичка група, чији је командант био потпуковник Јовић, значи требала је доћи тамо на место њихово.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали браниоци?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Само једно питање, колико је било аутобуса оно вече 19. где су биле жене и деца, то ме интересује, колико је то аутобуса, мислим да није речено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако то знате?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Рекосте, били сте у сваком аутобусу, па претпостављам?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Био сам у сваком аутобусу, верујте ми нисам записао ни тај податак.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Отприлике, колико аутобуса?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Пет, шест аутобуса је било најмање је било шест аутобуса отприлике, по 50 људи, 300, минимум око 300 људи. Значи око шест аутобуса је било, била је ноћ и знам да сам их чак и паркирао, неке ствари напросто нисам бележио, драго би ми било да сам их забележио, чак имена те тројице представника Европске заједнице, било ми је драго да сам забележио, јер у њиховом извештају негде постоји и мислим да је то вече војска урадила онако како треба, не због мене, него због других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Хвала, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље браниоци? Колега Бељански?

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ако сам ја добро разумео, описујући атмосферу у хангару, у једном тренутку је рекао да су ту били неки из безбедности који су јурили заробљенике да их испитују, ако сам ја то добро чуо? Ако је тако он изговорио, ја га питам сада, да ли је то рекао и ако јесте, ко су ти из безбедности, да ли је познавао некога, да ли су то били неки официри, како је знао да су из безбедности и тако мало даље, да нам опише то? Где је било то испитивање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио да је то било поред стола ту. Поред стола где се вршио попис.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Могу ли да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Кажите?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Господине судија, значи од момента њиховог устајања и прилажења столу, они су одмах поред њих, паралелно са њима ишли, долазили до стола, то су људи били у униформама, са чиновима, ја сам претпостављао да су вероватно, претпостављао да су вероватно из безбедности, јер су питали те податке који се тичу те области, али нисам их виђао до тада, знате, нисам видео их до тада ни после тога. Ја сам то говорио у контексту да је ту било много људи који су се мешали око тог посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па сам рекао да су вероватно то били ти људи из безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Ваши закључци?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Моји закључци, не из Шљиванчаниновог директног окружења, могуће је да је и ширег аспекта, али питали су, постављали су питања која су била у њиховом домену, према томе, зато сам и закључио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Не знам да ли је ово питан, да ли је неко присуствовао разговору између њега и Војновића када он каже Војновићу да се повлачи војна полиција?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јел има ту још некога, је ли Миладиновић тада са Вама?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и он присуствује том разговору са Војновићем?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Био је, био је, био је Миладиновић Милован, капетан прве класе, један частан човек који је стално уз мене био, иначе који је био из команде бригаде исто резервиста, он је увек био код мене, помагао ми, јер нисам имао довољно људи.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Јел још неко био можда ту?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Био је и Петровић Радослав, старији водник, резервни, који ми је био непрекидно у пратњи, с обзиром да сам био на вечитој проби и тако, тако да то је био у неку руку мој, да не кажем, пратилац, већ телохранилац, значи сигурна особа која ми је држала леђа увек, значи и он је ту био. И возач који је остао напољу, наравно. Ја сам узео возило и са возилом сам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возач је остао напољу, а вас тројица сте ушли?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, ту смо били, али, значи, Миладиновић је био, јер овај Петровић је остао у другој просторији, а Миладиновић, с обзиром када је начелник

ПВО бригаде, ја као командант, значи ПВО бригаде и ја као командант ушли смо код Војновића и разговарали смо са њим, о том питању.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Када је следеће јутро, ако сам ја добро схватио, отишао поново код Војновића да му каже шта је чуо да се догодило, јел тада био неко присутан том разговору?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја мислим да сам поново са Миладиновићем отишао тамо и тај део приче ми је потпуно у магли, та ноћ је за мене била ноћ мало тежа од свега осталог тако да не присећам се ни ликова, ни ничега, ја се само присећам да сам седео тамо и пио ту кафу и одлучио да идем одатле и ништа више се не сећам од тих детаља. Претпостављам да је ишао тада и Миладиновић са мном, не знам још ко је ишао, али не сећам се тих детаља, ујутру, јер била је сасвим другачија ситуација од оне увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Схватио сам да постоји одређена бележница или роковник или нека врста дневника где је сведок уписивао податке из тог периода. Предлажем да га веће пита, шта је то, значи која је то врста дневника, евиденције, или шта је он то водио, да ли то још увек постоји?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека Ваша бележница?

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то бележница службеног типа, службена бележница?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Службена, дакле то је била службена бележница где сам то водио, где сам добијао задатке, где сам писао састанке, службена, јесте били у војсци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро, добро.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Обична бележница старешине који је добијао задатке. Према томе, ништа ван тога није било, а у вези догађаја на Овчари, немам никакве податке, никакве задатке конкретне, осим овог усменог, нисам добио везано за слање та три војника, дакле, никаква сазнања немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та Ваша бележница негде сачувана? Да ли бисмо могли, рецимо, извршити увид у њу да видимо то, јер ја сам Вас питато откуд тако добро знате, откуд се тако добро сећате датума, јер сви имају ту нешто проблем, датуми, знате, па Ви рекосте то је, зато што сам ја то забележио?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам то забележио, ја сам донео себи овде папир, ја сам и предавач, стицајем околности сам професор, па некада користим подсетник испред себе, а први пут ми се десило да га је неко склонио ту испред, а нисам на настави, ипак сам на неком врло озбиљном процесу, то је овај папир, дакле, ја сам себи то скицирао, прво у свесци, оловком, а затим сам то прекуцао, знајући да ће то доћи кад-тад и ја имам те белешке код себе, дакле, ту комплетну изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, нисам мислио на то, господине Марчек, мислио сам да ли та бележница негде постоји?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Она је похрањена у архиву као таква, то је белешка команданта 80. бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, дакле, ако је она службена, да ли сте је Ви негде некеме предали и да ли је негде она?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Она је предата, али то није спорно да се дође до тога, ако је она значајна, а ја Вам јавно изјављујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу само ради евентуалне провере овога баш тих белешки, датума, шта се ког датума дешава и тако даље.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ови датуми се могу проверити код осталих сведока, нарпосто, то се тако дешавало и то је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је похрањена кажете, она је у архиви Војске Србије и Црне Горе?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, то је предато заједно са архивом 80. претпостављам, претпостављам са архивом 80. бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 80. моторизоване бригаде?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Углавном ти датуми су записани, ја сам то записао и направио себи забелешку, извештај, јер ко би се сетио после толико година свих тих детаља и овако се не сећам свих могућих ствари, кључних.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ако постоји још нека референца која би нам помогла због налажења тих бележака, ако не, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, ја немам никакве друге белешке, имам ту иницијалну коју сам себи направио, након доласка из Вуковара, ту изјаву, тај запис, једино то што имам, мислим да је то моја лична припрема за ово сведочење, ја стојим иза тога што сам сада рекао и не знам чему потврда тога што сам ја рекао сада, ја стојим иза тога и за датуме и за ове догађаје које сам рекао, ја стојим и одговарам, наравно, иза тога и претпостављам да ће свако стајати иза оних својих изјава које има. Ја их базирам, дакле, на основу чињеница о којима сам сада говорио. Мислим када би ишли до бележака, господине судија, морам и ово рећи, покушао сам да нађем неке од тих папира. Ја сам рекао да сам ишао на привремени рад у 80. бригаду. Ја када сам дошао тамо, нисам потписао пријем дужности за команданта. Формално-правно били смо двојица команданата. 08.11. идемо у Вуковар на основу усменог наређења, никада писмено наређење нисам добио. 17. добијам усмено наређење да идем за Овчару, нисам требао ја да идем, требао је неко други. Немам писмено наређење за то да ја идем на Овчару, да премештам командно место. Ако бих ишао трагом тих папира, нелегално сам био тамо, нелегално тамо, нелегално тамо, а био сам тамо суштински.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суштински сте били тамо, разумем. Питања даље?

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Ја ћу врло кратко: да ли се неко у јединици којом је командовао сведок истицао недисциплином?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па не могу сада имена да се сетим, али они који су се истицали недисциплином, ја сам предузимао према њима дисциплинске мере. Највећа дисциплинска мера коју сам био предузео била је пет дана војничког затвора и када сам их затворио, демолирали су ми команду комплетну. А јединица из које су они били, одбила је да извршава било какве задатке док их не пустим, али нисам попустио. Та јединица није била ту у близини тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је Гавриловић у том дисциплинском смислу?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Он је био у команди, рецимо, да није био дисциплинован, сигурно бих га одстранио. Тог истог дана 20. тражио сам белешке, јер имам те моје личне белешке о стимулативним и другим мерама, тог дана 20., командир батерије 30/2 која је била на сасвим другом крају доводи ми два војника као недисциплинована и ја их одмах шаљем команди 80. моторизоване бригаде. Истог дана, дакле, експедујем их тамо. А према онима који су били недисциплиновани, предузимао сам дисциплинске мере, лично, без икаквог страха.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да ли је неко као део одеће носио вунене чарапе у његовој јединици? Да ли се сећа сведок?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па дешавало се, дешавало се да је била зима.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Да ли може да определи ко је носио, можда?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па не могу тачно да се сетим, али дешавало се, не само вунене чарапе, дешавало се и да су носили маске на одела, које сам скидао, капе, ознаке које сам скидао, мислим да је ту било доста проблема око тога и онда изашао на излаз онај нови знак војске, ако сам им забрањивао, онда су их скидали, па су ишли без тога, било је и таквих појединаца у том једном спектру тих војника које сам имао ја на располагању. Дакле, било је свакаких војника, што се тиче Гавриловића, да је био недисциплинован у тој мери, он је био иначе РХБ извиђач, њега би одстранио из команде, као што сам и друге одстрањивао.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Хвала. Председниче врло кратко још, да ли је непосредно наредио Новковић Јовици да евентуално врши пописивање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Хвала лепо. Мислим да је још остало нешто неразјашњено. Да ли је можда лапсус, господин сведок је малопре рекао, каже после 14 часова кренуо је пут Грабова, мислим да смо то сви чули, па с обзиром да је питан малопре, рекао је пут Грабова, мислим да ли је то лапсус сада или није?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, ја сам схватио, пошто сте пре тога рекли да никада нисте били на Грабову?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Извињавам се и желео бих да се исправим, говорим за прву батерију, рекао сам за Боковац не Грабово, молим Вас, исправите ово, Боковац, то је доле од Винарије на овамо, то је Боковац, не Грабово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте Грабово.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Извињавам се, значи Боковац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Хвала, немам више питања.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Извините молим Вас за ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени? Вујовић Мирољуб?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добар дан. Молио бих, нисам забележио, Боковац где се то налази, пошто ми не знамо где је тај Боковац, па да сведок објасни. Боковац не постоји, зато ме интересује пошто има све белешке, само где је то отприлике, да ли је то, шта ја знам, Бокшић, да ли се забунио сведок? Сигурно се забунио, то је сто посто.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: То је топографски рејон на карти где је била смештена једна батерија од Винарије десно, испод Митнице. Да ли имате карту, молим Вас? Ја је нисам донео, С Боковци, ја не нисам донео, али има, то је једна пољана, то је топографски појам, у рејону Боковци, она је била десно од Винарије и испод Митнице, 300-400 метара. С Боковци, колико ја памтим, али нисам карту донео овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто је сведок рекао да је било и код њега различитих војника обучених различито, како је са 150 метара могао да разликује у шпалиру ТО и добровољце од осталих, на основу чега и то са 150 метара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, рекао је то на основу облачења.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Али рекао је да је и код њега различито било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Рекао је, код њега исто различито је било обучених, па је упозоравао и тако даље да скидају ознаке са капа и тако даље и тако даље, како је могао разликовати значи код њега у јединици је било тих проблема, како је могао онда разликовати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па било их је, али их је решавао.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да, али како је онда могао разликовати друге, други су исто имали проблема највероватније, што смо сведоци овде, у овом процесу, да су и други имали проблема код активне војске, да су и они сами стављали различита обележја? Како је сведок могао да разликује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим да је то сведок објаснио, господине Вујовићу, значи не само гардероба, него и браде и шта је већ рекао сведок.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У реду, у реду. Пошто су сви досадашњи сведоци говорили о две ноћи, о два дешавања, значи, небитно сада 18, 19, 20. али говоре сви о два дешавања, чак и Везмаровић и Гавриловић говоре о две ноћи? Овде се појављује трећа ноћ, значи жене и деца, па ме интересује, колико дана и ноћи је Европска унија била присутна на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па по њему само те ноћи, то је рекао.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само ту ноћ?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: 18. на 19, да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: 18. на 19?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, извињавам се, 19. на 20.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: 19. на 20.?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: 19. на 20.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А 18. на 19. да ли је била Европска унија?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам, не знам, тамо је била и са Митнице су били, тамо са Митнице су били заробљеници у хангару и нисам видео Европску унију да је била код хангара. Поред мене су пролазили поред мог командног места на путу, пролазили су камиони, аутобуси са евакуисаним становништвом, цивилима, ја их тада нисам приметио ту Европску заједницу уопште, нисам их тада приметио. Ја сам приметио Европску заједницу тог истог дана 20. када сам био на састанку у 16 часова код Лешановића са Црвеним крстом који је извлачио једну групу, чини ми се из болнице тамо ка Маринцима и тако даље, тако да они нису били на хангару више осим тога дана, колико је мени познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Ви знате?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја се извињавам, не знам да ли сам добро чуо, ја сам разумео као да је сведок био тај дан када је и митничка група била, да је он био сам ту ноћ са заробљеницима? Не, значи помешао сам.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, са женама и децом, значи, та група?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је могуће да је сведок због стреса помешао дане на пример, да је уместо две ноћи узео три ноћи? Када је, уствари, он белешке ове сад које он има код себе, када је направио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, одмах после тога.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, не, ове сада белешке што има, он је рекао да је белешке предао 80. бригади, али ове нове белешке које је он направио, када је то направио?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Господине судија, одмах после тога, одмах после тога и то непрекидно чувам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је то било пре стресне ситуације или после стресне ситуације које је имао, значи?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па мислим, ја сам то управо направио, ја бих Вас замолио, не знам, ја бих Вас замолио, ја сам ово истакао као нешто што је лично, што је моје, има много људи који пролазе кроз овај проблем, вероватно мали број официра се овде појављивао који је прошао кроз ово, ја нисам рекао да је ово једини проблем, ја сам имао хиљаду других проблема кроз које сам тамо пролазио и десило ми се то што ми се десило, ту сам међу живима, хвала Богу, један колега ми је мртав због исте ситуације и исте дијагнозе, мртав, убио се, ја користим механизме из моје науке да ето будем ту поред вас, да издржавам оволико колико издржавам, ја сам то забележио одмах, дакле, након доласка из Вуковара, то су моје личне белешке, да бих могао да имам неки траг о ономе што сам тамо радио, поносан сам на оно што је урађено 19., не само због онога што сам ја урадио, него због тога што је војска урадила тада. Ако су представници Европске заједнице узели моје име и презиме и записали као неки коректан гест, онда је то та истина, нека се пронађе у Министарству унутрашњих послова, вероватно има та забелешка о њиховом боравку тамо и то је тако. Претходна ноћ већ сте чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, одмах по повратку из Вуковара, Ви сте то сачинили и тако даље?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам одмах то себи направио тај извештај и ја њега стално користим, допуњујем, обнављам, коригујем и тако даље и тако даље, понекада сам и непажљив, као малопре што сам рекао, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Интересује ме, аутобуси ови са женама и децом што су били на Овчари, где су они били паркирани, да ли је то било испред хангара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, рекао је то, господине Вујовићу.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У круг, били су унутар пољопривредног добра.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извињавам се, да ли је то било испред хангара где су били заробљеници претходни са Митнице или ови други?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ради о истом хангару?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да, да ли је то испред тог хангара или на другом месту?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У дворишту пољопривредног добра, иза тог хангара у дворишту овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, иза хангара у дворишту?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Иза хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то је тај хангар?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Двориште, знате колика је Овчара, двориште, шта значи двориште, то је пар километара, зато питам да ли је то код тог хангара?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Иза тог хангара, око тих објеката који окружују, објекти иза хангара који окружују тај, не могу сада да се сетим тачно ко је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Директно ме интересује, тај хангар значи где су заробљеници били са Митнице, или ови зенговци из болнице, да ли је то испред тог хангара или на другом месту?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Они су дакле, били иза тог хангара, нису хтели да уђу у хангар.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли говоримо, хангар ме интересује, да ли испред тог хангара или иза, око тог хангара или на другом месту?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Иза, иза хангара, нису били испред, јер то је био пут испред.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, код тог хангара где су били остали заробљеници, аутобуси да ли су ту били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Марчек, само овако кратко, да нешто разјаснимо. Заробљеници из Митнице су у хангару били?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, 18. на 19.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, ова друга група, конвој 19. на 20. нису хтели да уђу управо у тај хангар?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо у тах хангар у коме је претходне вечери била митничка група?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова прича везана за 20. на 21. односи се управо, такође, на тај хангар?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Митничке групе?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: И ове групе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ове групе где нису хтели да уђу, али су иза хангара по дубини, дакле стално говоримо о једном те истом хангару, у сва три дана?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Још само, да ли је могуће, значи, да су зенговци с Митнице били затворени у хангару, а да су исто то вече аутобуси били пред хангаром, јер Гавриловић Мирко, како се зове, Гавриловић, јучерашњи сведок говори о два дана, значи, о женама и деци да су долазили, да ли је могуће, значи, да су затвореници са Митнице, заробљеници са Митнице били у хангару, а да су исто то вече били и ови жене и деца у аутобусима, значи исто вече, пошто има и Европска унија исто записано и записала је митничку групу, што смо сведоци сви овде, је ли тако? Да ли је могуће?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватили смо суштину питања, господине Вујовићу. Да ли сте схватили суштину питања?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Сад овако, значи говоримо о 18. на 19., тамо је митничка група. Господин Вујовић, чини ми се, да поставља питање да ли је тај конвој био два пута ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, господин Вујовић Вас пита ово: да ли је могуће?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, није било могуће, сигурно, ево из којих разлога, 18. на 19. знам да је тамо само била митничка група, а да ли је било иза неки аутобуса не знам ништа. Ја нисам ни одлазио тамо, не знам ни колико је било из митничке групе, речено ми је да је око стотињак њих било, али 19. на 20. била је у том рејону само је био конвој, у хангару никога није било. Конвој, аутобуси паркирани, Европска заједница је нон-стоп ходала, ходали су, посматрали.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Јасно ми је, значи сведок је видео да је хангар био празан? Да ли је видео да је хангар био празан?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: 19. је био празан хангар, колико сам ја видео, колико сам ја тамо био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: 19. Тачно 19. на 20. говорим.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сведок познаје генерала Васиљевића или је чуо можда за њега?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам чуо, али не знам га лично и органи безбедности ми никада нису били блиски.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли зна пуковника Петковића покојног?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам чуо, ја уопште нисам чуо питање.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Никада нисам са њиме ни разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Покојног пуковника Петковића, Љубишу?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Покојног пуковника?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пуковника Петковић Љубишу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић Љубишу?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, не знам њега, можда је био у том, не знам верујте ми.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А Ацу Васиљевића, не знам шта је одговорио?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Како?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: За Ацу Васиљевића, генерала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А Туманова?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису ми блиски органи безбедности.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја бих још само нешто показао, погледајте, нелогичности има зато хоћу да сведока подсетим. Има документ војни, зато хоћу сведока да подсетим, где су аутобуси са женама и децом, то је у списима, само да сведока подсетим, значи, у списима стоји да су евакуација је кренула, значи 19. и кренули су према ауто-путу, значи они су се возикали читав дан, тако да нису ти аутобуси могли да буду присутни 19. на Овчари, већ су они били у путу, па зато хоћу сведока да подсетим, да ли је могуће, опет питам, да се он присети, да је то било 18-ог, или је можда 20. било када су ти аутобуси били на Овчари?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Председниче ја се противим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, можемо га питати овако до у бесвест, знате? Сведок опредељено тврди, приликом свих саслушања, 18, 19, 20.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не мислим, можда да сведока подсетимо.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Господине судија, са још једном поновим, ја враћам ту филм, господине Вујовићу, могуће је да су се они возили читав дан, али увече када је пао мрак, они су дошли, увече када је пао мрак, они су дошли на Овчару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Увече, могуће је да су се возали читав дан, негде, чини ми се да јесу, и они су тек увече дошли на Овчару, нису их хтели наводно примити тамо, нису могли да прођу, они су дошли на Овчару и требало их је обезбедити.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли знате где је Модатекс можда, да ли сведок зна где је Модатекс?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Где је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Модатекс?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Модатекс?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам господине Вујовићу, нисам тамо одлазио никада, нисам у град долазио уопште.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Докле сведок мисли да Овчара обухвата, који реон? Овчара, да ли то обухвата и рејон комплетно, значи, до самог уласка у Вуковар?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не знам, слабо познајем топографију.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Битно је, да ли сматра да ли је Модатекс на Овчари, човек није из Вуковара?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, не, па није био Модатекс на Овчари, колико ја знам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја сам сад питао, да ли зна где је Модатекс.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја мислим да није, немојте ме хватати за реч, мислим Модатекс да нема везе са Овчаром, на Овчари знам да је свињогојство, фарма свињогојска, знам да је ратарство Овчара, ту где су биле пољопривредне машине и који су обрађивали то, нешто даље ка Јакобовцу где сам пролазио, била је говедарска фарма, то је све што знам, за тај део. Ја сам највећи део мог боравка у Вуковару боравио у Сајмишту, задњој улици ка ево сад говорим, задњој улици у Вуковару према Негославцима или прва улица од Негославаца. Тамо је било командно место.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Зато би и морао знати где је Модатекс.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Заједно са командним местом дивизиона ПВО из гардијске моторизоване бригаде, 50 метара даље, ето ту сам стално био и то што сам тада отишао тог дана, те вечери, војнички гледано, ја кажем ослобођен сам војничке тајне, неко мора да затвори тај праг, макар и физички мало, то је било привремено решење, није било другога, ја сад када себи поставим питање, можда сам требао рећи: не желим да идем.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само, само ово питање, значи пре одласка на Овчару, да ли сматра значи претходно место где је био, да ли сматра да и то обухвата Овчару?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, не, то је било Сајмиште, то је био део, не, не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље питања? Оптужени Вујановић.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ево ја сам тај маркантни и опасан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте, добро, онда се окрените господине Вујановићу, погледајте га. Господине Марчек, видите да ли Вам тај човек личи на некога отуда из тих прича које сте нам данас причали?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја бих се осврнуо само на слику, не бих на овај лик, а и непријатно је сад, овако се суочавати после толико времена са описаним ликом, ја сам се осврнуо на слику и остајем при томе, релативно кратко сам га тамо видео, јесте маркантан и даље онако што би се рекло, висок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, господин Вујановић каже, ја сам тај маркантни.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Али ништа, никакву квалификацију не желим да дајем, очигледно се истицао у односу на друге припаднике стасом, том брадом и што је имао шешир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Вујановић каже, уствари, да је он тај човек са ове фотографије, фотографије са својом сестром, је ли тако господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесте, сестра што су је заробили у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са својом сестром? Е тако је, добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Када сведок каже да је неко хтео да га убије, да није смео ићи без обезбеђења, на кога је то мислио да га неко убије? Ко би га убио, није било уопште сукоба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је касније, нема везе са догађајима на Овчари, питан је сведок, питан је у том смислу.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Господине судије, нема никакве везе са овим на Овчари, значи, да отклонимо дилему, значи нема апсолутно никакве везе са овим на Овчари. Прво, што је постојала опасност јесте, значи први део неповерења везано је за структуру у којом сам се налазио, а што се тиче овог случаја, морам да разјасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, само полако, само полако. Одговарајте онолико колико ја дозволим, као што је мој проблем да дозволим питање и тако даље, исто је и то да ли ћу дозволити Вама да одговорите или не. Ви сте објаснили, када сте питани у том смислу, да ово касније нема везе са догађајима на Овчари, према томе, нећемо дозволити више ни једно питање везано за то, а Ви, наравно, на њега не морате да одговорите. У реду, ако већ буде постављено?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Које он предаје рапорт по завршеним задацима, ако је имао уопште неке задатке борбене? Које реферише он по завршеним задацима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које подносите извештаје у том смислу, то Вас пита?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Извештај је нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извештај, реферисања о извршеним задацима и тако даље? Које?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па извештаје подносим ономе ко ми је издао задатак, или у писменој или у усменој форми, дакле, редовном војном процедуром, на то ме обавезује правило службе и ја у том смислу сам и радио, трудио сам се да радим у тим околностима у каквим сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Где му је било паркирано возило, његово лично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво возило сте користили тада?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Возио сам МК ШК, а о томе је бринуо мој возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је оно стајало, где је оно стајало паркирано, када сте били на том командном месту?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, било је на командном месту, али увек је било негде сакривено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сакривено негде?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па, углавном, имао сам задатак да га сакријем. То је био проблем возача, нисам се бавио тим проблемом. Када сам му рекао идемо – идемо. Нисам се ја са тим бавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гавриловић нам јуче рече да је та Ваша МК ШК да су стајала ту испред зграде, испред зграде ове жуте куће?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Могуће је да је тада стајала, врло могуће, али нисам водио о томе рачуна, наима, увек сам рекао, маскирај га, склони га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ако се не варам, сведок је рекао да је долазио још једном на Петрову гору и да ме тамо једном видео? Са којим задатком је долазио на Петрову гору и код кога?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Пролазио сам поред Петрове горе, пролазио сам, одлазио сам код једног колеге?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Једног колеге из једног батаљона пешадијског, команданта и Вас сам успут видео, нисам Вас, напосто сам видео испред куће и нисам са Вама ни комуницирао по том питању, тако да је дошло само до тог сећања, ништа друго, значи, то је та асоцијација.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Због чега сте долазили тамо на Петрову гору, јел знате тачно где се налази Петрова гора, јел знате да ми опишете то?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па пролазио сам отуд, ишао сам, ја сам касније извршио предислокацију и знате да сам остао до 13. јануара, када сам извршио предислокацију на пут Петровци, ту једне батерије исто на крај Вуковара, па сам отуд пролазио, могуће је да сам видео и више пута, ево једном сам видео испред куће и тај лик сам видео и зато сам препознао, ништа ту друго посебно нисам ни говорио, нити сам са њиме комуницирао, нити икакав контакт имао, нити добар, нити лош, тако да је беспредметно сада да говорим. Нисам имао никакву комуникацију, нисмо били ни у каквој вези, нити подређени, ни надређени, нити координисани, апсолутно и лично човек мени није ништа као команданту и као човеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Урадио и ја не могу сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Марчек, није ни спорно да је господин Вујановић био тамо, додуше, јесте спорно неко време и тако даље, али то ћемо касније.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте сигурни да сте ме видели у хангару или испред хангара, ја тврдим да сте ме видели испред хангара, пошто у хангар нисам уопште улазио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево то сам ја очекивао од господина Вујановића да ће у том смислу тражити неко изјашњење Ваше, дакле, оптужени Вујановић тврди две ствари: није био у хангару, био је ван хангара и није то било у ово време, него је то било током дана око 14, 14,30 задржао се неких пола сата до сат времена?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па не знам да ли је он све време стајао испред хангара само. У оно време у 16 часова, чини ми се, с обзиром на ту маркацију коју сам рекао, да је био у хангару са леве стране је стајао онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: У хангару са леве стране још са групом људи, није то ништа посебно предузимао, али стајао је, ето, стајао је онако, као незаинтересовано је деловао. Бар док сам ја био ту, са леве стране, није био вани тада у том моменту. Можда је то био кратак период један, али углавном ја сам то тако лоцирао и то што могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је овај други пут?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Други пут, први пут нисам, ни једнога не могу да идентификујем први пута, други пут сам имао довољно времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, ово други пут, да ли можемо само да временски ближе одредимо? Ви говорите око 18 сати? Да ли то можете везати за неки репер, за неки догађај, за нешто што би указивало да то заиста јесте 18 сати, или је то можда било нешто раније?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не могу господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То други пут, када говорите о 18 сати?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ја сам се везао и њега се држим као неку реперну тачку, не бих могао сада да Вам, то је неко време око, ја увек говорим, око 18 сати, то је неко време оријентирно за које сам се ја везао, које сам тада фиксирао да то било отприлике тада, када је пао мрак, мрак је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мрак је био?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да, да. Већ је био пао мрак, јер се видела гужва одавде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Како он реагује када му војска скида звезде са капа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је, питан је господине Вујановићу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро. На који начин он истерује из своје команде високе офицере и још двојицу територијалаца, на који начин, нека опише? Јел каже: марш напоље, изволите изађите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекао је да је тражио да се удаље сви којима није било ту место.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па пошто је он био капетан, кепетан ако се не варам?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Капетан прве класе.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Није он тек тако могао мајору и потпуковнику рећи, ајде напоље, ово је моја команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боље рећи, да преформулишемо питање, да ли је ту било официра са вишим чиновима?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Могу да објасним, то уопште није проблем. Напросто, то је била команда у којој су свраћали сви који су отуд пролазили и ја сам се трудио да будем уљудан све време, да замолим, молим вас да напустите, они су били толико увиђавни да знају да им није ту место, да бих могао да радим, ја вас молим, исто и територијалце нисам марширао, није било разлога да марширам, поготово због позиције тамо човека и њих лично, апсолутно тога није било, било би нехумано, пре свега, да се то учини, они су замољени, то мислим да је мој заменик исто радио, није то било марширање, мислим да би било наопако да смо тако радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је сведок по природи плашљив човек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Марчек, не морате одговори на ово питање.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уколико не желите, наравно.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Јесам, зашто да не, мислим да страх постоји, то је људска категорија, а она постоји у широким дијапазонима, а признајем можда сам био више плашљив него господин Вујановић, ево признајем јавно, био сам сигурно више плашљив, то зависи од моје структуре личности, али сам невезано за ово рекао да сам био сваки дан на положајима, да ме гађао топ 20/3, да су ме гађали снајпери, да су ме гађали минобацачи и нисам посустајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте морали да одговорите.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Па сам превладао страх на неки начин, тамо где је требало.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је на Овчари постојала нека инжињеријска јединица?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Тада, господине судија, у то време није на Овчари постојала ни једна јединица, ту барем на Овчари. Ја морам да Вам кажем, поменуо сам то Грабово неспретно, на Грабову су биле неке јединице, на Грабову, у Јакобовцу су биле неке јединице, сада какав је био састав њихове јединице, шта су они имали, да ли су неке јединице довожене или нису, ту на Овчари инжињеријских јединица није било, нити сам ја у своме саставу имао било какву инжињеријску јединицу. Ето то могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли познајете Папић Чеду?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, нити сам чуо за њега. Нисам чуо за Папић Чеду, нити га познајем.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли Вам је неко на Овчари директно претио да ће Вас убити, истући и тако то од територијалаца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те вечери?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Те вечери не, те вечери не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам схватио, рекли сте касније, али да то нема везе са овим?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Морам да додам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Сада морам да додам, очигледно је питање више него директно, ја то нисам, као што видите у свом личном исказу сада, рекао сам на једном месту Војном суду, када су били цивили присутни, требали смо на неки начин да их предамо тим старешинама из оперативне групе ЈУГ, тада ми се појавила једна група у фићи, четворица територијалаца, покушао је да нађе неког свог, то имате у спису, је ли тако, некога свога, ја сам то спречио лично и тада ми је запређено. Ако ме питате, то је то. Ја сам био тај који је то спречио, јер би било наопако након свега да нам неко сада уђе и није битно да ли ће нешто да уради, али зато што су ми одмах пришли представници Европске заједнице, па чекајте, ко су ти тамо, питају мене, па људи дошли и отишли су, напросто довиђења и готово. Значи, ја сам то сматрао једним инцидентом, дакле нисам га као што видите апострофирао, сматрао сам га једним инцидентом, ту претњу нико није остварио за све време боравка мог у Вуковару, према томе, не инсистирам на њој, овде као некој релевантној чињеници, то је само камичак у мозаику мог nelaгодног осећања на том простору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко му издаје наређење, заправо, ко му говори да ће непријатељска војска, усташе, не знам ни ја, зенге, направити пробој баш на том месту где је он био распоређен?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Не, сад улазимо у нешто што је ствар процене, ја сам добио задатак конкретан, не само за мене, него да постоји могућност.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Од кога, од кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су безбедносне процене, колико сам ја схватио, то су неке безбедносне процене.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: То су безбедносне процене, ја сам добио тај задатак, напросто да то обезбедим, био сам дужан то да урадим, на том састанку на коме сам био у 16 часова, између осталог је и то, то је процедура команданата. Наиме, процењује шта то може нарушити ту безбедност и толико.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесмо га питали зашто је тражио хитан премештај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније мало господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Зашто је тражио хитан премештај јединице? Јесмо га питали? Видим жури се свима. Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко од оптужених што да пита сведока? Господине Марчек, да ли Ви имате још нешто да нам кажете?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Господине судија, мислим да сам превише рекао, ово је, сад се враћам на оно питање које сам малопре добио, које ми је малопре било упућено, није ово катарза, сви који смо тамо били, прошли смо, није катарза, али јесте врста олакшања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем Вас.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Вероватно ће се сложити са мном сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: За ово што сам сада изрекао, не треба никакав лек, и нема никаквог лека, то је катарза, типичан пример. Сви ми који смо тамо били, били су игром судбине и имали смо се понашати према одређеним законима. Дај Боже да никада тамо нисмо ишли, поготово онако како сам ишао ја, мада сам се трудио да часно урадим то што сам радио и у свему томе покушао сам да се понашам онако како сам учио у Војној академији, а нисам је завршио било како. Према томе, вратио сам се назад, вратио сам људе, одређене последице трпимо, сви скупа за оно што се тамо догађало, ја се надам да сам са овим покушао бар да разјасним бар неке недоумице које су ту постојале, због тога сам толико био опширан и помало нисам имао, у том смислу контроле, јер сам хтео да искажем што више тих информација, па се извињавам, пре свега Вама и свим присутним што сам вам толико времена одузео мојим сведочењем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте господине Марчек. Суд Вам се захваљује, само претходно да ли тражите какве трошкове што се дошли данас, долазили сте и пришли пут?

СВЕДОК ЈАН МАРЧЕК: Ништа.

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Можете ићи. Да ли ћемо Вас, евентуално, још позвати неком приликом није искључено да нећемо, на кратко ради неких разјашњења у контексту са другим сведоцима, тако да у том неком смислу очекујте да не би било изненађење сада зашто се поново зовете. Уколико се укаже потреба за тим, господине Марчек, очекујемо да ћете се поново одазвати позиву суда. Наставићемо сутра у 9,30 по плану са сведоцима Војновић Миодрагом и Вукосављевић Драгим, ако дођу.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА